

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – 21. KVĚTNA 2023

Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu polnice.

MOZAIKA NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ NA PORTÁLE BAZILIKY SV. FREDIANA V LUCCE.

Iter ad Christianae religionis divitias in Italia, quae ad fidem amoremque Christi nos promovent, 26. 6. 2016, Lucca, Itálie.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Pán Ježíš, vítěz nad smrtí, sedí po pravici Otce jako přímlyuce a prostředník všech lidí. V této víře vzývejme Boží milosrdenství a volejme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- O tomto Světovém dni sdělovacích prostředků prosme na přímlyvu sv. Františka Saleského, abychom podle jeho příkladu uměli s vlídností srdce sdílet pravdu v lásce.
- Dej, ať věřící ve všech životních situacích prosí: Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.
- Na přímlyvu sv. Rity, patronky nemožného, tě prosíme: zastav válku proti Ukrajině a posilni v naději ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.
- Za věřící v Číně, aby pod ochranou Panny Marie z Še-Šan zůstávali věrnými svědky Kristovy lásky, spojeni s Petrovou skálou, na níž je zbudována Církev.
- Modleme se za mladé lidi, kteří touží po manželství, aby našli svého životního partnera a měli odvahu odevzdat se jeden druhému podle nároků evangelia.
- Za věrné zemřelé, ať dojdou slávy nebeského Jeruzaléma.

K: Otče, tys všechno završil ve svém Synu. Dej, ať naplníme poslání, které nám svěčil v den, kdy byl vzat do nebe. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána

L: Amen.

**SALVE RITA VAS AMORIS, SPONSA CHRISTI DOLOROSA, TU DE SPINIS SALVATORIS
PULCHRA NASCERIS UT ROSA.** (ZDRÁVAS, RITO, LÁSKY SCHRÁNO, CHOTI KRISTA BOLESTNÁ, Z TRNU SPASITELE
CO RŮŽE KRÁSNÁ ZROZENÁ). Slova na portále baziliky sv. Rity. Foto: interiér baziliky sv. Rity,
Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, 28. 6. 2019, Cascia, Umbrie, Itálie.

AUXILIUM CHRISTIANORUM, ORA PRO NOBIS - POMOCNICE KŘESŤANŮ, ORODUJ ZA NÁS.
Poutníci v bazilice Panny Marie, Pomocnice křesťanů v Turíně, *Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet*,
22.6.2015, Torino, Itálie.

V TĚCH DNECH SE MARIA VYDALA NA CESTU A SPĚCHALA DO JEDNOHO JUDSKÉHO MĚSTA V HORÁCH.

Mozaika na bazilice Navštívení v Ain Karim (foto Jaroslava Navláčilová).

„POŽEHNANÁ TY MEZI ŽENAMI A POŽEHNANÝ PLOD ŽIVOTA TVÉHO! JAK JSEM SI ZASLOUŽILA, ŽE MATKA MÉHO PÁNA PŘIŠLA KE MNĚ?“. Poutníci v rodišti sv. Jana Křtitele. *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 3.3.2013, Izrael.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO – 28. KVĚTNA 2023

Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země.

KOPULE LETNIC BAZILIKY SV. MARKA V BENÁTKÁCH, *Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae*, 29.6.2018, Venezia, Itálie.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v síle Ducha svatého máme jistotu, že naše modlitba bude vyslyšena. Vyprosme si na Zmrtvýchvstalém hojnost darů Ducha: **L: PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ.**

● Všem křesťanům vyprošujme dary moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží.

● Prosme za děti, které letos poprvé přistoupí k eucharistickému stolu, aby je Duch svatý proměňoval v tajemství Boží slávy, jako proměňuje chléb a víno v Kristovu přítomnost.

● Prosme Ducha svatého - Osvětitele, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo šíří lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině a posilní v naději ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.

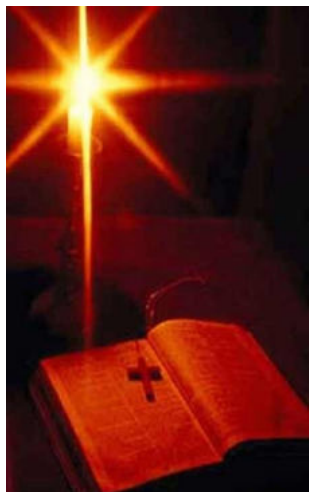
● Modleme se, aby církevní hnutí a skupiny znovu denně objevovaly své evangelizační poslání a sloužily potřebám světa svými charismaty.

● Modleme se za mladé lidi, kteří touží po manželství, aby našli svého životního partnera a měli odvahu odevzdat se jeden druhému podle nároků evangelia.

● Prosme za všechny věrné zemřelé, ať ve světle Ducha pravdy patří na tvou slávu.

K: Otče, ať nás Duch svatý uvádí do společenství s Tebou a činí naše modlitby hodnými tvé milosrdné lásky. Skrze Krista, našeho Pána. **L: Amen.**

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – SKT 1,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat do nebe. Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení - "vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodu, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní". A když tak spolu seděli, zeptali se ho: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je

Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země."

Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

ŽALM 47(46),2-3.6-7.8-9

Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem, protože Hospodin je vznešený, hrozný, je to veliký král nad celou zemí. Bůh se vznáší za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Zpívejte Bohu, zpívejte, zpívejte našemu králi, zpívejte! Protože Bůh je králem celého světa, zpívejte mu chvalozpěv! Bůh vládne národům, Bůh zasedá na svém svatém trůnu.

2. ČTENÍ – EF 1,17-23

Čtení z listu svatého Pavla Efezanům.

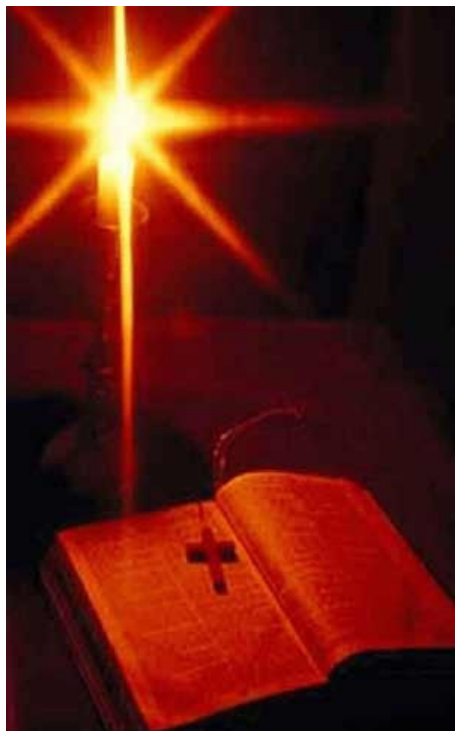
Bratři! Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, ať vám udělí dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví a jak se ukazuje na nás, na věřících, jeho nesmírně velká moc působením jeho účinné síly. Tak se; už projevila jeho síla, když Krista vzkřísil z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebi: vysoko nade všechna knížata, nade všechny mocnosti a síly, nade všechno panstvo - a jak jen se ještě jmenují všechny hodnosti, a to nejen v tomto věku, ale i v budoucím. Ano, 'všechno mu položil k nohám'. A jeho dal jako svrchovanou hlavu církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.

EVANGELIUM – MT 28,16-20

Zakončení svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa."

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

1. ČTENÍ – SKT 2,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak

našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

ŽALM 104

Veleb, duše má, Hospodina! – Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru velký! – Jak četná jsou tvá díla, Hospodine! – Země je plná tvého tvorstva. Hynou, když vezmeš jim život, – a vracejí se do svého prachu. – Když sešleš svého ducha, jsou stvoření, – a obnovuješ tvář země. Nechť věčně trvá Hospodinova sláva, – ať se Hospodin těší ze svého díla! – Kéž se mu líbí má píseň: – má radost bude v Hospodinu.

2. ČTENÍ – 1 KOR 12,3B-7.12-13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

EVANGELIUM – JAN 20,19-23

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

"Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou"

(Vstupní antifona slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, srv. Žl 139,18)

DOBA VELIKONOČNÍ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 22. KVĚTNA 2023

Učedníci řekli Ježíšovi: „Teď mluvíš otevřeně, (a ne) obrazně. Nyní víme, že víš všechno a nepotřebuješ, aby se tě kdo na něco ptal. Proto věříme, že jsi vyšel od Boha.“ Ježíš jim odpověděl: „Nyní už věříte? Hle, přichází hodina ano, už je tu kdy se rozprchnete, každý do svého (domova), a mne necháte samotného. Přesto však nejsem sám, neboť Otec je se mnou. Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,29-33)

Rozprchnete se a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, Otec je se mnou. Čím to je, že samota tíží? Člověk je tvor společenský a jeho osoba i charakter se vytváří ve styku s ostatními. Dítě, které je dlouho o samotě, bývá zaostalé. Když někoho všichni opustí, je nešťastný, i kdyby měl jinak dobré bydlení a prostředky k životu. A přece někteří hledají samotu. Zamilovaní chodí po osamělých cestičkách, protože chtějí být spolu. Nehledají tedy samotu, ale užší styk s druhým. Něco podobného se děje, když hledají samotu mniši. Slovo mnich pochází z řeckého monachos, a to skutečně: znamená osamocený, opuštěný. Ale křesťané udělali objev, že v té samotě a opuštěnosti zažili velmi úzké setkání s Bohem. V životopise Charlese Foucaulda se čte, že jednou musel v Africe dlouho čekat na francouzském konzulátu. Nakonec konzul přišel a velice se omlouval: „Odpusťte, že jsem vás tu nechal tak samotného.“ „Já nejsem nikdy sám,“ odpověděl moderní poustevník. Napodobí se tak sám Kristus, který je stále s Otcem.

Ve světě budete mít soužení, ael buďte zmužilí. Italské přísloví říká: „Líp je být sám, než ve zlé společnosti.“ Zdá se, že dnešní lidé jsou často ve spletné situaci. Utíkají ze svého prostředí, protože je těžko snášejí. Hledají samotu. Ale sotva jsou chvíli o samotě, pláčou steskem po společnosti. Když pak hledají u někoho útěchu, dostávají obyčejně dobrou radu: „Mějte odvahu, buďte zmužilí!“ Existují dnes ve velkých městech v telefonním seznamu tzv. linky důvěry. Ten, kdo se cítí zdrcen, v beznaději, vytočí číslo a tam se obyčejně ozve příjemný hlas toho, kdo má službu: „Buďte odvážný, nedejte se zastrašit!“ Je to služba lásky. Je účinná? Někdo to přirovnal k pilulce aspirinu, když bolí hlava. Ten pán nebo ta dáma v telefonu totiž nemůže mnoho. Aby se odvaha opravdu

dostala, je potřeba dojít k vědomí, že máme vedle sebe někoho mocného, kdo nás má rád a nikdy nás neopouští.

Toto jsem k vám mluvil, abyste ve mně měli pokoj. Nepříznivé a nepřátelské prostředí působí nepokoj. Ale kdo s nepokojem v srdci odejde do samoty, tam mír nenajde. Jeho zmatek se naopak zesílí. Pro antické filosofy byl pokoj a mír výsledkem dobrého pořádku, kde všechno je na svém místě. Řecké slovo pro krásu a pořádek je kosmos. Takový je vesmír, pohyby hvězd. Lidský život je bohužel plný zmatku. Kdo chce být šťastný, musí jej spořádat. Podle čeho? Podle pohybu hvězd, říkali starověcí astrologové. Budeš-li jednat v souladu s pohybem kruhů vesmíru, budeš mít pokoj. Křesťanští Otcové církve se jim smáli. Málo nás potěší soulad s Jupiterem nebo Venuší, nebudeme-li v harmonii s vůlí toho, kdo je stvořil a s nimi točí. Až se jeho a naše vůle spojí v jedno, pak je to opravdu nebeské znamení vydobytého pokoje.

ÚTERÝ 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 23. KVĚTNA 2023

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“ (Jan 17,1-11a)

Toto je věčný život: že poznají tebe, jediného pravého Boha. V moderních jazycích má výraz „poznání“ oslabený význam. Je to jenom část naší duchovní činnosti. Obyčejně rozlišujeme trojí činnost duše: poznávat, chtít a cítit. Proto můžeme něco „poznávat“, ale nechceme to uskutečnit, náš život je od toho daleko. Takové poznání Boha znamená ovšem málo. V hebrejštině má poznání daleko plnější význam: „poznat válku“ znamená zažít, mít účast v tažení: „poznat dobro a zlo“ (Gn 3,5) v ráji se stalo pokušením a tragédií lidstva. V této souvislosti i „poznat jediného pravého Boha“ znamená setkat se s ním, mít k němu vztah. On pak vstupuje do života člověka a člověk vstupuje do života Božího, který je věčný. Není snadné si představit věčnost. Není to dlouhý čas. V čase se setkáváme s malým úsekem skutečnosti. Na věčnosti máme poznat skutečnost celou, nerozdělenou, musíme se tedy setkat s Bohem, ve kterém je všechno.

A poznají toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Všechna náboženství dávají nějaké poznání Boha, dokonalejší nebo méně dokonalé. Pohanskému filosofovi Celsovi z 3.

století po Kr., proti kterému psal Origenes, se zdálo křesťanství směšné. Chce uctívat jako Boha tesaře z Nazareta, kterého římské úřady popravily. Taková primitivní víra, myslí Celsus, je nedůstojná pro myslícího inteligentního člověka. Copak není Bůh nekonečný, pouhý duch, věčně blažený? Origenes mu ovšem dovede odpovědět. Nikdo z nás nepopírá, že takový Bůh je. Všecko pěkné, co dokázali o Boží dokonalosti povědět velcí řeční a římské filosofové, věříme i my. Jednu věc však oni nevěděli, že totiž „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). On dokázal ze své nedozírné výšky sestoupit k člověku a s ním se ztotožnit. Poznat Ježíše Krista znamená poznat Boha, který je mezi námi a v nás i zde na světě, nejenom někde ve světě idejí. Tu je tedy opravdové skutečné setkání v čase i věčnosti.

Já jsem tebe oslavil na zemi, nyní oslav ty mne, Otče. Oslavujeme toho, koho považujeme za důležitého. Ten význam má i hebrejský výraz pro slávu. Kristus oslavil Boha na zemi, zjevil lidem, že je jejich Otec a že stále vstupuje do jejich života, že se o ně stará a nad nimi bdí. Otec zase oslavuje Syna. Ukazuje, že s ním je sjednocen, že mu všechno svěřuje, že ho tedy musejí všichni přijmout za důležitého, za toho, kdo dostal vládu na nebi i na zemi (srv. Mt 28,18). Poslání Kristovo se přenáší na všechny jeho učedníky. Tím, že se modlí Otče náš, vzdávají Bohu slávu, uznávají jeho pravou hodnotu. On pak je uznává za své děti, za dědice nebeského království, dospívají nejvyššího stupně důležitosti. Jedna malá francouzská princezna prý vzdorovala své vychovatelce touto poznámkou: „Kdybyste si uvědomila, že jsem dcerou vašeho krále, jednala byste se mnou důstojněji.“ Ta se však nedala: „Kdybyste si uvědomila, že jsem dcera vašeho Boha, víc byste si mě vážila.“ Víra v Boží synovství je opravdu největší sláva člověka.

Vzpomínám si na katechizmus kardinála Františka Tomáška, který byl sestaven z otázek a odpovědí. Jedna z prvních zněla: "K čemu jsme na světě?" - "Na světě jsme k tomu, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe". Cílem života člověka (křesťana) je tedy věčnost. Věčnost však není hodnota času. Jedná se o něco nepředstavitelného, rozum přesahujícího, jde zkrátka a dobře o naplnění či nenaplnění našich tužeb, které jsou v hlubinách srdce. Ježíš ve své velekněžské modlitbě říká, že věčný život spočívá v poznání Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista. Poznat Boha znamená nejen o něm vědět, jaký je, znát články víry, ale mít k němu niterný vztah. A to je něco jiného. Poznat Boha ve své nejniternější podstatě je totéž jako žít lásku, protože Bůh je láska - nejkratší a nejvýstižnější definice Boha, kterou nám podává sv. Jan. Svatá Zdislava, naše patronka, proslula láskou v životě. Nedělala mimořádné věci, ale vynikala dobročinnou láskou a péčí o vlastní děti. Ani po nás Bůh nechce velkolepé věci, ale abychom i ty všední, obyčejné věci dělali s neobyčejnou láskou.

STŘEDA PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 24. KVĚTNA 2023

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím (ještě) ve světě, aby měli v sobě plnost mé

radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“ (Jan 17,11b-19)

Já jsem jim dal tvoje slovo. V dnešní řeči výraz „dát někomu slovo“ znamená příslib: Dávám vám slovo, že ... V tomto smyslu dal Bůh své slovo, tj. přísliby, Židům. I Kristus dal slovo apoštolům, že bude s nimi až do skonání světa (Mt 28,20). Ale on jim dal své slovo i v jiném smyslu: svěřil jim slova, která mluvil on, aby je nesli do celého světa. Básník, který svěří své rukopisy někomu, aby je uveřejnil, mu také svěřuje svá slova, je to výraz důvěry. Ale přece je velký rozdíl mezi slovy básníkovými a Kristovými. Natištěné básně lidé čtou. Jsou-li tam výzvy k něčemu a zamlouvají-li se, čtenáře rozohní a možná je pohnou i k činům. Jinak tomu je se slovy

Božími. Ta sama mají sílu a ti, kdo je nesou dál a vyslovují, už tím přetvářejí svět.

Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa. Celý svět je uskutečněné Boží slovo. „Bůh řekl, a stalo se...“ (Gn 1,3n). Jak to tedy, že svět nenávidí ty, kdo Boží slovo nesou dál? Slovo „svět“ má v Písmu dvojí význam. Na prvním místě je to všechno, co Bůh stvořil. O tom pak stojí psáno: „Tak Bůh miloval svět, že poslal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Ale u sv. Jana má výraz „svět“ také jiný význam. Je to souhrn sil, které se Bohu vzpírají, protiví. Nenávidí jak Boha, tak i jeho dílo. Je tedy pochopitelné, že pojmu nenávisť ke všem, kdo jsou nositeli slova Božího. Zažili tu nenávisť od počátku světcí-mučedníci, patří k dějinnému vývoji církve. Tu a tam se čte o nějakém dobrém křesťanovi, že neměl osobní nepřátele. Je to spíš z jeho strany než ze strany těch druhých. Velcí světcí nepřátele měli, ale oni sami se vyvarovali nenávisti.

Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého. Proč se modlíme, aby nás Bůh uchoval od protivenství a nepřátel? Je to asi tak, jako když se modlíme za tělesné zdraví a dlouhý věk. Má to relativní smysl, tj. nakolik nám těch darů Bůh dopřeje. Nevyléčitelně nemocní se spíš modlí za to, aby dostali sílu své trápení v míru přečkat. Pokud jde o protivenství zvenčí, vždycky obdivujeme statného, kdo se jich nebojí. Chlapci čtou s nadšením „indiánky“ a dobrodružné příběhy. Tam totiž vystupují hrdinové, kteří se nebojí ničeho, před čím se třese obyčejný člověk. Je to touha, je to ideál. Ale víme, kolik je v takových dobrodružných knihách vymyšleného. Odvaha mučedníků však není vymyšlená. Skutečná je také síla křesťanských matek, které vychovávají děti. Není ovšem z nich samých. Je to síla Kristova, který žije v těch, kdo přijali jeho slovo.

ČTVRTEK PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 25. KVĚTNA 2023

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby

byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“
(Jan 17,20-26)

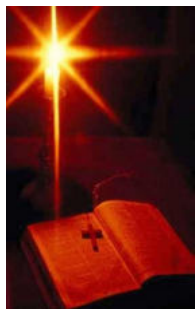
Aby všichni byli jedno. Kázání a výzvy k svornosti a jednotě slyšíme na všech stranách a v mnoha variacích. Ale není snadné jednoty dosáhnout a dokonce ani se rozhodnout, kde ji hledat. Často sníme o nějaké jednotě vyšší, nadosobní: jednota národa, lidstva, celého vesmíru. Bylo by to krásné, kdyby se jí dosáhlo? Zdá se, že ano. Ale má toto řešení slabou stránku. Jednotlivec jako osoba se musí do této jednoty zařadit, poddat se jí a případně se za ni i obětovat. Celek je víc nežli část. Ale můžeme člověka s jeho důstojností a svobodou považovat jenom za část celku? Smí se potlačit osobní mínění a jednání jenom proto, aby vládla jednota? Autoritativní režimy o to usilují, proto musejí omezit lidská práva.

Máme takovou jednotu podporovat?

Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě. Už Aristoteles pochopil, že jednota, která odpovídá hodnotě člověka, je ta, která vzniká ze svobodných osobních vztahů, z přátelství. To však má různé stupně. Aristoteles rozlišuje tři. Je přátelství ze zábavy. Je roztomilé, je-li zábava nevinná, ale jenom tak dlouho, jak je to baví. Pak se rozpadne. Druhé přátelství je z užitku: obě strany z toho mají zisk, pomáhají si. Jak dlouho? Dokud ten užitek a zisk ze spojení trvá. Kdyby jim to bylo na škodu, rozejdou se. Trvalé přátelství je jenom třetí: z ctnosti. Spojuje-li lidi ctnost, nerozejdou se, protože ctnost je věčná. Aristoteles zůstal u této všeobecné zásady. Těžko se rozvádí do detailů. Křesťané jdou dál. Nejdůležitější ctnost je láska. Její nejdokonalejší vzor pak je v životě Nejsvětější Trojice. Tři Božské Osoby se navzájem tak milují, že jsou jeden Bůh. Neslily se v jedno, neobětovaly se pro jedno, ale vytvořily jedno svobodnou láskou.

Aby i oni byli jedno v nás. Jsou lidé schopni jednoty v lásce? Do jisté míry. Proto je i jejich jednota jenom v jistém stupni. I ta je krásná, jako např. v dobré rodině. Ale je to láska smrtelných osob. Proto se i tato jednota rozpadá smrtí. Bůh se však rozhodl, že lidskou lásku zachová tím, že jí dá účast na své lásce, na životě Nejsvětější Trojice. Stalo se to sesláním Ducha svatého. Hned nato vznikla v Jeruzalémě první církevní jednota. O ní čteme ve Skutcích apoštolů, že „obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). Tou jednotnou duší církve se stal Duch svatý, Duch Kristův. Měli tedy i jedno srdce: snažili se stejně myslet i jednat. Dnešní svět tolik usiluje o jednotu. Křesťané mu nabízejí svou pomoc k dosažení toho cíle: účastí na Božím životě, který je tajemství Tří v absolutní jednotě.

PÁTEK PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 26. KVĚTNA 2023

Když (se Ježíš ukázal svým učedníkům a) posnádali, zeptal se (Ježíš) Šimona Petra: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“ (Jan 21,15-19)

Šimone, synu Janův, miluješ mě víc než tito ostatní? Tento Ježíšův rozhovor s Petrem je bezpochyby jedním z nejpěknějších textů evangelia. V Palestině jej připomíná malá kaple na břehu jezera. V ní je velký kámen, kus skály, na které měl Ježíš stát. Není to nemožné. Když volal na apoštoly v lodi, zvolil zřejmě vyvýšené místo. Dotaz, s kterým se k Petrovi obrátil, je ovšem nečekaný. Kdo může říci o sobě, že miluje Krista víc než ostatní? Odpověď apoštolova je proto skromná, a přitom přesvědčivá: „Pane, ty víš, že tě miluji.“ Řecký text užívá výrazu, který je k pochopení křesťanské lásky důležitý: agapo te. V řečtině jsou totiž dvě slova pro lásku: erós a agape. Erós znamená touhu. V tom smyslu milujeme to, po čem toužíme. Agape znamená chtít druhému dobře udělat to, po čem touží. Řecký text vkládá do úst Petrovi ten druhý výraz. Je to tedy, jako by říkal: „Chci pro tebe udělat cokoli.“ Byl to tedy okamžik, kdy měl dostat své povolání definitivně.

Pas mé beránky, pas moje ovce. Sv. Jan Zlatoústý tu přidává tuto úvahu. Když Petr vyznal, že Krista miluje, nebylo mu řečeno: „Spi na holé zemi, posti se“ apod. To totiž v době Zlatoústého praktikovali přísně asketi. Petr dostal jiný příkaz: „Pas mé beránky!“ Tomu, kdo nás má rád, svěřujeme to, co je nám nejdražší. Pro Krista mají ovšem největší cenu duše lidí. Proto je svěřuje těm, kdo ho milují. Církevní struktura rozlišuje dvojí řeholní společnosti: řády rozjímavé, kontemplativní, a řády apoštolské. Je to rozlišení praktické, podle způsobu života. Ve staré době předpokládali spíš, že mají být na počátku všichni kontemplativní, cvičit se v ctnosti, modlit se. Až dospějí do jistého stupně lásky k Bohu, ať vyjdou ze samoty a věnují se druhým lidem, aby je vedli ke Kristu. Je to tím snazší, protože lidé sami přicházejí k těm, u nichž cítí, že jsou plni Boží lásky.

Zeptal se ho potřetí: Šimone, sanu Janův, miluješ mě? Evangelium výslovně poznamenává, že ten třetí dotaz Petra zarmoutil. Pochopil, že se tu připomíná něco, co ho bolelo: trojí zapření Krista v době jeho umučení. U nás by taková narážka znamenala výčitku, smutnou vzpomínku, která kalí radost přítomnosti. Ježíš nevzpomíná ani ve zlém, ani se smutkem, ale poučuje: láska Boží se nemůže zakalit ani minulými hříchy, naopak jejich vzpomínka lásku zvětšuje. Když asketi radili, abychom si stále a stále připomínali stará provinění, abychom plakali nad minulými hříchy, neměli pochybnost o tom, že ty hříchy jsou všechny prominuté. Plakali z vděčnosti nad tím, že ani to nás nemohlo od Boží

lásky oddělit a že má Kristus větší důvěru k nám, než jsme měli my k němu. Petr se má stát hlavou církve, která jménem Kristovým odpouští provinění. Apoštol zakusil první na sobě, co to znamená a jakou chuť do nového života to dává.

Pán Ježíš vyžaduje trojí vyznání lásky, dříve než mu svěří pastýřskou službu nad všemi křesťany. V křesťanství totiž láska rozhoduje všechno. Bůh nám z lásky poslal svého Syna, ten z lásky k nám obětoval svůj život, láska má být zákonem učedníků a stává se i hybnou silou pro apoštola Petra. My víme, že tato slova trojího vyznání jsou jasným projevem Ježíšova odpuštění kvůli trojímu zapření, kterého se mu dostalo od prvního mezi apoštoly. Apoštol Petr je však také promován za prvního papeže. Jeho život nebude snadný. Jiný tě přepáše a povede, kam nechceš. Víme, jak si apoštol Petr představoval pohodlný život a Ježíš ho přísně pokáral. Myslím, že každý z nás se vidíme tak trochu v Petrovi. Měli jsme své plány, představy, ideály, iluze. O tom, kde budeme pracovat nebo studovat, jak to bude vypadat v manželství, rodině, jak na stáří či v důchodě. Pán nás vede tolikrát po cestách, které jsme si neplánovali ani nevybírali. Kéž bychom i my stejně jako sv. Petr dokázali přijímat radost i bolest. Jen ta cesta, po které jdeme a s vděčností přijímáme, je pro nás ta nejlepší.

SOBOTA PO 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 27. KVĚTNA 2023

Petr se obrátil a viděl, jak za ním jde učedník, kterého Ježíš miloval a který ležel při večeri na jeho prsou a zeptal se: „Pane, kdo tě zradí?“ Když ho tedy Petr viděl, zeptal se Ježíše: „Pane, a co on?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš? Ty mě následuj!“ Mezi bratry se proto rozšířila řeč, že ten učedník nezemře. Ježíš však Petrovi neřekl: „Nezemře“, ale: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš?“ To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a to všechno zaznamenal a víme, že jeho svědectví je pravdivé. Je však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby měla být vypsána každá zvlášť, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané. (Jan 21,20-25)

„Pane, a co on?“ Sv. Petr měl právě s Ježíšem nejdůležitější rozhovor ve svém životě. Dostal své definitivní poslání, byla mu předpověděna i mučednická smrt. Porozuměl tomu. Ale byl tam nablízku i apoštol sv. Jan. Byli dobří přátelé už dříve při práci, pak v družině Ježíšově. Je tedy docela přirozené, že se zajímal i o jeho osud. Co bude s ním? Zájem o druhého totiž upevňuje přátelství i rodiny, musí být ovšem upřímný a projevem lásky. Je zájem, kterému říkáme sbírání klepů, to je chuť dozvědět se to, co se druhým nepovedlo, jejich chyby, nebo alespoň to, co by rádi zachovali v tajemství. Takové „zájemce“ ovšem nejraději vidíme daleko za dveřmi. Jak naopak potěší taková otázka? „Jak ti dnes šla práce? Potřebuješ ještě mnoho dní k dokončení?“ apod. Noviny, rádio, obrazovka budí zájem o mnoho věcí ve světě, užitečných, ale i neužitečných. Nesmí ovšem zaplnit takové místo v rodině, abychom ztráceli důležitější zájem o ty, se kterými žijeme.

Co tobě na tom záleží? Když někdo projeví zájem, který je nám nemilý, odpovídáme hrubším výrazem: „Co je ti do toho?“ Dá se to ovšem vyjádřit jemněji. Ale předpoklad je

stejný: máme právo na svá soukromá tajemství, zájem druhých tu působí rušivě. I Bůh má svá tajemství, hlavně pokud jde o budoucí osudy lidí. Zájem tu ruší ne jeho, ale nás samé. O sv. Antonínu Poustevníkovi čteme, že v samotě mnoho přemýšlel o tom, kolik lidí se spasí a kolik jde do záhuby. Jako odpověď uslyšel od Boha hlas: „Antoníne, dávej pozor sám na sebe!“ Zbytečné zájmy o druhé odvádějí pozornost od toho, oč se máme starat sami. Které zájmy však jsou užitečné a které jsou zbytečnost? Skauti mají v pravidlech, že mají být zvědaví. Špatně zní, když řekneme, že je někdo zvědavý. K rozlišení se tu dá aplikovat pravidlo, které platí pro každý rozhovor: dobrý je ten, který lásku a důvěru podporuje, zlý je ten, který ji ničí. Někdy je velkou známkou důvěry neptat se. Tuto důvěru bez ptaní žádá i Bůh, když jde o jeho prozřetelnost s lidmi.

Chci, aby zůstal, až přijdu. Odpověď Ježíšova je dost záhadná. Přítomní apoštolové jí ostatně špatně rozuměli. Řekneme však, že lépe než „záhadná“ se dá říci, že je všeobecná. Vyjadřuje pravdu, kterou věříme. Smrt člověka není nikdy náhodná. Na obrazech smrti Panny Marie je Kristus, který přichází z nebe, aby vzal do rukou duši své matky. Ale tak je tomu při smrti všech spravedlivých. „Duše spravedlivých jsou v Boží ruce“ (srv. Mdr 3,1). Kristus, který zachraňuje duše, si pro ně přichází vždy v pravém okamžiku. Proto se světci nebáli smrti. Sv. Sábu Jeruzalémského upozorňovali, aby se nevracel přes poušť večer do kláštera, že se v okolí potuluje lev. Jeho odpověď byla prostá: „Buď existuje Bůh, tak co mně může lev udělat, nebo Bůh neexistuje, ale v tom případě je líp, když mě lev sní.“ Samozřejmě je, že víra nemůže podporovat hazardování se životem, ale klid a jistotu v nebezpečích dává.

Dočetli jsme dnes knihu dějin prvotní Církve - Skutky apoštolů. Křesťanství se dostalo z Jeruzaléma až do Říma, centra tehdejšího světa. Navzdory různým překážkám, které asi nejvíc zakusil sv. Pavel na svých misijních cestách, dospělo jak k židům, tak k pohanům. Také v evangeliu čteme poslední kapitoly zvláště o osudu autora evangelia - sv. Jana. Pán Ježíš odbývá Petrovu zvědavost, - který si myslel že se dožije Kristova druhého příchodu, - neurčitou větou: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš?“ Naše víra je tedy opřena o svědectví Petra i Jana a samozřejmě dalších učedníků. Jedno je jisté, a to, že křesťanství se nedá zničit. Bude však stále narážet na různé překážky ze strany lidí tohoto světa. Proto se dnes chceme připravit na slavnost seslání Ducha svatého, abychom s jeho pomocí zase znovu a lépe byly jeho svědky.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., *čestným občanem Pustiměře*

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ - 29. KVĚTNA 2023 - PANNA MARIA, MATKA CÍRKVE

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skončil. Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přerazeny nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. (Jan 19,25-34)

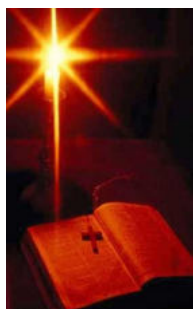

Titul "Maria - Matka církve" se může zdát nový. Polští biskupové se na II. Vatikánském sněmu přičinili o to, aby se mu dostalo úředního potvrzení. Ale v mariologii, jak poznamenává VI. Losský, úřední církev následuje jenom to, v čem ji křesťanský lid už dávno předešel. Dá se říci, že jsou všechna mariánská dogmata typicky církevní, z víry církve. Mariánská úcta tedy vyrostla z kořenů církve, proto na ní lid tolik lpí. Ale v tradici se stala současně Maria symbolem církve samé. Víme, že si to těžko dovedou představit ti, kdo mají na mysli jenom právní instituce, rozdělení na diecéze, vatikánské úřady. Vzpomínáme si sice, jak na mariologickém kongresu v Římě, už před vícero lety, hájil jeden nadšený jurista, že je Panna Maria patronkou kanonického práva, protože je ochránkyní církve. Potlesk byl velký, protože v nudné atmosféře kongresů každá taková perlička potěší. Víme ovšem, že je církev v hloubce bytí něco daleko víc než jenom právní struktura. Je to lidstvo, které je pod vlivem Ducha svatého. Světci jsou ti, kteří mají jeho milost. Kněží jsou ti, kteří silou Ducha sv. odpouštějí hříchy, ožívují svátostmi mystické tělo Kristovo. Maria z Ducha

svatého počala a zrodila Krista, dala Slovu Boha lidskou podobu. Církev dává lidskou podobu a strukturu Duchu svatého. Tuto podobnost Bohorodičky s církví vyčteme i ve známých typech mariánských obrazů. Jeden z nejstarších, připisovaný i legendárně sv. Lukáši, se jmenuje řecky *Hodigitria*, Ukazovatelka cesty. Na levé ruce drží vtěleného Božího Syna, který žehná a pravou rukou na něj ukazuje, jakoby chtěla říci. On je cesta, pravda a život (srov. Jn 14,6). Toho typu je i obraz Panny Marie Sněžné v Římě, kterým je inspirována i velehradská Matka jednoty. I církev má tuto funkci: ukazovat lidem Krista, který je cesta, pravda a život. Je "znamením mezi národy". Ukazuje Ježíše svým učením, svými dokumenty, spisy. Ideální by ovšem bylo, kdyby jej ukazovala i svým životem jako Maria. Proto je Matka Boží nedostižný příklad kněžím, biskupům. Laici se ovšem nevyklučují. I oni jsou církev, i oni tedy mají funkci ukazovat na Krista dětem, bližním, slovy i skutky. Legendárního původu je také obraz, který se dodnes vyskytuje na křesťanském východě. Spojuje se se svátkem uvedení do chrámu Panny Marie. Podle apokryfních vypravování přivedli sv. Joachim a sv. Anna Marii jako děvčátko do chrámu, aby ji tam zasvětili službě svatého místa. Nemělo to být ostatně ani daleko, protože jeruzalémská tradice ukazuje dnes kostel sv. Anny, který by měl stát na místě jejího domu, docela nedaleko od místa chrámu. V biblické souvislosti si sice nedovedeme dobře představit, co by malé děvče v chrámu dělalo. Ale ikona, která odpovídá apokryfům, má příhodnou odpověď. Maria tkala a vyšívala chrámovou oponu, která zahalovala svatostánek. Na některých obrazech zvěstování ji anděl přistihne právě při této typicky dívčí práci. Jde ovšem o legendu. Ale staré legendy vznikaly z nutnosti vyjádřit symbolicky dogmatické pravdy. Chrámová opona zahalovala svaté místo, které si zvolil za svůj příbytek na zemi Hospodin Bůh nebeských zástupů. Origenes vysvětluje chrámovou oponu symbolicky jako Tělo Krista, které zahalovalo a přitom bylo příbytek jeho božství. Ježíšův obličej byl lidský, ale za ním se skrýval pohled Boha samého. Malé děvče Maria, která podle apokryfů tká a vyšívá chrámovou oponu, je symbol té, která má brzy nato tkát lidské tělo Božimu slovu. Dnes pak, jak věříme, Duch Boží má svůj příbytek mezi námi. Církev je opona, která jej zahaluje. Všecko, co tu vidíme, je lidské: papež je člověk, biskupové, kněží i laici jsou lidé, lidské formy má liturgie, lidské jsou struktury právní a administrativní. Ale za nimi, jako za oponou, cítíme přítomnost Ducha sv. Jaká je tato Boží přítomnost? Je pravá. Ale přesto není úplná. Kdyby byla úplná, zablýskla by v plné slávě tak, jak to bude na konci věků. Občas se setkáváme se svatými, o kterých se dá říci, že kdo se setkal s nimi, setkal se s Kristem. Ale v denním životě jsme daleko od ideálu. Duch sv. působí, když kněz na oltáři proměňuje chleba a víno v tělo a krev Páně. Ale není vždycky z Ducha sv. to, co kněz v denním životě mluví a jak jedná. Děti mají poslouchat rodiče a vidět v nich obraz Boha samého. Vtipně však prohodil rozumný dospělý syn, který vedl opilého otce domů: "To si, Pane Bože, ten svůj obraz dáváš někdy nepovedeně malovat". Tato žertovná poznámka vyjadřuje jak pietní shovívavost ke slabosti otcově, tak i hlubokou dogmatickou pravdu. Boží obraz v církvi, tj. v konkrétních lidech, skutečně je, ale je nedokreslený, neúplný, nevyčištěný. Teologové říkají, že církev svolává Ducha sv. ve formě neustálého vzývání, epiklese, modlitby, aby přišel a doplňoval to, nač lidské síly nestačí. Není proto divu, že vidí symbol církve i v obraze Panny Marie, kterému Slované říkají "znamenie". Představuje Bohorodičku modlící se s rozpjatýma rukama. Typu "orans" známého z katakomb a na prsou má v disku, kotouči, paténě, podobu stejně se modlícího Krista. Modlí se tedy spolu s Kristem, aby sestoupil Duch svatý na církev, zdokonalil ji, očistil, posvětil, posílil. Mariina modlitba je silná. Teologové nazývají

Bohorodičku "*omnipotentia orans*", modlí se všemohoucnost. Starý titul nazývá Marii "záštita křesťanského lidu" a jedna z nejstarších mariánských modliteb, dochovaná na egyptském papyru, je "Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko". Ve slovanském východním obřadu se slaví zvláštní svátek "pokrov", spojený s obrazem stejného jména. Panna Maria svým pláštěm pokrývá všechny, kteří se pod něj uchylují. Na starých obrazech Nanebevstoupení Páně stojí Maria uprostřed apoštolů a andělů, s rukama zdviženýma k modlitbě. Je to obraz církve, která svolává příchod Ducha sv. Při zvěstování podle ikonografické tradice přistihl anděl Marii při modlitbě a zvěstoval příchod Ducha sv. k ní, aby zrodila Krista. Nyní, při Nanebevstoupení, se Maria modlí za příchod Ducha sv. do celé církve, aby i církev svým způsobem zrodila Kristovo mystické tělo v dějinách věků. Jako je silná modlitba Mariina, tak je silná i modlitba celé církve a modlitba těch, kdo se jménem celé církve modlí. Spojitost Marie s církví je také na byzantském typu obrazů, kterým dali jméno ?Mariin majestát?. Bohorodička sedí na trůně jako císařovna a na kolenou drží dítě Ježíše. Je na trůně, ale sama slouží jako trůn svému synu. Mívá nad hlavou nápis: "Širší než nebesa". Šalomounova modlitba při zasvěcení chrámu mluví o tom, že Boha nemohou obsáhnout nebesa nebes (1 Král 8,267). Tu sedí Bůh na klíně Mariině, je tedy, obrazně řečeno, "širší než nebesa". I církev svým způsobem sedí na trůnu: ne, aby měla lidskou vládu, ale aby držela na kolenou Krista, který má nebe i zemi ve své moci. Z podobnosti Marie s církví plynou důsledky i pro náš duchovní život. Každý z nás je církev v malém, kámen v budově chrámu. To, co jsme doposud řekli, platí i o nás: i skrze nás, v našem prostředí se má Kristus zrodit, máme ho nést a ukazovat světu, ve kterém žijeme. V tom je každý křesťan "širší než nebe".

ÚTERÝ 8. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 30. KVĚTNA 2023

Petr řekl Ježíšovi: "My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou." Ježíš odpověděl: "Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný! A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními." (Mk 10,28-31)

My jsme opustili všechno. Sv. Řehoř Veliký o tom mluví s jemnou ironií. Opustil sv. Petr opravdu mnoho? Starou rybářskou loďku. V dějinách církve byli takoví, kteří se zřekli obrovských jmění, jako např. v 5. století v Římě sv. Melánie Mladší, kterou považovali za nejbohatší nevěstu v římské říši. Rozdala všechno, aby mohla vést řeholní život. Ale sv. Řehoř, který trochu ironizuje výrok sv. Petra, hned k tomu dodává: nezáleží na tom, kolik kdo pro Krista opustí, ale s jakým vnitřním postojem. Je to divné, ale stává se často, že si dovedeme snadno odepřít velké věci, ale běda, kdyby nám někdo chtěl vzít maličkost, na které jsme ulpěli. Má to ovšem smutný výsledek. Nedosáhne se tím vnitřní svobody, která je cílem odříkání.

A. Rodriguez to vysvětluje přirovnáním: „Co na tom, uvážou-li ptáka silnými provazy

nebo jemnými nitkami, když ani v prvním ani v druhém případě nemůže vyletět do výše?“ Svoboda ducha nesnáší přilnutí k zemským věcem, ať jsou velké nebo malé.

Stokrát tolik dostane v tomto životě. Když něco dostaneme od druhého, odpovídáme slušně: „Děkuji.“ Je to výraz, který jsme převzali z němčiny. Dříve říkali zbožní lidé: „Zaplat’ Pán Bůh.“ Je to sice dlouhé, ale je to vyznání víry, že Bůh odplatí všecko, čeho jsme se z lásky k němu zřekli. Když odhodíme věc, je ztracená. Když ji dáme příteli, nějakým způsobem se nám odvděčí darem ze své strany. O Bohu pak říkával sv. Ignác z Loyoly, že je „kavalír“, který se nedá nikdy zahanbit, aby víc přijal, než dává. Proto každý dar, který mu dáváme, se vrací „stokrát“, a to už v tomto životě. Lidově to vyjadřuje staročeské přísloví: „Almužnou nezchudneš a modlitbou nezmeškáš.“ Skutek lásky je zadarmo, ale doopravdy jej zaplatí Pán Bůh tam, kde bychom to nejméně čekali. A když ve spěchu a shonu obětujeme trochu času modlitbě, sami zjistíme, že to naší práci prospělo, že nám to Bůh vynahradil. Světci, kteří prožívali tuto skutečnost, bývali proto neobyčejně velkodušní v obětování peněz a času Bohu, věděli, že tím nic neztratí.

Ovšem s pronásledováním. Když se cituje text evangelia, tuto poznámku kazatelé obyčejně vypustí. Zdá se jim, že by tím zrušili to, co chtějí dokázat. Bůh vrací to, čeho jsme se z lásky zřekli. Ale je-li to s pronásledováním, není to nová ztráta? Představme si konkrétní příklad. Někdo se zřekl domu, dal jej řeholní společnosti, do které vstoupil. Přišlo pronásledování, řeholníky vyhnali a dům zabrali. Dárce tedy ztratil všechno, alespoň má ten dojem. Ale přece i zde se má projevit síla naší víry. Opustit něco pro Krista musíme dobrovolně, svobodně. Ale to neznamená, že vyjde první iniciativa od nás samých. Vzali nám něco násilně. Dovedeme-li se s tím smířit a přijmout to jako Boží vůli, stává se i to pronásledování svobodným zřeknutím a i o tom platí, že je Pán Bůh vynahradí. Vždyť i utrpení Kristovo je plno násilností ze strany jeho nepřátel, ale ze strany jeho je to svobodný skutek, a proto i jeho smrt znamená návrat do života.

STŘEDA - 31. KVĚTNA 2023 - SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: "Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!" Maria řekla: "Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavovat všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky." Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů. (Lukáš 1,39-56)

Požehnaná ty mezi ženami. Často se vyskytuje v Bibli požehnání. Je to opak zlořečení. Už v samém počátku Genese se s tím slovem setkáváme. Bůh stvořil ryby v moři, ptáky ve vzduchu. Viděl, že je to dobré. Tedy je požehnal (Gn 1,22). Proto rostou a stále se množí. To požehnání Boží jim dalo plodnost. Důrazněji se to opakuje při stvoření člověka. „Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji!“ (Gn 1,27-28). Nyní oslovuje Pannu Marii jako nejvíc požehnanou ze všech žen. Její plodnost dosahuje vrcholu, protože zrodí samého původce života. Ale tím se stává i nejpodobnější Bohu Otci, který od věčnosti rodí Syna. Mateřství je samo v sobě největší div přírody. V souvislosti s mateřstvím Panny Marie se stává odleskem tajemství Boha samého a jeho vnitřního života.

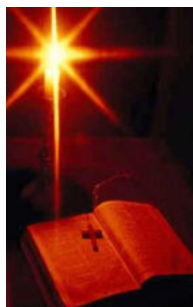
Dítě se mi v lůně radostně pohnulo. Někteří duchovní autoři, když mluví o tomto verši evangelia, užívají výrazu „mateřství apoštolské“. Tradice věří, že byl sv. Jan Křtitel posvěcen v lůně své matky při příchodu Panny Marie. Plyne to z všeobecného principu: Kdo je sám posvěcen, posvěcuje ty, s kterými přichází do styku. Židovský filosof z doby Kristovy Filon Alexandrijský rozebírá větu, která se tehdy ve školách vysvětlovala jako začátek moudrosti: „Poznej sám sebe!“ Které poznání sebe je nejdůležitější? Filón odpovídá: Není to poznání svého těla, lékařské, ani poznání psychologické, ale poznání morální. Poznej, co jsi schopen udělat a čím se můžeš stát. I on, ačkoli není křesťan, poznal z četby Starého zákona, že největší důstojností člověka je přijmout Boží Slovo, stát se Božím a posvětit celý svět.

Blahoslavená, která jsi uvěřila. Když mluví teologové o Bohorodičce, rozlišují mateřství fyzické a morální. Fyzické znamená tělesné, viditelný příchod na svět. Je to fyziologický pochod. Mateřství morální je duchovní skutečnost. Uskutečňuje se na prvním místě ve víře. Víra totiž znamená přijmout Boží myšlenku, vzít ji za svou. Boží myšlenky jsou plodné, stávají se zdrojem inspirací. Nejlépe to vidíme z protikladu. Špatnými a neužitečnými myšlenkami se zamotáváme jako do klubka vlastní neužitečnosti, jsme nespokojeni, rozrušeni. Myšlenka Boží nás naopak postaví na nohy, dává nám iniciativu a sílu. Často mění i život. Sv. Antonín Poustevník, když byl ještě mladý, zaslechl v kostele četbu Písma: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým!“ (Mt 19,21). I my to čteme a slyšíme, ale obyčejně to necháme projít. Sv. Antonín vzal tu myšlenku za svou a celý život se tím změnil. Maria přijala s vírou slova naděla a stala se Matkou Boží.

Velebí má duše Pána. Na první pohled je vidět, že „píseň Panny Marie“ je většinou ohlasem starozákonních modliteb a žalmů. K matce Boží se vztahují všechny přísliby, které Bůh dal lidem. Je to tedy pěkný příklad, jak se máme modlit žalmy a jiné psané modlitby i my. Vztahujeme na sebe to, co prožívali jiní, a to právem, protože to bylo psáno z Ducha svatého. Židé se učili žalmy zpaměti. V prvních dobách křesťanských patřilo učení žalmů ke katechismu, k přípravě na křest. I v dnešní době je užitečné nejenom recitovat žalmy, ale umět jisté verše zpaměti. Ty se pak mohou použít v různých okolnostech života. Dávají formu našim vlastním citům, cítíme tu příbuznost mezi Písmem a vlastní duší. Recitování žalmů se od nejstarších dob považovalo za ochranu mysli proti záplavě špatných a neužitečných myšlenek.

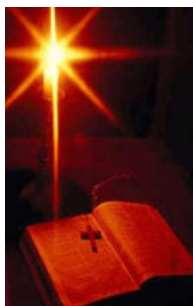
Vzhlédl na ponížený stav své služebnice. Tento verš vyjadřuje hlavní obsah hymnu. Panna Maria tu jakoby vyložila smysl celého svého života. Je největší světice, královna andělů, mučedníků, vyznavačů. Ale v čem je její opravdová velikost? Neumřela jako mučednice, nemáme zprávy o tom, že by se postila, nevedla osamělý život v klášterní samotě, nekázala víru nevěřícím. O všech takových skutcích máme krásné zprávy ze života tisíců světců v dějinách církve a těmito vnějšími projevy svatosti ji ostatní převýšili. A přece ji nikdo nepředčil v jednom, tj. v pokoře. Celý její život byl uskutečněním slova, kterým odpověděla andělu: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Pokora znamená dát místo, aby v nás mohl být činný sám Bůh. Je to odlesk vnitřního života samého Boha. Syn koná celou vůli Otce, a právě proto je Synem Božím. V Apoftegmatech Otců se vypravuje rozhovor ďábla s mnichem. Zlý mu říká: „Ty vstáváš brzo, já vůbec nespím. Ty se postiš, já nejím nic. Jedno však nemohu: být pokorným.“ Proto nazývají pokoru kořenem všech křesťanských ctností.

Nebot' velké věci mi učinil ten, který je mocný. Mnoho o tom nepřemýšlíme. Ale při pozorném čtení těchto textů nám neujde jakási nesouvislost, různost dvou postav. Panna Maria tu vystupuje jako nejponíženější služebnice Boží a hned nato dodává: „Budou mě blahoslavit všechna pokolení.“ Mohou mít pokorní lidé tak vysoké mínění o sobě? Kdybychom chtěli tuto otázku řešit jenom lidskýma očima, museli bychom zvolit jakýsi kompromis. K tomu radili antičtí mudrci, když doporučovali i zde zlatou střední cestu, míru: nemyslet si o sobě příliš mnoho, ale zase ne tuze málo, nemít pocitu ani nadutosti ani méněcennosti. Řešení křesťanské je jiné. Sv. Augustin přirovnává pokoru ke stromu: čím hlouběji jdou kořeny do země, tím výše se zvedá koruna k nebi. Ten, kdo se v Božích očích poníží, stává se okamžitě velkým, protože ho Bůh zahrne svými dary.

ČTVRTEK - 1. 6. 2023 - JEŽÍŠ KRISTUS NEJVYŠŠÍ A VĚČNÝ KNĚZ

Ježíš šel se svými učedníky na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl jim: „Poseďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ (Mt 26,36-42)

PÁTEK 8. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 2. ČERVNA 2023

(Když Ježíš pozdravován zástupy vjel) do Jeruzaléma, vešel do chrámu. Rozhlédl se po všem, a protože už bylo pozdě večer, odešel s Dvanácti do Betánie. Když druhý den vyšli z Betánie, dostal hlad. Zdátky uviděl fíkovník,

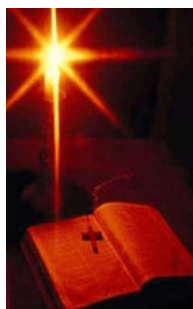
který měl listí. Šel tedy, zdali by na něm něco našel. Když k němu přišel, nenalezl nic jiného než listí; nebyl totiž čas fíků. Řekl mu: "Ať z tebe již navěky nikdo nejí ovoce!" Jeho učedníci to slyšeli. Přišli do Jeruzaléma. Vešel do chrámu a začal vyhánět všechny, kteří v chrámě kupovali a prodávali, zpřevracel stoly směnárníkům a lavice prodavačům holubů a nedovolil, aby někdo nesl nějakou věc chrámem. A učil je: "Je přece psáno: 'Můj dům ať je domem modlitby pro všechny národy', ale vy jste z něho udělali lupičské doupě!" Uslyšeli to velekněží a učitelé Zákona a usilovali o to, aby ho zahubili. Báli se ho totiž, protože všechen lid byl jeho učením vzrušen. Když nastal večer, odešel (Ježíš s učedníky) z města. Když ráno šli okolo toho fíkovníku, uviděli, že je uschlý až do samých kořenů. Petr si vzpomněl a řekl: "Mistře, podívej se! Ten fíkovník, který jsi proklet, je uschlý!" Ježíš jim na to řekl: "Mějte víru v Boha. Amen, pravím vám: Kdo řekne této hoře: 'Zdvihni se a vrhni do moře!', a nebude ve svém srdci pochybovat, ale věřit, že se stane, co říká, bude to mít. Proto vám říkám: Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít. A kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky." (Mk 11,11-25)

Prokletý fíkovník. Nezvyklost takového činu u Ježíše hned prozrazuje, že tu jde o význam symbolický. Nezajímá se o strom, ale na stromu ukazuje, co mu leží na srdci: osud vyvoleného národa. Byl to lid, na kterém spočívalo zvláštní Boží požehnání. České slovo žehnat je převzato z německého segnen, to pak zase z latinského signare, označit, vyvolit k jistému účelu, k svatým věcem. Staroslověnský výraz však je blagoslovit, také to je překlad z řečtiny a latiny a znamená dobrořečit, přát, aby osobu nebo věc provázelo dobro. Když Bůh stvořil živočichy a lidi, požehnal jim (Gn 1,28). Tak vysvětluje Bible jejich schopnost růst a množit se. Opak je „zlořečit“, nepřát život a nic dobrého. Izraelský národ nesl od pokolení do pokolení zvláštní Boží požehnání. Otcové je předávali synům. A výsledek? Nenesl plody, ztratil víru Abrahámovu. Ale i Židé jsou obrazem. Na nich vidíme, co se stane s duší, které Bůh žehná. V církvi se to děje od doby křtu. Ale tomu požehnání musí odpovídat lidská spolupráce, aby nebylo marným.

Fíkovník měl mnoho listí. Listy fíkovníku jsou velké, pěkně zelené. Na jihu jej někdy sázejí před domem, aby dával stín. Listy bez plodů jsou však obrazem marnosti, pouhé vnějškovitosti. Takovým se může stát časem každý ideál, tedy i náboženství, víra, modlitba. Vnější zvyky, obřady, občanské projevy mají větší setrvačnost než duch, který jim dal vznik. Francouzské přísloví říká, že se hodinky nezastaví v tom okamžiku, kdy je někdo zapomněl natáhnout. Zastaví se později, nečekaně. L. N. Tolstoj vypravuje ve vzpomínkách, že cestoval s nějakým důstojníkem. Ten si před spaním zavěsil na zeď ikonu a modlil se. Tolstoj prohodil: „To ty ještě děláš?“ Důstojník to druhý den už neudělal a ani později. Je možné, ptá se Tolstoj, že by někdo ztratil víru pro jednu malou poznámku, která ani nebyla výsměchem? Jistěže ne. Ale ten člověk už dávno víru neměl, zůstal jen zvyk a po náhodné poznámce si uvědomil, že už není nutný. Co tedy dělat? Je dobře čas od času překontrolovat své náboženské zvyky a obnovit ducha. Exercicie, duchovní cvičení, jsou k tomu určeny.

Nebyl totiž čas fíků. Fíkovník má plody dvakrát do roka. První jsou podřadné, druhé na konci léta jsou pravé. Zdá se ovšem nelogické, že Ježíš hledal plody v době, kdy strom nenese ovoce. Ale i to zřejmě slouží k podobenství. Obilí se žne jen ve svou dobu, nikdy jindy. Ovoce se sbírá v době zrání, která je každému druhu vlastní. K člověku však Bůh přichází tak, že neví den ani hodinu (Mt 24,44). Musí být připraven stále. Všechny jabloně kvetou na jaře a nesou ovoce na podzim. Pro království Boží jsou však jedni lidé zralí už v dětství, jiní v plném věku, jiní zas až ve stáří. Duchovní příručky proto dávají radu: Dělejte tak, jako byste měli všechno dobré vyplnit už dnes, zítřek buď nebude, nebo je to nový Boží dar a nový úkol. Oranžovník nese ještě plody a už kvete. Takový má být dobrý život. Připravuje budoucnost, ale dnešek už je užitečný a plodný.

SOBOTA 8. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 3. ČERVNA 2023

Ježíš a jeho učedníci přišli znovu do Jeruzaléma. A jak šel chrámem, přistoupili k němu velekněží, učitelé Zákona a starší s otázkou: "Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc, abys to dělal?" Ježíš jim odpověděl: "Zeptám se vás na jednu věc. Odpovězte mi, a já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Byl Janův křest z nebe, nebo od lidí? Odpovězte mi!" Ale oni mezi sebou uvažovali: "Řekneme-li `z nebe', namítne: `Proč jste mu tedy neuvěřili?' Máme říci `od lidí'? - to se báli lidu, protože všichni byli přesvědčeni, že Jan byl skutečně prorok. Odpověděli tedy Ježíšovi: "Nevíme." A Ježíš jim řekl: "Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám." (Mk 11,27-33)

První přikázání: milovat Boha. České sloveso milovat souvisí s přídavným jménem „milý“ a s podstatným jménem „milost“. Cítíme totiž zvláštní náklonnost k tomu, co je nám milé. Milujeme tedy krásnou krajinu, hudbu, příjemné lidi. Jsou nám ty věci milé, protože lahodí, jak se říká, našim smyslům. Boha však nevidíme, přímo neslyšíme. Myšlenka na něho se zdá neurčitá, vybledlá. Jak ho tedy můžeme milovat? Správně ujišťují autoři, že se pravá láska nemůže vyčerpávat jenom v pocitech libosti. Pak by skoro nikdo neměl rád své povinnosti a na dlouho ani lidi. I ti nejpříjemnější se časem zmaří. Miluji doopravdy bližního, až když se rozhodnu, že mu nikdy neublížím a že nikdy nebudu jednat tak, abych poškodil jeho zájmy.

Bůh své zájmy a svá přání vyjádřil v přikázáních. Je tedy prvním a nejdůležitějším projevem lásky k Bohu zachovávat přikázání. „Kdo má moje přikázání a zachová je, ten mě miluje“ (Jan 14,21).

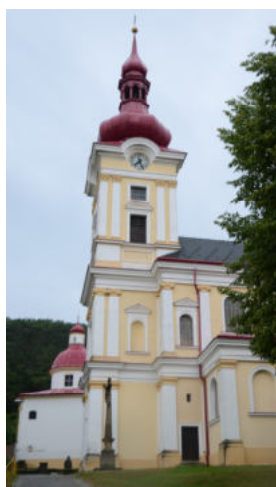
Milovat celou duší, celou myslí. Je pochopitelné, že často myslíme na to, co máme rádi. Zamilovaný mladík špatně studuje, protože i při matematice myslí na své děvče. Ale přece jen na ně nemyslí stále. O myšlence na Boha však říkají, že má být nepřetržitá, bez ustání, spojená s každým dechem a s každým tlukotem srdce, jak říkali východní mniši, zvaní hesychasté. Hřešíme v tom okamžiku, když zapomeneme na Boha, píše sv. Basil. Ale je něco takového vůbec možné? Autoři tento problém řeší, když mluví o dobrém úmyslu,

který musí být při každém dobrém skutku. Rozlišují úmysl vědomý a podvědomý. Rozhodl jsem se například, že pojedu vlakem ve 12 hodin. Mezitím balím věci a uklízím světnici. Na vlak nemyslím, ale všechno, co dělám, závisí od onoho prvního rozhodnutí. Ten, kdo se rozhodl nedělat zle, zachovávat Boží přikázání, podvědomě, ve svědomí stále myslí na Boha. Je ovšem dobře, když se ten úmysl častěji obnoví.

Milovat Boha celou silou. Jaké síly má člověk? Je jich mnoho: tělesné, duševní, mravní. Jsme každý jiný. Ale jisté je, že bychom všichni dokázali víc, než skutečně děláme. V denním životě se nezvedá to, co bychom doopravdy vyzvedli, nepracuje se tolik, kolik bychom dokázali. Ten rozdíl se ukáže ve výjimečných dobách. Tak například vzpomínají lidé na dobu války a povzdechnou si: Nikdy bych nevěřil, že člověk dokáže tolik snést. Za války se to dělalo proto, aby se zachránil život. Světci dokázali podobné výkony pro lásku Boží. Někdy považujeme jejich skutky za zázračné. Ale nejsou vždycky. Člověk dokáže opravdu mnoho, velké věci. Ale dokáže i opak. Udělá daleko méně, než by snadno mohl. To pak jsou naše hlavní viny, ze kterých se vyznáváme na počátku mše: „že nekonám to dobré, které mohu“. Probudit své síly je známkou svěžesti v tělocviku, ve studiu i v mravním životě.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSDICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

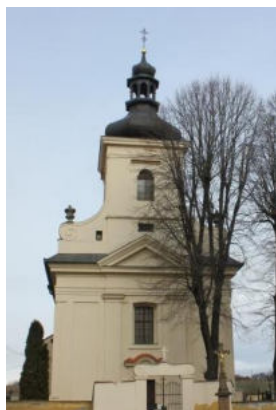
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

STOJANŮV KVĚTEN

MÁJOVÁ ZAMYŠLENÍ U PŘÍLEŽITOSTI 100. VÝROČÍ ÚMRTÍ
DR. ANTONÍNA CYRILA STOJANA, OLOMOUCKÉHO ARCIBISKUPA (1923-2023)
čestného občana Podivic

21. květen

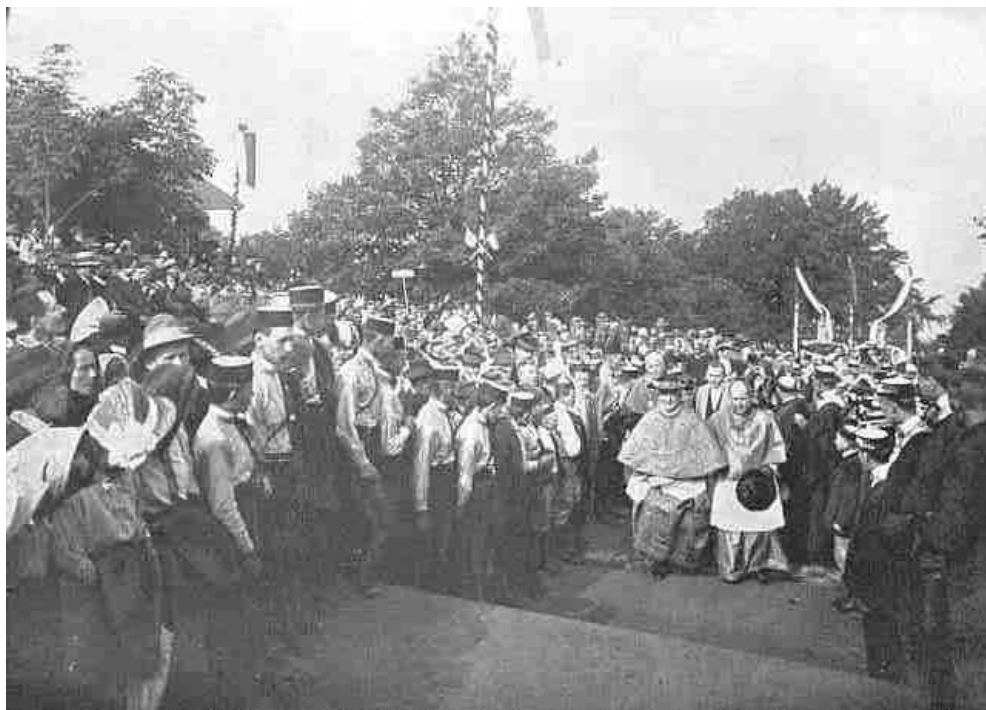
„NA JEJÍ HLAVĚ JE KORUNA Z DVANÁCTI HVĚZD“ (Zj 12,1)

„Toto je den, který učinil Pán. Jásejme a radujme se z něho!“ (Ž 118,24). Tato slova žalmu platí v plné míře o slavné korunovaci Svatohostýnské Madony ve čtvrtek 15. srpna 1912. Onen den a celý následující týden jsou nejskvělejším holdem Královně nebes v naší vlasti. Stojan, vroucí ctitel Panny Marie, nejobětavější organizátor poutních slavností,

připravil na Svatém Hostýně nejkrásnější oslavu a přivedl k jejímu trůnu velký počet ctitelů. Pořad oné slavnosti byl tento:

15. srpna 1912 na svátek Nanebevzetí P. Marie už v 5 hodin ráno procházela vrcholem Hostýna beňovská kapela, kterou sem Stojan pozval. Hrála jako budíček „Bože, chválíme Tebe“. V kostele i venku bylo připraveno 17 oltářů, kde od svítání sloužili kněží mše svaté. Šest kazatelů ten den promlouvalo k zástupům o Matce Boží a o posvátném dni

korunovace. 54 vlaků dovezlo poutníky do Bystřice pod Hostýnem. Všemi cestami proudili na posvátnou hostýnskou horu. Všechny cesty byly ozdobeny slavobránami, prapory a stožáry. Nejnádhernější kroje z celé Moravy se pestřily na celém lesnatém kopci. Na 200 kněží stálo na schodišti před chrámem a očekávalo vzácné hosty, které nadšeně vítal Dr. Stojan. Přijel český primas, pražský arcibiskup Lev Skrbenský, brněnský biskup Pavel Huyn, biskup amerických Čechů monsignore Josef Koudelka, olomoucký světící biskup Dr. Karel Wisnar, opati, preláti, zástupci moravských šlechtických rodů, hejtmani, poslanci, dvanáctičlenná delegace vojenských důstojníků z Kroměříže, starostové, družičky a nakonec sám světitel olomoucký arcibiskup kardinál Dr. František Bauer. V průvodu byly nesený korunky z kláštera do poutní svatyně. Dr. Stojan se při té slavnosti ukázal jako mimořádně schopný pořadatel a organizátor. Kroje, prapory, družičky, hudba kapel, fanfáry z věží, hlahol zvonů; kněží, preláti, biskupové. Vše bylo malebně uspořádáno v průvodu kolem pana kardinála. Kardinál byl na nosítkách pod baldachýnem, kolem něho velká asistence. Za ním vzácní hosté a delegace. Před hlavním chrámovým vchodem byly korunky postaveny na zvláštní oltářík. Kol chrámu a po stranách Hostýna bylo na 100 000 poutníků. Hora zaznívala radostnými zpěvy.

Tu předstupovali před pana kardinála Bauera slavnostní žadatelé o korunovaci: 1. za děti Bohumil Hnilica z Kroměříže, 2. za mládence František Stanislav ze Strážnice, 3. za panny Josefa Lišková ze Štítné, 4. za studenty kandidát inženýrství František Horký z Cyrilovce, 5. za řeholnice sestra Boleslava z Choryně, 6. za matky Kateřina Červenáková z Nové Vsi, 7. za muže Josef Švach, starosta z Nedašova, 8. za starší lidi poslanec Krška z Rakvic, 9. za duchovenstvo kanovník František Vaculík z Kroměříže, 10. za šlechtické rody Johana hraběnka Nosticová, 11. za římskou delegaci, která vezla korunky posvětit k Piu X., Dr. Stojan, kroměřížský probošt, 12. za americké Čechy – krajany biskup z

Milwauke monsignore Koudelka, 13. za Matici svatohostýnskou biskup Dr. Karel Wisnar. Byla to úctyhodná řada prosebníků. Nato promluvil k zástupům sám kardinál Dr. Bauer. Tolik posluchačů Božího slova neměl asi žádný z olomouckých biskupů. Hostýnský superior P. Antonín Ostrčilík přečetl dekret Posvátné kongregace obřadů v Římě, kterým papež Pius X. korunovaci milostné sochy Panny Marie na Sv. Hostýně povoluje a pověřuje tímto obřadem kardinála Bauera. Poté složili přísahu, že budou svatohostýnské korunovační klenoty bedlivě opatrovat předseda Matice svatohostýnské biskup Dr. Wisnar a hostýnský superior P. Antonín Ostrčilík. Když kázal zástupům kardinál Bauer, na vzdálených místech na temeni Hostýna ještě kázali biskup Dr.

Wisnar a monsignore Koudelka.

Po kázání vešel s průvodem do chrámu kardinál Bauer a korunky byly položeny na oltář. Před oltářem kardinál zapěl: „Raduj se, nebes Královno.“ Sbor bohoslovců na kůru kostela zpíval „Regina coeli“. Za těchto zpěvů nejdůstojnější pan kardinál vystoupil s asistencí na vyzdobené lešení nad oltář k milostné soše Panny Marie. Položil pak zlatou korunku na hlavu sošky Božího Dítěte a potom druhou korunku na hlavu sochy P. Marie. Při kladení korunky na hlavu Jezulátka pronesl: „Jako jsi naší rukou korunován na zemi, tak kéž si zasloužíme být od Tebe korunováni v nebesích korunou slávy věčné.“ Podobně řekl při kladení korunky na hlavu sochy P. Marie: „Jako jsi korunována naší rukou na zemi, tak kéž i my si zasloužíme být korunováni Kristem v nebesích slávou a ctí.“ Tu zazářily kolem oltáře elektrické žárovky a korunovaná milostná socha se zaskvěla v oslnivé nádheře. Pan kardinál Bauer sochu třikrát kadidlem okouřil. Dokončil předepsané modlitby a chrámem i po celém Hostýně zazníval chvalozpěv: „Bože, chválíme Tebe...“ Zástupům před chrámem průběh korunovace ohlašoval probošt Stojan za zvuků fanfár. Po korunovací zaduněly horou salvy hmoždířů a děl, rozezvučely se zvony hostýnské a všech moravských katolických chrámů. Na pokyn Stojanův poutníci pokleklí a modlili se nábožně desátek růžence: „Který Tě, Panno, na nebi korunoval.“ To byla první vroucí prosba moravského lidu ke cti korunované Matky Boží Svatohostýnské. Po korunovací obětoval pan kardinál u hlavního oltáře slavnou mši svatou. Venku před chrámem celebroid biskup Koudelka. Po dvanácté hodině polední byla slavnost ukončena. Pan kardinál Bauer si právě toho dne připomínal třicáté výročí biskupského svěcení. Jaké cti a radosti se mu dostalo, že směl z pověření papeže Pia X. korunovat sochu Vítězná Ochránkyně Moravy! Byla to nezapomenutelná slavnost pro něho i pro všechny účastníky. Odpoledne po svátostném požehnání se davy poutníků rozcházely, plné nadšení, za zpěvů mariánských písní, do svých domovů...

„A jestliže se všichni radovali, tím více se zajisté nad zdarem slavnosti radoval hlavní její pořadatel probošt Dr. Stojan. Ten den korunovace a v ostatní dny slavností vykonal obrovskou práci. A že únavou neklesl, to musíme přičíst zvláštní ochraně Matky Boží Svatohostýnské.“

*„Hostýn v královské nám slávě září, Matka Boží stkví se na oltáři,
kolem bratři ze Slezska i z Čech, Moravané v četných zástupech.
Královno, buď zdráva na Hostýně; vroucně zpívá naše hruď.
Vítězná Moravy Ochránkyně, lidu svému Matkou buď!“*

(P. Fr. Žák: Královně Svatohostýnské)

K ZAMYŠLENÍ:

1. Stojan dovedl uspořádat velkolepé církevní slavnosti. Nikdy však nestavěl do popředí svou osobu. Jeho zásadou bylo: „Všecko k větší slávě Boží a cti Panny Marie.“
2. Panně Marii patří mezi svatými nejvyšší úcta. Patrné je to např. v množství slavností, svátků a liturgických památek Panny Marie během roku. Nijak tím však nezastiňujeme Ježíše Krista.
3. Naše nejkrásnější modlitba k nebeské Královně: „Zdravas Královno.“ Naše nejkrásnější píseň: „Vesel se, nebes Královno!“

22. květen

„BUDOU MNE BLAHOSLAVIT VŠECHNA POKOLENÍ“

(Lk 1,48)

Korunovační slavnosti Svatohostýnské Madony probíhaly od 15. do 25. srpna 1912. Hned 16. srpna 1912 se konala na Hostýně slavnostní valná hromada Matice svatohostýnské, která měla lví podíl na mariánské korunovaci. Dr. Stojan podal přítomným o Matici pečlivě vypracovanou jednatelskou zprávu. Matice měla již 13 884 členů. Dne 17. srpna měly na Hostýně zvláštní pouť katolické matky. Kázal jim známý vídeňský kazatel P. Alois Jemelka. Na dvě stě matek přivedlo s sebou na pouť asi 1200 dětí. V neděli 18. srpna připutovalo na Hostýn na 25 000 katolických mužů. Přivedl je známý poslanec Josef Šamalík z Ostrova u Blanska. V průvodech byly neseny krásné spolkové prapory, mnoho mužů přišlo v krojích. Katolickou inteligenci vedl poslanec

Josef Kadlčák z Frýdlantu. O putování s hostýnskými korunkami do Říma promluvil probošt Stojan. Slovenské poutníky přivedl děkan Ludvík Okánik ze Skalice. Dne 19. srpna připutovali ke Královně apoštolů na Sv. Hostýn kněží. Z jejich darů byla pořízena nad vchodem do svatohostýnské svatyně barevná mozaika Panny Marie. Její velikost je 26

metrů čtverečních a byla zhotovena podle návrhu pražského malíře Viktora Föerstra. V každém čtverečním metru této mozaiky je zasazeno asi 10 000 barevných kamínků. Den 19. srpen byl věnován zvláště těm kněžím, kteří se 15. srpna na korunovační den na Hostýn nemohli dostavit. Mezi poutníky byl také univerzitní profesor Dr. František Kordač, známý autor kněžských úvah, Dr. František Xaver Novák z Vídně, kroměřížský archivář monsignore František Snopek a jiní. Celkem se sešlo na dvě stě kněží. Ovocem tohoto sněmování bylo ujednání, že bude na Hostýně dohotovena křížová cesta podle návrhu moravského malíře Jano Köhlera. Zastavení IV. a XI. přislíbil pořídit biskup českých vystěhovalců v Americe monsignore Koudelka. Dne 20. srpna se konala na Hostýně pouť mariánských družin a terciářů. Sešlo se jich na 7000. 1200 sodálek z Uherskohradištska přivedl P. Josef Pospíšil, kaplan v Uherském Hradišti. 21. srpna připutovala na Hostýn Katolická omladina. Jejím zakladatelem byl sám tatíček Stojan. Z Českých Budějovic připutoval biskup Josef Hůlka, z Prahy opat Metod Zavoral. V ten den zase vyhrávaly krojované kapely, mladí řečníci promlouvali na akademii. 22. srpna se sjeli na Hostýně katoličtí akademici, profesori a učitelé. Z Hradce Králové dojel biskup Dr. Doubrava. Konečně 25. srpna přišli na závěr korunovačních slavností členové Stojanova Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje. Nakonec poklekli před korunovanou sochou P. Marie

Svatohostýnské cyrilometodějští horlitélé. Jenom při této slavnosti získal Apoštolát 1800 nových členů. Duchovní žeň hostýnských korunovačních slavností byla velkolepá a požehnaná. Od 15. do 25. srpna 1912 připutovalo na Hostýn asi 200 000 mariánských ctitelů. Mezi nimi byl český primas pražský kardinál Lev Skrbenský, olomoucký kardinál Dr. František Bauer, pět českých biskupů, šest opatů, představených řádů, pět prelátů a osm kanovníků z Olomouce, přes tisíc kněží. Přítomen byl i zemský hejtman a dvacet poslanců. Poutních průvodů bylo několik set, nejpočetnější byl průvod z Uherskobrodská, 1500 poutníků. Kněží přednesli 58 duchovních promluv. Slavnostních schůzí venku bylo devět. Ke stolu Páně přistoupilo tehdy 24 600 věřících. Zpovídalo se od rána do noci.

A jak vypadala zbožnost svatohostýnských poutníků? Nebyli to snad jen zvědavci, které přitahovala na Hostýn touha vidět tak mimořádnou událost, jako je korunovace milostné sochy?

Poslechněme si samého probošta Dr. Stojana, jak sám popsal zbožnost svatohostýnských poutníků: „Je záhodno, aby byla učiněna zmínka o zbožnosti, kterou svatohostýnští poutníci projevovali a která tolik dojímalá cizí hosty. Ta zbožnost se jeví při modlitbách, při mši sv., při sv. přijímání, při konání křížové cesty, při zpěvech atd. Je se co divit, že poutníci, když vystupují na Sv. Hostýn, že po veškeré neobvyklé cestě a námaze se modlívali růženec anebo jiné modlitby, nebo dokonce zpívají. Při hlavních schodech padají na kolena, v duchu kajícího kleče vystupují po schodech. Jaká zanícenost se jeví ve tvářích, když vejdou do chrámu a zde spatří sochu bl. Panny Marie. Po pozdravu se kleče ubírají okolo hlavního oltáře. Nic je nedovede vyrušit ze zanícené zbožnosti. Po malém občerstvení – mnohokrát i bez jakéhokoliv občerstvení – vykonávají křížovou cestu. Je třeba se obdivovat poutníky, kteří konali dalekou cestu, v noci nespali, ani neodpočinuli a až po 11. hodině před polednem se teprve zpovídali. Věru, je to velká kajícínost. Zpovědnice praští pod návaem kajících. Po sv. zpovědi poutníci v kostele a při pohodě po kopci dlouho do noci, ba mnozí celou noc zpívají. Celý kopec a kostel je sám zpěv. A což teprve říci o sv. přijímání?

Často se lidé tlačí o větších poutích, neboť se bojí, že se snad k němu ani nedostanou. V pohledu při sv. přijímání se zračí veškerá víra, důvěra, toužebnost a láska. Touha poutníků je být na mši sv., a to ne jen na jedné, ale na více mších svatých. Ba, velmi mnozí z kostela ani nevycházejí, aby jen byli na nejvíce mších svatých. Modlitba poutníků je jednoduchá a přece při tak velkém počtu poutníků tak dojímalá. Úchvatný je okamžik, kdy tisícové klečí na kolenou a vysílají své prosby Bohu. Kdo miluje náš lid a chce jeho dobro, zajisté z celé duše a z celého srdce volá: „Bože, utvrď a upevni tuto dobrou vůli. Rozněť a zachovej tuto vroucí zbožnost!““

K ZAMYŠLENÍ:

1. I naše poutě musí mít skutečnou duchovní náplň. Nikdy nesmějí být jenom výletem nebo zájezdem.
2. Poutě bez přijetí svátosti jsou jen plané květy. Stojan neúnavně sháněl při poutích zpovědníky.
3. Skrže Marii k Ježíši. Na mariánských poutních místech bývá největší počet sv. přijímání.

23. květen

APOŠTOL MÍRU

Na Stojanovu duši plnou optimismu dolehl těžký mrak a smutek. Dne 28. července 1914 vypukla první světová válka. Probošt Stojan tu zprávu zaslechl, když byl na schůzi Červeného kříže v Kroměříži. „Mobilizace, všeobecná mobilizace!“ letělo městem. Tím dnem začala Stojanovi nová starost a nová apoštolská práce. Z Kroměřížska jelo na frontu asi 20 000 vojáků. Stojan byl ten den vzrušen a rozechvěn a dlouho do noci se modlil. A jako muž činu hned jednal. Odcházející na frontu volal ke stolu Páně, zařizoval v chrámech pobožnosti za mír, pečoval o knihy pro vojáky, hledal všemožnou pomoc raněným, napsal pro vojáky duchovní příručku „Rádce vojinů“. Hned 13. září 1914 uspořádal

prosebnou pouť k Matce Boží Svatohostýnské a 27. září na Velehradě. Z úst tisíců a tisíců poutníků zněly úpěnlivé prosby k nebesům o smilování a odvrácení hrozná válečná metly. Obdivuhodnou energii a křesťanskou lásku ukázal Stojan začátkem roku 1915. Ze Lvova, Přemyšlu a Stanislavova museli před frontou uprchnout řeckokatoličtí bohoslovci z Haliče. Stojan jim zařídil v Kroměříži seminář a složil profesorský sbor, aby mohli ve studiích pokračovat. Získal k tomu i státní souhlas a pomoc. Do kroměřížského provizorního semináře se uteklo 75 bohoslovců, kteří tam pobýli do konce října 1915, kdy se zase mohli vrátit do vlasti. Stojanovi byli nesmírně vděční.

Po všechna další léta první světové války svolával Stojan poutníky na Hostýn, kde s nimi konal vroucí prosebné pobožnosti. V kostele před oltářem Božského Srdce Páně se Dr. Stojan modlil na Velehradě za bojující vojáky, raněné, nemocné, za ošetřovatele a lékaře, za padlé, za vlast a národ, za odvrácení válečných hrůz a modlitbu Sv. otce za mír. Nezapomenutelně dojemný byl také průvod, který konal Stojan na padlé vojíny. Mnozí hlasitě plakali. Tak tomu bylo o velehradské pouti dne 5. dubna 1915, které se zúčastnilo i 70 polských kněží a kleriků vypuzených z Haliče. Těm Stojan poskytl útulek na Velehradě. U Stojana vždycky hned za duchovní pomocí kráčela pomoc hmotná. Roku 1915 se obrátil se zvláštní prosbou na naše krajany v Americe, aby pomohli své vlasti, strádající válečnými poměry. Redakce chicagských listů Katolík a Národ Stojanovu výzvu uveřejnily, a tak k nám přicházely značné obnosy a dary ze zámoří.

Další Stojanovy pomocné akce za války pomáhaly uprchlíkům z válečných území, kteří hledali na Moravě útočiště. Stojanovou houževnatostí byly v Kroměříži zřízeny školy chorvatská, slovinská a italská, kde se vyučovaly a živily děti uprchlíků.

Stojanovo kroměřížské proboštví bylo za války obléháno prosebníky; invalidé, vojáci, vdovy, uprchlíci, nejrůznější žadatelé o poslaneckou intervenci denně docházeli a posílali prosebné dopisy. „Zachraňovat rodiny“ bylo Stojanovým válečným heslem. Kde koho jen

mohl, Stojan z vojenské služby vyreklamoval. A pomáhal i v takových případech, kdy mu dokonce hrozil trest velezrady, zatímco jiní vlivní politici se báli ozvat. Aspoň jeden příklad, na který později vzpomínal kyjovský lékař MUDr. Josef Keller, který byl za války odsouzen k trestu smrti oběšením za šíření protistátních letáků. Stojan spolu s Kellerovou manželkou totiž obcházel všemožné úřady, a nakonec se mu podařilo pro kyjovského lékaře vyprosit milost: „Jinak hledím na práci p. Dra. Stojana pro nás. Jaký rozdíl mezi ním a třeba (jediním nejmenovaným) pokrokovým pánem. Ten neměl nic než pokrčení ramen a strach, aby mu neuškodil nějaký zákrok ve prospěch velezrádce. Stojan se neptal, zda postižený je klerikál či protivník. Ochotně, nedbaje ničeho, přes pokročilý věk běhal (...) po ministerstvech a vlivných osobách. Nedbá, že by se ‚pošpinil‘, že by se na něho hledělo úkosem, nečeká za to nic, vydá se dokonce do posledního krejcaru. Na nádraží hubuje na vyděračství vídeňských lidí a obrací se na ženu: ‚Dušičko, nic mi nezůstalo na cestu domů, půjčete mi dvacet korun!‘ Zakrátko v dopise vrací ženě půjčené peníze. K slzám jsem byl dojat, když jsem se o tom dověděl a když jsem se z vězení vrátil a četl ten dopis. Ten bude jako drahá relikvie chován v rodině na památku nezapomenutelného, předraženého Dr. Stojana.“

Našel se ale bohužel i někdo, kdo Stojana – lidumila udal pro „velezrádné“ řeči. V kroměřížské nemocnici Stojan těšil vojáka: „Důvěřujte v Boha, bude zase dobře. Vy už na frontu nepůjdete.“ Některý udavač Stojanova slova zaslechl a udal jej. Bylo s ním zavedeno řízení pro velezradu. Vídeňské vojenské velitelství však asi dobře vědělo, kdo Stojan je, a trestní řízení zastavilo. Za zmínku též stojí, jak Stojan zachraňoval před rekvizicí velehradské, hostýnské zvony a také zvony u sv. Mořice v Kroměříži. Rovněž zabránil rekvizici měděné krytiny kostela sv. Michala v Olomouci, která vážila 4 700 kg.

Zvlášť je třeba ocenit, jak Stojan na půdě vídeňského parlamentu dne 27. června 1917 vystoupil jako obránce míru. Jménem kněží – poslanců, zástupců náboženství a míru, v duchu výzvy papeže Benedikta XV. navrhoval sněmovně, aby důrazně vyzvala vládu ke všemožnému úsilí o uzavření míru. Do své dlouhé parlamentní řeči vložil všechn oheň svého láskyplného srdce: „Kamkoli se obrátíme, všude a všude se ozývají prosebná slova touhy po míru. Veřejné hlasování by nás o té pravdě přesvědčilo. My, členové kněžského parlamentního sdružení, žijeme uprostřed lidu, na němž spočívají velká břemena. Žijeme s lidem, s nímž sdílíme žal i radost. Slovo ‚vražďení lidu‘ se stalo okřídleným slovem a více vypovídá než celé svazky knih. Toto vraždění nemůžeme a nesmíme podporovat, nýbrž mu všemi možnými prostředky zabraňovat. Všechna hrůza a boje dávných dob jsou proti tomu, co se nyní děje, dětskou hračkou. Je to pohana a kritika na naši osvětu. Prosím slavnou sněmovnu, aby přijala pilný mírový návrh. Připravuj mír, chceš-li vojnu!“ Volání muže Božího Stojana za spravedlivý mír mezi národy zůstává výzvou i v dnešní době, kdy válečné konflikty, bezpráví a lidské utrpení v různých částech světa neustávají.

24. květen

METROPOLITNÍ KANOVNÍK

Kdyby chtěl umělec zobrazit Stojana v době první světové války, musel by namalovat dva obrazy. První kresba by byla: Stojan uprostřed poutníků klečí před oltářem a prosí Boha o mír. Druhý obraz: Stojan obklopen všemi možnými ubožáky poděluje strádající. A oba obrazy by stejně nebyly vystihující. Bylo by třeba filmu, a to velmi dlouhého. Stojanův dobročinný a mírový stan po dobu války byl v Kroměříži. Tam pobyl plných deset let, od r. 1908 do r. 1918. Pád Rakouska a vznik nového československého státu zastihl už Stojana jako poslance a metropolitního kanovníka v Olomouci. Jako probošt kolegiální kapituly v Kroměříži byl totiž také členem olomoucké metropolitní kapituly jako nesídelní kanovník. Na přání a žádost svěřícího biskupa Dr. Karla Wisnara požádal Stojan o sídelní olomoucký kanovníkát. A tak zaměnil slavnou Kroměříž za ještě památnější Olomouc. Kroměříž opustil počátkem dubna 1918. Odešel bez rozloučení. Cestou na kroměřížské nádraží jej potkaly děti ze sirotčince, doprovázené sestřičkou. Odcházející pan probošt jim dal „S Pánem Bohem“, a ony mu podaly kytičku fialek.

V Olomouci se nastěhoval do rezidence po prelátu, známém biblistovi Dr. Melchioru Mlčochovi, která se rázem stala velkou kanceláří a křižovatkou. Jeho kanovníká rezidence, kdysi obývaná šlechtickými preláty, byla zařízená prostince. Na pracovním stole socha Božského Srdce Páně, nad postelí obraz sv. Antonína. Strava Stojanova byla jednoduchá. Alkohol nepil, jen když přijel z dalekých cest, napil se piva. Když pak se objevily příznaky nemoci, pil jen ovesný odvar jako medicínu. Spávat chodil – pokud byl doma – po seminárním zvyku v 9 hodin večer, vstával o 5. hodině ráno. Mši svatou sloužil na dómě, třebaže měl domácí kanovníckou kapli. Domácnost mu stále vedla jeho neteř Marie Hřívová. Do kuchyně Stojan však nechodil nikdy.

Z Olomouce konal Stojan ještě poslední cesty do vídeňského parlamentu. Den 28. října 1918 jako vlastenec ryzího charakteru prožíval s rozechvělým srdcem. Jako poslanec a zástupce lidu věděl, kde je jeho místo. Jeho jméno jako poslance je na prvním svolání olomouckého Národního výboru 29. října 1918. V listopadu byl jmenován poslancem do pražského Národního shromáždění. Dne 14. listopadu 1918 v 10 hodin obětoval v Praze v památném chrámu P. Marie před Týnem slavnou mši svatou za zdar sněmování a za blaho československého státu. Chrám byl zaplněn věřícími i členy Národního shromáždění.

Historickou svatyní zazníval svatováclavský chorál a starobylá píseň „Hospodine, pomiluj nás“. Tímto dnem započala Stojanovi další poslanceká činnost v osvobozeném státě. Národní samostatnost byla vybojována, nastal však těžký protikatolický boj, boj o duše a o náboženství. Dne 8. ledna 1919 se Stojan zasazoval o vybudování olomoucké univerzity, 21. ledna 1919 pak předložil Národnímu shromáždění návrh, aby olomoucká bohoslovecká fakulta obdržela úřední název Cyrilometodějská a aby byly při ní zřízeny

katedry pro bohovědu jižních a východních Slovanů, pro srovnávací vědu náboženskou a pro křesťanskou sociologii. Na Stojanův návrh byla v Olomouci ponechána Studijní knihovna, dnes Vědecká knihovna v Olomouci. Jako poslanec pak neustále jezdil po schůzích po celé Moravě. Dne 25. dubna 1920 byl Stojan zvolen senátorem.

Dne 7. listopadu 1918 zvolili se kněží – členové olomoucké Jednoty duchovenstva Stojana svým předsedou. Známy spisovatel Dr. Jaroslav Durych o Stojanovi napsal: „Zdá se, že Stojan přišel v pravý čas na své místo, aby mnoho zachránil a mnoho připravil, nevěda o tom, jako člověk prostého a čistého srdce, který poslouchá vnuknutí Boží a hlas svého srdce bez spekulace, vypočítavosti, ohledu a ambicí.“

Dne 29. září 1920 odeslal pražský nuncius Klement Micara olomouckému arcibiskupovi kardinálu Skrbenskému list vatikánského státního sekretáře kardinála Gaspariho, ve kterém se oznamovalo, že Sv. otec Benedikt XV. vyhověl žádosti kardinála Skrbenského a přijal jeho rezignaci na olomoucký arcibiskupský stolec. Kardinál Skrbenský o tom informoval metropolitní kapitolu a ta 1. října 1920 zvolila prozatímním správcem arcidiecéze (tzv. kapitulním vikářem) kanovníka Dr. Antonína Cyrila Stojana. Kněží i věřící přijali tuto volbu s největším povděkem. Vždyť za Dr. Stojanem šla celá arcidiecéze. A nový kapitulní vikář spěchal na Velehrad, aby tam poprosil o novou Boží pomoc pro nový zodpovědný úřad.

Závěrem ještě tři úsměvné příhody o Dr. Stojanovi:

1. Stojan kdysi přišel jako poslanec do Hrochova Týnce. Jeho voliči jej prosili, aby jim vyložil, co je to ta politika. Stojan položil ruku na stůl a požádal jednoho strýčka, aby ho pořádně přes tu ruku uhodil. Strýček se rozpráhl a uhodil, ale Stojan současně ruku utrl a strýček se uhodil o desku stolu. „Tož vidíte, to je ta politika!“ doprovodil Stojan stručně svůj názorný výklad.
2. Opat Dr. Metoděj Zavoral, také poslanec a Stojanův milý přítel, vzpomínal na Stojanovo poslanecké putování s vlnákem (vlněným přehozem proti zimě): „Chlubil se mi jednou Stojan ve vlaku – podívejte se, tento vlnák už s sebou vozím déle než dvacet let a nikdo mi ho dosud neukradl.“ A Zavoral na to: „Toho zloděje bych rád znal, který by tak ošuntělý přehoz chtěl ukrást!“ Stojan brblal a smál se.
3. Ještě ve vídeňském parlamentu předčítával Stojan prezenci poslanců. Jeho tón předčítání se podobal předříkávání litaní. Proto němečtí poslanci při Stojanově volání jmen poslanců připojovali: Bit für uns – Oroduj za nás! – K žádnému z těch vídeňských poslanců asi nebudeme nikdy volat „Oroduj za nás“, ke Stojanovi však doufáme, že ano.

K ZAMYŠLENÍ:

1. Stojan byl i při nejvyšších politických a církevních funkcích vždycky pokorný, skromný, všem přístupný. A to imponovalo i nepřátelům víry.
2. Stojanova přísná životospráva a jeho důkladné využívání času z něj dělaly skutečně pracovitého člověka, díky čemuž vykonal mnoho dobra. Zahálení mu bylo cizí.
3. Duch Svatý vedl Stojana v pravý čas na správné místo. Duch Svatý ho orientoval, že se dovedl rychle rozhodovat a rychle jednat. Stojan nežil v nejistotě a nerozhodnosti.

25. květen

BYLA TO VŮLE BOŽÍ I VŮLE LIDU

V pátek dne 1. října 1920 zvolila olomoucká metropolitní kapitula svého kanovníka Dr. Ant. Cyrila Stojana kapitulním vikářem olomoucké arcidiecéze. Stojan si byl vědom, jaký kříž byl vložen na jeho ramena. Mezi kněžstvem byly kalné proudy, které chtěly zakládat novou národní církev. Jejich vlivem bylo tisíce duší odváděno od cyrilometodějské víry, pryč od katolické církve. Za těchto neutěšených poměrů klesl v seminářích počet bohoslovců. Ve školách probíhal tuhý boj o vyučování náboženství. Nově zvolený kapitulní vikář proto s rozechvělým srdcem spěchal na Velehrad a tam se dlouho a dlouho modlil. Doléhalo na něj vědomí lidské slabosti. Zároveň ho však posilovala – podobně jako svatého Pavla – slova Kristova: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ (2 Kor 12,9)

Stojan se bezodkladně chopil kormidla arcidiecéze. První jeho nařízení v úředním konzistorním listu bylo, aby se kněží po každém kázání modlili: „Aby nás Pán v pravé katolické Církvi zachoval a nebezpečí odpadu od pravé Církve Kristovy ráčil odvrátit – Otče náš... Zdravas Maria...“ A stále byl na cestách po arcidiecézi, stále byl mezi kněžími. Kněží a přední katoličtí laici měli jediné přání: aby Stojan co nejdříve zasedl na stolec sv. Metoděje jako arcibiskup. Na pražskou nunciaturu se hrnuly příписy, žádosti, které Stojana k arcibiskupské hodnosti vřele doporučovaly. Stojan však jakoukoli agitaci pro svou osobu radikálně a příkře odmítal. „Do tak vážné a svaté věci, jako je obsazení stolce diecéze, nemá nikdo nepovolaný právem zasahovat. To musí rozhodnout jediné vůle Boží.“ To jsou slova kapitulního vikáře Stojana.

A přece jeden z vedoucích katolických laiků do obsazení uprázdněného stolce sv. Metoděje účinně zasáhl. Byl to olomoucký poslanec a senátor Dr. Mořic Hruban. Ve svých pamětech o tom napsal:

„Kněžstvo ze všech krajů Moravy zahrnovalo pražskou nunciaturu peticemi a telegramy a dožadovalo se Stojanova jmenování metropolitou. My, zástupcové katolického hnutí, sešli jsme se k poradě a sdíleli názory kněžstva, i když jsme si přitom byli vědomi některých nedostatků Stojanovy kandidatury. Tyto stíny však zanikly v oslnivém světle jeho ctností. Napsal jsem pražskému arcibiskupovi Dr. Kordačovi dlouhý dopis, v němž jsem mu vylíčil celou situaci u nás opravdu tak, jak byla. Naprosto objektivně a spravedlivě, a proto ani stínů jsem nezamlčoval. Prosil jsem, aby nuncia monsignore Klementa Micaru, který u něho bydlel, zevrubně informoval. Těmi stíny jsme rozuměli

známou, až anekdotickou Stojanovu nehospodárnost a jakousi nevážnost k penězům. Byly tu pochopitelné obavy, že by tuto jeho absolutní netečnost k ‚věcem tohoto světa‘ těžce mohly odstonat arcibiskupské statky. Na jejich prosperitu je odkázána celá řada ústavů a institucí. Konečně jsme měli na mysli i Stojanovu politickou činnost, aby se snad nevytklo, že kněz – politik – si zasloužil mitry a berly. O sv. Václavu 1920 jsem zajel v té věci do Prahy a s nunciem Micarou zdlouha a široka jednal. Micara byl patrně spokojen mým rozkladem a výkladem, protože mne požádal, abych se snažil zastavit tak nezvyklou a upřílišněnou agitaci kléru, že to nepůsobí dobře ani pěkně, v Římě že by se mohli domnívat organizované agitace. A ukázal mi svůj pracovní stůl s kupami dopisů, přípisů a telegramů. ‚Líbí se mi, že vy, čelný politik katolické strany, se snažíte o objektivitu. Já doufám, že Vatikán bude sdílet stanovisko moje i biskupů.‘“

To se stalo na svátek sv. Václava v Praze. Dne 11. ledna 1921 byla uveřejněna v tisku úřední zpráva, že Dr. Antonín Cyril Stojan byl jmenován papežem Benediktem XV. olomouckým arcibiskupem. Všichni Stojanovi přátelé se pak domluvili, že ho půjdou na olomoucké nádraží slavnostně přivítat. Čekali jej v 7 hod. večer na nádraží u rychlíku, ale nepřišel. Někteří proto zůstali na nádraží a další na něj čekali v jeho rezidenci až do pozdních večerních hodin. Marně ale vyhlíželi, kdy přijede od nádraží arcibiskupský kočár. Minula půlnoc. Tu pouliční elektrická dráha projela kolem Stojanovy kanovnické rezidence a zastavila. Bylo v ní jen pár lidí. Jedna zavalitá, dost vysoká postava v typickém klobouku a s vlnákem pod paží, za ní maličká a ještě třetí, vzpřímená. Ano, byl to pan arcibiskup a deputace z nádraží. Hrůza, přijel tramvají, jako obyčejný cestující! V domě nastal křik, zazněl zvonek, kdosi otvírá vrata a jimi vchází sehnutá postava nového arcipastýře. Snímá z prošedivělé hlavy svůj starý klobouk a zdraví: „Pochválen buď Ježíš Kristus. Dobrý večer.“ Jeden z přítomných vykřikl: „Ať žije pan arcibiskup!“ A celý shluk přítomných volání opakoval. Hnali se po ruce pana arcibiskupa, aby ji políbili, ale bránil se. A když přece svého cíle dosáhli, dostali po pohlavku a dobrácké důtce: „Prosím vás, nedělejte mi tu rámus, nebo mne i s vámi sebere policajt. Přece je už půlnoc.“ Ale potom celou společnost odvedl po schodech do svého pokoje, rozsadil kolem stolu a pohostil nejprve obvyklou slivovicí a potom koláči a čajem. Konečně také sdělil zběžně i bližší zprávy o svém jmenování a přijetí u nuncia... Tak tedy přijel do svého sídla arcibiskup Stojan, muž z lidu a jeho miláček.

K ZAMYŠLENÍ:

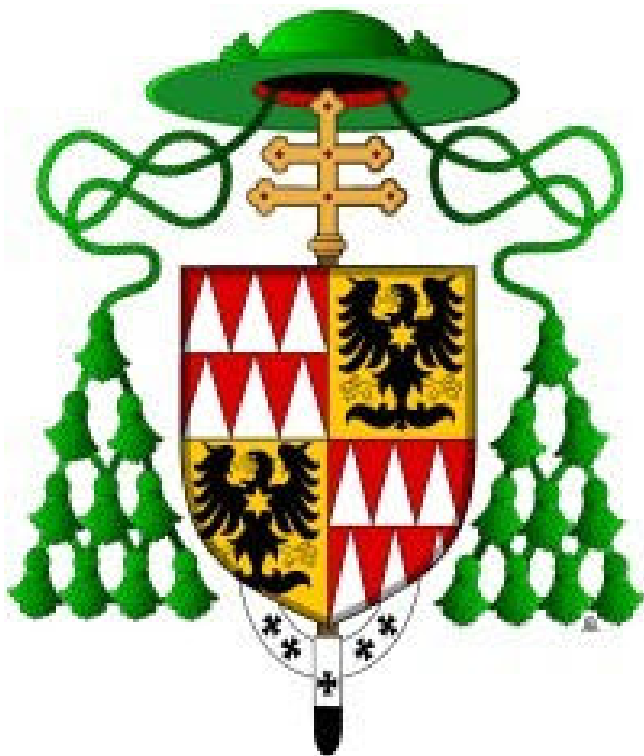
1. Dobře rozpoznat Boží vůli a ochotně ji plnit – to je základ našeho duchovního života.
2. Dar rady je dar Ducha Svatého. Umět poradit a také nechat si poradit je veliké umění.
3. Stojan zůstal vždy skromným člověkem, kult osobnosti mu byl úplně cizí. Vždycky se vyhýbal všem osobním oslavám a gratulacím. Proti své vůli však dosáhl nevyšších církevních hodností. Bůh povyšuje pokorné.

26. květen

„HOSANA! POŽEHNANÝ, JENŽ PŘICHÁZÍ VE JMÉNU PÁNĚ!“

(Mk 11,10)

Stojanovo jmenování arcibiskupem bylo tiskem zveřejněno již 11. ledna 1921. Papežské buly však došly do Olomouce teprve na svátek sv. Josefa 19. března 1921. Proto byl termín Stojanova biskupského svěcení stanoven na neděli 3. dubna 1921. Jako nově jmenovaný arcibiskup přichvátal Stojan na Velehrad již 23. ledna 1921. Žáci papežského ústavu hráli právě pro veřejnost divadlo „Vítězství lásky“. Po prvním jednání zašumělo Slovanským sálem: „Je tu pan arcibiskup!“ Skutečně. Přišel pěšky ve strašném blátě polní cestou z nádraží na Velehrad, aby tu poprvé jako nástupce sv. Metoděje poděkoval za svěřený arcibiskupský úřad. Živý jásot zazněl prostorami sálu. Zaplesal sv. Metoděj, zaplesala srdce mladých i starých, bijící pro Církev a vlast.

Dne 20. března 1921 byla z kazatelny metropolitního chrámu sv. Václava v Olomouci přečtena bula Benedikta XV., který v ní jmenoval kapitulního vikáře Dr. Stojana olomouckým arcibiskupem. Po doručení bul spěchal nový arcibiskup zase na Sv. Hostýn, kde sloužil mši svatou. Do knihy v sakristii zapsal: „Za šťastné arcibiskupování.“

Dne 20. března 1921 zastavil se v Olomouci a pozdravil arcibiskupa Stojana lvovský metropolita Andrej Šeptyckyj, dobře známý z velehradských unijních sjezdů.

Dne 30. března se Stojan tiše a nehlukně rozloučil se svou starou kanovnickou rezidencí. S sebou nesl relikviář s ostatky Sv. Kříže a obraz P. Marie Čenstochovské a ubíral se do rezidence arcibiskupské. Bylo pozdě večer. Nikdo jej v rezidenci nečekal, jenom vrátný. Vešel do arcibiskupského bytu, políbil ostatky Sv. Kříže a obraz P. Marie postavil na psací stůl.

Biskupské svěcení A. C. Stojana bylo stanoveno na 2. neděli velikonoční 3. dubna 1921. Abychom si o této slavnosti učinili aspoň kusý dojem, museli bychom si přečíst celý výtisk o Slavnosti svěcení a nastolení arcibiskupa A. C. Stojana v Olomouci a pak také všechny možné stránky tehdejších novin. Poslechněme si tedy alespoň kratinký popis oné velké slavnosti:

Byl to velký svátek cyrilometodějské Moravy. V tisíciletých dějinách staroslovanského olomouckého biskupství nebylo dosud takového svěcení a nastolení nástupce sv. Metoděje. Do moravské metropole se sjelo na sto tisíc věřících, a to ze všech zemí

republiky, z Vídně, z Polska, z Jugoslávie i z Holandska. Olomouc byla po dva dny v krojích a v průvodech poutníků a ubytovala na 6000 hostů.

První zvláštní vlak dojel už v sobotu po poledni a přivezl 1300 účastníků z Uherskobrodská. Pak přijížděly vlaky další a další. V 7 hodin večer přijel z Prahy světitel, nuncius Klement Micara s pražským arcibiskupem Kordačem. Sjel se všechen český i slovenský episkopát, opati, preláti, zástupci úřadů, ministři, poslanci, zástupci spolků, měst a vesnic. Vládu zastupoval ministr spravedlnosti Dr. Augustin Popelka. Olomouc tanula ve věncích, slavobránách a praporech.

V neděli 3. dubna 1921 ráno přijelo do Olomouce 14 zvláštních vlaků s účastníky. Do osmé hodiny byly zcela zaplněny ulice i náměstí kolem arcibiskupské rezidence a kolem dómu. O půl deváté vyšel průvod z rezidence se svěcencem a světiteli nunciem Micarou, nitranským biskupem Dr. Karolem Kmeťkem a olomouckým světícím biskupem Dr. Karlem Wisnarem. V čele průvodu mezi davy kráčely družičky, sestřičky, za nimi 512 kněží, provinciálové řádů, opati, zástupci diecézí, episkopát zahraniční i československý. V 9 hodin začal na dómě posvátný obřad. Čteny byly papežské buly, nový arcibiskup skládal přísahy. Potom během mše sv. nastal hluboký a krásný obřad biskupského svěcení. Po mši sv. udělil nový arcibiskup své první arcipastýřské požehnání. Po obřadech vykonal světitel arcibiskup Micara nastolení nového arcibiskupa. Nový metropolita latinsky, česky a německy poděkoval Bohu a přítomným a prosil o duchovní podporu a spolupráci. Pak svého arcipastýře pozdravovalo kněžstvo. Dómem zazníval svatováclavský chorál...

Venkovní mši svatou na náměstí před dómem sloužil Stojanův spolužák, děkan Jan Ryšavý z Kostelce na Hané. Kázal znamenitý kazatel profesor Dr. Jan Martinů. Slovenským poutníkům celebrou v kostele P. Marie Sněžné biskup spišský, v kostele sv. Michala se shromáždili němečtí katolíci a u sv. Mořice byli věřící z Holešovska.

Když vyšel nový arcibiskup oděn v liturgická roucha do vchodu katedrály, nadšení věřícího lidu na náměstí nebralo konce. Lidé radostí plakali, když jim metropolita Antonín Cyril Stojan žehnal. Podle jeho přání dómem i náměstím po skončení obřadů zaznívala mariánská píseň „Tisíckrát pozdravujeme Tebe...“

Když se pak nově vysvěcený metropolita vrátil do rezidence, po dvě hodiny pochodovaly před jeho branou zástupy mládeže, spolkových organizací, venkovanů, měšťanů, krojovaných i civilních, rolníků, dělníků... V průvodu bylo neseno 65 spolkových praporů. Zvláště krojované Slovácko zpestřovalo celou slavnost. A tatíček Stojan jim nakonec pokorně poděkoval: „Nezasloužil jsem si tolik lásky a oddanosti. Konal jsem vždy jen svou povinnost. Pán Bůh vám všem zaplat' a odměň vaši lásku!“ Po svěcení byli všichni hosté pohoštěni. A nejen ti vznešení. Ty vznešené Stojan opustil a pospíchal do městského chudobince, kde pohostil 622 dětí. U sester v Mariánské ulici uhostil na tři tisíce dětí. Rychle šel pozdravit kněze shromážděné v semináři. Pak všechny delegace, korporace a všechny odpolední akademie konané na jeho počest... Na druhý den byli v rezidenci pohoštěni také zřízenci a úředníci drah, pošty, řidiči tramvají a mužstvo policie, kteří během slavnosti zajišťovali organizaci a dopravu.

Tak tedy vypadalo biskupské svěcení arcibiskupa Stojana.

Tak uvedla katolická Morava druhého Metoděje na biskupský stolec.

27. květen

STOJANŮV PRVNÍ PASTÝŘSKÝ LIST

Arcibiskup A. C. Stojan hned v den svého biskupského svěcení vydal první pastýřský list. Do své smrti jich vydal celkem devět. Jako otec a pastýř promlouvá ke všem svěřeným duším své rozlehlé cyrilometodějské arcidiecéze. Evangelní prostota a hloubka jeho slov má plnou váhu i dnes. Poslechněme si tedy pozorně, jak arcibiskup Stojan promlouvá ke svému lidu v prvním pastýřském listu ze dne 3. dubna 1921. Kéž jeho slova zapadnou jako semeno Boží do našich srdcí a přinesou stonásobný užitek:

Antonín Cyril, milostí Boží a apoštolské Stolice arcibiskup olomoucký, vzkazuje svému milovanému duchovenstvu a všem arcidiecezánům pozdrav a požehnání ve jménu Páně!

Přemilí v Kristu! Všemohoucí Pán mne podporoval nesčetnými milostmi po celý můj život. Povolal mne do kněžského stavu, jsem prostředníkem mezi Bohem a lidmi.

A nyní dovršil Pán nejvyšší milosrdný míru svého milosrdenství a slitování. Podle jeho úradku jsem se stal vaším arcibiskupem. I musím s Matkou Páně volat: „Veleb, má duše, Pána a Spasitele, neboť mi učinil veliké věci!“ Musím být vděčný Boží prozřetelnosti, že mně tak nehodnému svěřila tak vznešený úkol. Vždyť mně bude možno vykonat přemnoho k oslavě Boží, a k časnému i věčnému blahu svěřených arcidiecezánů.

Chvěl-li se svatou úctou jistý svatý kněz, když měl vykonávat kněžský úřad, oč více musím být jat svatou hrůzou já při takové důstojnosti a jejich výkonech! Musím si přiznat svou nehodnost a nedostatečnost. Pán mi však dává odvahy, i ke mně volá: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28) Pán bude mou oporou a posilou. Se svatým apoštolem mohu volat: „Všechno mohu v tom, který mne posiluje.“ (Fil 4,13) Budu brát útočiště k Matičce Boží, které jsem byl i já pod křížem na hoře Kalvárii ve svatém Janu odporučen. O pomoc budu volat k našim sv. patronům a dědicům.

I k Vám, přemilí v Kristu, volám a Vás prosím, abyste na mne pamatovali ve svých modlitbách. Ano buďte, prosím Vás i mými pomocníky při díle mi svěřeném, totiž při Vašem posvěcení, Vaší časné i věčné spáse.

Prosím Vás, abyste konali, oč Vás hned při nastoupení svého úřadu prosím.

Děti milené! Přičiňte se, abyste prospívaly moudrostí a milostí u Boha i u lidí. Působte s milostmi, které Vám Pán Bůh každého okamžiku propůjčuje, a všemohoucí Pán milosti rozmnoží. I budete Mu milejšími a milejšími a lidé budou mít ve Vás své zalíbení.

Předrazí mladíci! Se starým Tobiášem Vám volám: „Po všechny dni života svého měl na paměti Boha. Varuj se, abys nikdy nesvolil k hříchu a nezanedbal příkázání Hospodina, našeho Boha. Dobrořeč Bohu každou chvíli a pros Ho, aby řídil tvé cesty a všechny tvé záměry aby došly u Něho zdaru.“ (Tob 4,5,20)

Spanilé dívky! Vaší ozdobou a vaší okrasou nejvzácnější je svatá čistota, kterou Pán tak velebí: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8) I proste Boha, aby Vám dal dar bázně Boží, abyste svatě prožívaly své mládí a podle písně – zachovaly své věnce.

Předrahé matky! Vy, andělé strážní rodin, opatrujte své děti jako zřítníci svého oka. Váš úkol je těžký a nedocházíte uznání. Proste Boha o dar síly, abyste mohly konat vznešený úkol. Pronáším k vám prosbu s dcerou faraónovou: „Vezmi tohoto chlapečka a živ ho.“ (Ex 2,9) A Pán Vám zajisté dá svou mzdu.

Přemilí, předrazí otcové! Starost o celou rodinu spočívá na Vašich bedrech. Nemalá odpovědnost je Vaším údělem. Vaše vráskovité čelo svědčí o Vašich útrapách a Vašich tísních. Neklesejte na mysl! Pozdvihněte své srdce! Proste o dar moudrosti, abyste dobře spravovali Vám svěřené duše a aby se Vám žádná z nich neztratila. Vzmužte se a konejte své dílo, Bůh je Váš pomocník!

A Vy, milí stařečci a milé stařenky! Ze své bohaté zkušenosti uštědřujte naučení mladým, buďte vzorem zbožnosti a vytrvalosti v dobrém ve svém okolí. Pak Vám bude možno zvolat: „Nyní propouštíš, Pane, svého služebníka v pokoji, aby na Tebe mohl patřit tváří v tvář.“

Ctihodné sestřičky, jeptišky! Přičiňte se, abyste se utužovaly ve vnitřním životě ve spojení s Pánem Bohem. Váš zevnější život bez tohoto vnitřního pokladu by neměl ceny. Pamatujte ve svých modlitbách na všechny, kteří jsou na světě zapleteni do různých bojů a pokušení, aby v pokušeních zvítězili. Obětujte se za časné i věčné blaho svých rodáků.

Vy, velectění učitelé! Podle vzoru Učitele všech učitelů – Božského toho učitele – vychovávejte děti. Obohacujte jejich rozum vědomostmi, jak jen můžete a dovedete. Zušlechťujte i jejich srdce, zdokonalujte v nich obraz Boží. Božský Přítel dítek, který nenechá doušek vody bez odměny, dá Vám bohatou odměnu.

Slavné úřady! Buďte dbalí vznešených povinností, které Vám Vaše postavení ukládá. Vládněte Bohu ke cti, vlasti k ozdobě a bezpečnosti a bližnímu ku pomoci.

A Vy, „bratři moji rozmilí a přežádoucí, radosti a koruno má“ (Fil 4,1), buďte mými horlivými spolupracovníky. Pán si nás vyvolil, i nám platí slova: „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek.“ (Jan 15,16) Sjednoťte se a milost Boží nás nemine, „neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“. (Mt 18,20) Ano, Pán bude s námi po všechny dni, až do skonání světa!

Volám prosebně i k Vám, kteří jste se odloučili:

Vraťte se k Pánu, Pastýři duší, abyste obdrželi nevadnoucí korunu slávy. (1 Petr 2, 25,5,4) Církev svými oltáři a kazatelnami i při své latině, kterou jí vyčítáte, zachránila nám národnost a řeč.

Budeme si, drazí, vážit své víry, chceme ji slovem, ústy i skutky a celým životem projevovat. Chceme láskou lnout k Náměstku Kristovu, ke Sv. otcí. Budeme se starat o rozšiřování a utvrzování naší sv. víry. Království Boží, Království víry, naděje a lásky ať se v nás upevňuje. Ale ať se také Království Boží vůkol nás rozmnožuje a rozšiřuje. Proto se budeme modlit za sblížení a sjednocení našich bratří, aby kýžené sjednocení či unie, toužebně očekávané od Sv. otce a jeho předchůdců jako Lva XIII., se uskutečnilo.

Budeme se starat každý ve svém stavu podle své možnosti o blaho naší vlasti. Zvelebujme ji, pomáhejme, aby vzkvétala k blahu a zdaru nás všech. Takto společně pracujme a ušlechtilé tužbě dá Pán dojít cíle.

S neobyčejnou úchvalou a radostným Vaším souhlasem byl jsem jmenován Vaším arcipastýřem, což mi dodalo odvahy ujmout se tohoto úřadu. A tu Vás prosím,

uposlechněte vždycky mého hlasu, když k Vám budu volat. Stane se tak vždycky jen z lásky k Vašemu blahu. Vždyť, když jsem ležel při kněžském svěcení a nyní při biskupském na své tváři před oltářem, umínil jsem si: „Bud' můj život jedna Boží chvála, slastí Kristus, tužbou ctnosti krása a mzdou lidu spása.“

Za Vás se chci modlívát, pro Vaši časnou i věčnou spásu chci žít a pracovat. Vás pak opětně o spolupráci prosím. Ke společnému dílu kéž popřeje všemohoucí Pán své požehnání na přímlovu Matky Boží, sv. Cyrila a Metoděje a všech našich svatých patronů a dědiců.

A nyní z duše a ze srdce uděluji Vám své první arcipastýřské požehnání. Žehnám Vám ve jménu – Otce – i Syna – i Ducha Svatého. Amen.

Dáno v Olomouci v den mého svěcení na biskupa o neděli Provodní (*tj. první neděli po Velikonocích*), dne 3. dubna 1921.

+ *Antonín Cyril, arcibiskup*

Z toho prvního Stojanova pastýřského listu vane pokora, důvěra v Boha, láska k nesmrtelným duším, touha po jednotě s odloučenými ovečkami.

I dnes, po tolika letech, mluví do našich duší tehdejší hlas velkého pastýře a otce. Kéž padne na půdu připravenou a úrodnou. Kéž přinese stonásobný užitek!

28. květen

„JÁ JSEM DOBRÝ PASTÝŘ A ZNÁM SVOJE OVCE A MOJE OVCE ZNAJÍ MNE“

Jan 10,14

(Stojan jako metropolita)

Jásavý a slavný den Stojanova biskupského svěcení minul. Začala mu nová starost o nejrozlehlejší diecézi ve střední Evropě. Aby měl přístup do vládních kruhů a mohl intervenovat na nejvyšších místech, ani jako arcibiskup se nevzdal senátorského mandátu.

Kněžím a všem věřícím, kteří mu projevíli k biskupskému svěcení tolik lásky a oddanosti, zaslal zvláštní děkovný dopis. V něm je ujišťuje: „Já se všemožně přičiním, abych byl s Boží pomocí dobrým pastýřem a věrně konal, co jsem v onen památný den přislíbil. Budu se za Vás modlit, budu pro Vás pracovat, vynaložím veškerou starost na Vaši věčnou spásu a budu pečovat podle největší možnosti i o vaše časné blaho.“

Jako arcibiskup zajíždí k vídeňským Čechům, kterým jako vídeňský poslanec věnoval tolik péče. Ujistil je, že ani za změněných poměrů je neopustí. České vídeňské duchovní

správě přislíbil pomoc 100 000 Kč. To bylo 9. dubna 1921. Dne 17. dubna byl v Brně na valné hromadě Katolických zemědělců a Omladiny. Všude je vítán s velkým nadšením. Z Brna pak nočním vlakem uháněl do Prahy, aby jako arcibiskup navštívil všechna možná ministerstva. Drahý přítel, strahovský opat, mu zapůjčil kočár, a tak jezdil Prahou od jednoho paláce k druhému za doprovodu P. Ludvíka Storka. Zajel na nunciaturu i k p. arcibiskupovi Kordačovi. V katedrále svatovítské pokorně prosil sv. Václava i sv. Jana Nepomuckého o nebeskou pomoc. Předseda vlády, ministři i úředníci dobře již známého poslance Stojana uvítali jako moravského metropolitu. A on je přátelsky poděloval moravskou slivovicí, ba i růženci. Další jeho apoštolská cesta byla na milované Hlučínsko, Opavsko a do Kroměříže, kde udělil šesti tisícům biřmovanců svatost biřmování. Čtvrtou neděli po Velikonocích se vypravil na první jarní pouť na Sv. Hostýn. Poprvé jako arcibiskup. Hostýnské zvony jásaly. Dvacet kněží, družičky a zástupy poutníků jej vítaly. Hostýnský superior P. Josef Stryhal pronáší k obnoviteli Hostýna krátký proslov. Pan arcibiskup děkuje a přislubuje tomuto poutnímu místu další péči.

I jako arcibiskup zasedá na Sv. Hostýně do zповědnice večer i brzy ráno. Při zdejší akademii přednesli také malí i velcí gratulanti ve valašském nářečí krátká blahopřání. Sestavil je valašskomeziríčský spisovatel Adolf Bogner. U hlavního oltáře, před milostnou sochou korunované Ochránkyně Moravy poprvé sloužil tatíček Stojan pontifikální mši svatou. Jeho srdce přetévalo zbožností a Matka Boží láskyplně patřila na svého věrného, pokorného a neúnavného služebníka.

Brzo nato unášel z Olomouce rychlík Stojana do Prahy na zasedání senátu. Senátoři mysleli, že uvidí arcibiskupa Stojana se vznešenými odznaky své důstojnosti. Zklamali se, Stojan stejně jako dříve jen s fialovou náprsenkou, jak ji nosíval už jako probošt. Sedával na starém senátorském místě a konal jako dříve funkci zapisovatele. A ta jeho skromnost všem imponovala. Nočním rychlíkem do Prahy přijel, nočním rychlíkem zabalen do vlnáku se do Olomouce vracel. A ráno už byl ve své práci.

Jako arcibiskup uděloval kněžská svěcení na Velehradě. Srdce jej však bolelo, vždyť světil jen tři kněze. Rozeštvané popřevratové proticírkevní agitace neblaze působily na mladé duše tehdejších studentů.

Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje k arcibiskupově radosti vzkvétal. Stojan jako metropolita uskutečnil na Velehradě v roce 1921 a 1922 unionistické porady. Pořádat velké kongresy nebylo pro poválečné nesnáze ještě možné. Papež Benedikt XV. vřele ocenil velehradské misijní snahy a Apoštolát sv. CM biskupům vřele doporučil.

Stojan jako arcibiskup zahájil na Velehradě stavbu krásného exercičního domu a v Bruntále německého chlapeckého semináře. Vydal 9 pastýřských listů. Z 53 děkanství arcidiecéze stačil vizitovat 16. V roce 1921 vedl do Říma pouť československých katolíků a podal Benediktovi XV. memorandum o církevním sblížení mezi Slovany. Pout' trvala od 30. září do 11. října.

Stojí zato zde uvést i vzpomínku jedné účastnice římské pouti: „Bazilika sv. Petra, dojem ohromující, na to nestačí vůbec slova. Hrob sv. Petra. Jsem jista, že nikdo z poutníků, modlících se tam Věřím v Boha, nezradí Církev. Nejprve biskupové, pak kněžstvo (celkem 200) a ostatní věřící, celkem 500. To byla modlitba, to bylo „Věřím“. Pak prohlídka vatikánských zahrad, muzeí, obrazáren, knihoven, všechno nad všechen lidský pomysl, něco velkolepého, nebesky krásného. V sobotu 8. října o 10. hodině jsme byli přijati Sv. otcem Benediktem XV. Přišel se svou družinou a byl osloven

nejdůstojnějším arcibiskupem Stojanem. Potom dlouze z paměti odpovídal a velice dobře jsem mu rozuměla. Pak zpívaná papežská hymna, již sledoval Sv. otec se zájmem maje v ruce latinský text. Při slovech „Bože, Benedikta XV. žehnej nám a zachovej“ bylo vidět, jak v koutcích kolem úst mu škube pohnutím a vedle sedící kardinál plakal.

Pak bylo společné apoštolské požehnání. Pak už to byl tatíček Stojan a jeho české děti. To Vatikán, co Vatikánem stojí, ještě neviděl. Důstojný pán vikář Hoffman z Vinohrad předal vázu, paní Šamalíková koláč, který Sv. otec ochutnal. Slovák soudeček slivovice, kraslice, domácí papuče atd. Nato jsme se rozestavili po délce zdi trůnního sálu a vedlejších místností a Sv. otec šel od jednoho k druhému a v ruce položené růžence, medailonky sám žehnal a dal ruku k políbení. Sv. otec, Náměstek Kristův na zemi... Ó, jak se chvěla duše a nikdy necítěné blaho se rozlilo v mé srdce... Po všem se ještě tázal p. arcibiskup Stojan: „Jste všichni hotovi, nikdo neschází?“ Inu, jak to dovede jen tatíček Stojan. Pak se Sv. otec ještě tázal: „Uspokojil jsem je? Měl bych ještě něco českým dětem učinit?“ Pak jsme se vyfotografovali a plni radosti a nadšení ve dvě hodiny jsme šli k obědu. To byla první a poslední pouť Stojana – arcibiskupa do Věčného města.

K ZAMYŠLENÍ:

1. Stojan pokorně přijal v den svěcení hold věřícího lidu. Hned se však vrhá do práce. Navždy nám zůstane vzorem neúnavného dělníka Božího.
2. Stojan uměl jednat s nejvyššími osobnostmi. On vždycky dával, co je císařovo, císaři a co je Božího, Bohu (Mk 12.17).
3. Stojanova naprostá věrnost a oddanost stolci sv. Petra.

29. květen

„PŘISTUP, MORAVĚNKO, PŘISTUP BLÍŽE, SLYŠ, JAK APOŠTOL TVŮJ UMÍRÁ“

J. Soukup – P. Křížkovský

(Stojanova nemoc a smrt)

Antonín Cyril Stojan dosedl na stolec sv. Metoděje jako bělovlasý sedmdesátiletý kmet. Jeho duch měl sice sílu mladistvou, ale tělesný organismus začal pociťovat stáří. Tento veliký dělník Boží od prvního vystoupení na vinici Páně neznal oddechu, neznal prázdnin, neznal lázeňských léčení, často obětoval i noční spánek. A když se stal arcibiskupem, množství práce ještě přibývalo. Tak se stalo, že přišla těžká nemoc, která zasáhla jeho starostlivou hlavu. V pátek 11. května 1923 byl arcibiskup Stojan stížen silným krvácením do mozku. Zdálo se, že dojde ke katastrofě. Když ho však světící biskup Dr. Karel Wisnar zaopatřoval, trhavě opakoval: „Žiju, žiju.“ Dne 14. května se však záchvat opakoval. Od té doby zůstal Stojan upoután na lůžko ve svém pokoji. Pět měsíců nesl těžký kříž nemoci a utrpení a nesl jej pokorně a odevzdaně. Po vzoru svého Mistra dokončil svůj velekněžský úřad s křížem a na kříži. Dne 13. května v přítomnosti prof. Dr. Františka Cinka, když se

poněkud probral, pozvedl arcibiskup ruku a trhanými slovy pronesl: „Žehnám, žehnám bohoslovcům!“ Mrtvice zachvátila trpitele celkem pětkrát. Olomoučtí lékaři mu věnovali tu nejlepší péči. Stejně tak dvě milosrdné sestry. Nemocný byl všem, kteří o něj pečovali, dětinně vděčný. Když se časem ze záchvatu probral, mile hovořil, ba i žertoval. Dr. Cinkovi, který odjížděl na bohoslovecký sjezd na Velehrad, řekl: „Já už Velehrad nevidím. Řekněte bohoslovcům, že je prosím, jak to řekl sv. Cyril svému bratru, když umíral, aby neopouštěli náš dobrý lid.“

Nějakou dobu ho pak bylo možné vozit na zvláštním vozíku rezidenčními pokoji. Jeho mysl nejvíce zalétala na Sv. Hostýn a na Velehrad. Obraz Panny Marie hostýnské chtěl mít stále na očích. Najednou žádal, aby mu obraz podali. Klepal na něj a opakoval vroucně: „Pomoz, pomoz, Matičko Boží, ještě nebylo slýcháno, abys koho opustila, pomoz i mně...“ A když se mu kalilo vědomí, dostavovalo se blouznění. Chtěl se vydat na Sv. Hostýn. Domácí museli zpívat mariánskou píseň, jako by průvod skutečně šel. Když se dověděl, že je na Sv. Hostýně nějaká pouť, nebo že tam konají kněžší duchovní cvičení, neměl v horečkách ve dne v noci pokoje. Ustavičně žádal, aby jej i s postelí zavezli na Hostýn, že i on musí Matičku Boží pozdravit. Kdysi volal, ukazuje svou ochrnutou ruku: „Až já budu zdrav, pojedu na Sv. Hostýn, tam svou mrtvou ruku přiváží ke kříži a budu žehnat celou Moravu!“ – Tento výkřik Stojanovy duše mluví za celé knihy, jež o tomto mariánském apoštolu mohou být napsány. Tehdejší hospodář Matice svatohostýnské vypráví: „Když jsem jej naposledy asi měsíc před smrtí navštívil, vzpomínal v slzách na Hostýn. Postel měl postavenou tak, že za jasného dne viděl oknem rezidence vršek Hostýna. Několikrát opakoval: ‚Pozdravujte všechny ode mne. Rád bych jel s vámi. Jak bude lépe, moje první cesta bude na Sv. Hostýn.‘ Vzpomínal na všechny, kdo pro Sv. Hostýn něco dobrého udělali. Všem vzkázal dík, a když jsem mu řekl, že i 20 000 cihel bylo poutníky vyneseno, plakal dojetím nad láskou lidu k jeho dílu...“

Ošetřující sestra Norbertina z řádu Milosrdných sester sv. Františka zapsala řadu vzácných vzpomínek o Stojanově nemoci: „Když ho pronásledoval záchvat jeden za druhým a krev mu byla při každém záchvatu odebírána, pan arcibiskup chřadl. Nebylo mu tajemstvím, že jde k hrobu a věčnosti. Poznával nemohoucnost člověka i vědy. Jedenkrát řekl celému lékařskému shromáždění: ‚Jedna stařenka mne varovala; nic nemějte s těmi doktory!‘ Jindy po neúčinku prášků žádal, aby ho na vozíku zavezli mezi lékaře. Tu jim slavnostním hlasem pravil: ‚Vážení pánové, profesoři a doktoři. Dali jste mi prášky a slíbili jste, že účinek je zaručený. Ale kde nic, tu nic. Dali jste už všechnu vědu dohromady, ale vidím, že lékař radí a pomáhá, ale jediný Bůh uzdravuje, nebo volá do lepší vlasti. Přijměte můj dík – sbohem!‘ – Tatáž sestra předčítala nemocnému život sv. Terezie Ježíškovy. Pan arcibiskup se zamyslel a tázal se: ‚Kolik měla roků, když zemřela?‘ ‚Čtyřicet,‘ odpověděla ošetřovatelka. ‚Milé dítě, ve 24 letech by měla každá dívka a každý mladík být svatým. Kdo se však dožije sedmdesáti let a prošel všemi utrpeními, pracemi a boly a věrný Bohu umírá, pak je to vskutku velký světec.“

Krásnou vzpomínku na těžce nemocného pana arcibiskupa nám dochovala provinční představená sester sv. Vincence, sestra Techildis: „Navštívili jsme pana arcibiskupa v Olomouci. Zastihli jsme ho však na smrtelné posteli, dva dny před jeho smrtí. I na té posteli jsme viděli jeho velikost a šlechtetnost. Pravil nám: ‚Jak se máte, sestřičky? Myslím, že už lepší. Já jsem již na odchodu a chtěl bych vám říci jen toto: Pracujte poctivě a pamatujte si, že jeden poctivý halěř přinese vám tisíc halěřů jiných a za každý nepoctivý halěř ztratíte tisíc halěřů jiných.‘ Pak nám ještě vleže udělil své požehnání...“

Blížil se podzim r. 1923. Stav chorého arcibiskupa se vážně zhoršoval. Přidal se zánět plic. Když se mu nebezpečně přitížilo, sám žádal, aby mu bylo poslouženo svátostmi, které přijal s vroucí zbožností. Nemocného velmi potěšil telegram Sv. otce Pia XI.: „Hluboce zarmoucen nad nemocí ctihodného arcibiskupa olomouckého uděluje mu Sv. otec pro útěchu v jeho chorobě, jako záruku nebeských darů své apoštolské požehnání, aby nabyl zdraví a mohl se opět ujati svého arcipastýřského úřadu.“ Stav nemocného se však zhoršoval. V sobotu 29. září 1923 po poledni arcibiskup Antonín Cyril Stojan tiše dokonal.

U smrtelného lože byli přítomni jeho příbuzní, sekretář Dr. Oldřich Karlík a věrný přítel senátor Dr. Mořic Hruban. Hrany olomouckých zvonů oznámily žalostnou zprávu, která se roznesla po celé arcidiecézi a po celé republice. Cyrilometodějská Morava propukla v pláč.

„Naposled vás, dítky drahé, žádám, bděte se mnou do třetího dne, prosbu za vás posledně již skládám, modlitbami provázejte mne k Bohu Kristu, Spasiteli našemu, sluhovi by milostiv byl svému a vám pastýře vždy věrné dal, ovečky mé v lásce zachoval.“

(Z písně: Ejhle, svatý Velehrad už září)

K ZAMYŠLENÍ:

1. Smrt zastihla papeže i biskupa. Jednou přijde i k nám. A každý, každý z nás musí být na ni stále připraven.

2. Pokud jsme staří nebo nemocní, přistupujme pravidelně ke svátosti nemocných. Je to lék pro naši duši i tělo. Pamatujme také na to, abychom k těžce nemocným, umírajícím a jednou i sami sobě, až budeme umírat, zavolali kněze. Ať co nejvíce lidí odchází z tohoto světa s čistou duší a posílení svátostmi

3. Buďme milosrdnými samaritány těžce nemocným. V těžké a dlouhé nemoci se pozná pravá láska a obětavost.

30. květen

POSLEDNÍ CESTA NA VELEHRAD (Pohřeb arcibiskupa Stojana)

Po zesnutí arcibiskupa Stojana došel olomoucké metropolitní kapitule z Prahy tento telegram: „Vyslovuji Vám, pánové, při odchodu pana arcibiskupa vřelou sympatii. Poznal jsem záhy jeho upřímnou lidumilnost, zejména také v době společného poslancování. Vážil jsem si vždy, že si ve své vysoké hodnosti zachoval svou lidovou bodrost a srdečnou laskavost k moravskému lidu. T. G. Masaryk.“

Všechny noviny věnovaly zemřelému arcibiskupu Stojanovi vroucí úmrtní vzpomínky. A to jak listy katolické, tak i liberální. Nebylo dosud kněze a biskupa v našem národě, o němž by bylo psáno s tak jednomyslným obdivem, láskou a respektem. Alespoň několik ukázek:

Národní politika: „O Dr. Stojanovi se právem může tvrdit, že to byla osobnost přímo evangelijní prostoty a vzácné čistoty ducha, opravdový apoštol dobra, který nežil sobě, nýbrž jiným. Jeho nesmírná obětavost byla vskutku bezmezná.“

Národní listy: „Zesnulý byl znám všeobecně jako člověk nanejvýš ušlechtilý a jemný, srdce zlatého, předobrého. Proto také neměl nepřátel, proto byl na všech stranách ctěn a vážen. Byl to pravý kněz, pravý křesťan. Svou činnost přenesl výhradně na pole lidumilnosti, na němž si získal zásluh obrovských. V něm odchází arcibiskup – lidumil, člověk hluboké víry a skutečných křesťanských ctností.“

Olomoucký POZOR: „Zemřel zářný příklad kněžského života a účinné lásky k bližnímu. Český národ na Moravě zachová Stojanovi čestnou památku. Byl z jeho nejlepších synů a tisíce je těch, kteří jsou mu osobně vděční. Budeme ho dlouho, dlouho vzpomínat... On by mohl Církvi získat novou lásku.“ A tak bychom mohli uvádět všechny tehdejší noviny v Československu. Jejich nekrology jsou velikým přesvědčivým svědectvím.

Balzamované tělo zesnulého metropolity bylo celé pondělí 1. října 1923 vystaveno v arcibiskupské rezidenci. Zástupy lidí se přicházely rozloučit. Církevní obřady začaly v úterý ráno před devátou hodinou, kdy vykonal v rezidenci výkrop nuncius Marmaggi. Průvod z rezidence vyšel v devět hodin. Kráčeli v něm biskupové, opati, na 500 kněží, několik set řeholnic a nepřehledné davy lidí lemovaly cestu. Prezidenta republiky zastupoval ministr Dr. Milan Hodža, s ním šli poslanci a generalita. V průvodu bylo nesené 25 spolkových praporů. Zádušní mši sv. v metropolitním chrámu sloužil pražský světící biskup Dr. Jan Sedlák. Kázal osobní Stojanův přítel strahovský opat Metoděj Zavoral. Dóm sv. Václava přeplněný věřícími tonul v slzách při slovech tohoto kazatele. Končil těmito slovy: „Sbohem, náš tatíčku! Spi sladce v té velehradské zemi, kterou jsi tolik miloval. V duchu křesťanské víry a naděje však volám: „Až Bůh vloží na tvoji hlavu korunu slávy, kterou připravil těm, kteří Ho milují, se sv. Cyrilem a Metodějem, se sv. Václavem a všemi našimi svatými patrony, pros a oroduj za nás. Pros a přimlouvěj se za celé Slovanstvo, aby Bůh zahynout nedal nám, ani budoucím.“

Po kázání vykonal obřad nuncius Marmaggi a po něm další biskupové. Rakev byla vynášena z dómu a varhany preludovaly „Bože, cos ráčil...“ Kněží a věřící vzlykali. Na

olomouckém nádraží chtěli odnést Stojanovu rakev do železničního vozu zaměstnanci pohřebního ústavu. Železniční úředníci a zaměstnanci jim však nedali. „Navozili jsme se ho, chudáka, vlakem ve dne v noci dost, naposledy jej do vozu odneseme.“ Vlak potom odvezl tělesné pozůstatky arcibiskupa Stojana do Starého Města – Uherského Hradiště o půl šesté hodině k večeru. Stojanem milované Slovácko očekávalo jeho poslední příjezd. Přijel dělnický vlak a ten přivezl naposled nejobětavějšího dělníka na cyrilometodějské vinici.

Po zpěvech, za svitu pochodní, odváželi v pohřebním voze rakev s tělem moravského metropolity k posvátnému Velehradu. Poslední červánky a večerní šero nad horami a bazilikou. „Velehradských zvonů slyšte žalné znění: Stojana už není, není...“

Kolem sedmé hodiny večerní došel pohřební průvod ke starobylé kapli Cyrilce, odkud Stojan vodíval tolik, tolik průvodů. Zástupy lidí a kněží, jež vedl velehradský rektor P. Ostrčilík. Zvony žalostně vyzváněly, nebe už bylo poseto hvězdami, když průvod vcházel do památné baziliky. Rakev byla postavena před oltář a katolické spolky u ní držely stráž do deváté hodiny večerní. Na noc byl kostel zavřen.

Na druhý den ráno připutovalo na Velehrad asi 35 tisíc lidí a na 250 kněží. Přistupovali ke Stojanově rakvi. Zvlášť početná byla Katolická omladina z Moravy a Slovenska, jejímž zakladatelem a protektorem Stojan byl. V deset hodin měl zádušní mši sv. olomoucký kanovník Zikmund Ledóchowski. Mezi příbuznými zesnulého byla i Stojanova sestra, 76-letá Františka Bergerová z Moravského Berouna. Kázání k lidu měl poslanec P. Jan Rýpar.

Po slavném requiem byla nesena Stojanova rakev chrámem, nádvořím, k exercičnímu domu „Stojanov“. Na rampu vystoupil Stojanův spolupracovník senátor Dr. Mořic Hruban z Olomouce a promluvil na rozloučenou jako vedoucí katolický apoštol, laik a poslanec. Plakal lid a řečník se slzami v očích dával svému drahému příteli poslední „S Bohem“. Průvod s rakví se pak vrátil do baziliky a Stojanova rakev byla uložena do připraveného zděného hrobu v Královské kapli. Obřady vykonal pražský světící biskup Dr. Sedlák.

Nakonec se ještě loučila řada osobností a delegátů. Dne 3. října 1923 přijal posvátný Velehrad tělo svého největšího ctitele a budovatele, Metoděje našeho věku.

*1. Ó, zvoňte zvony velehradských věží
nad rakví velikého syna Metoděje.*

*Duch jeho zůstaň v chrámu vašem svěží,
když v hrobě na prach srdce jeho ztleje.*

*2. Ó, zvučte na zvony hostýnské stráni,
k poslední pouti ved'te Otce svého,
nechť Boží Mát' svou horu i lid chrání
dál na přimluvu v nebi mocnou jeho.*

*3. Ó, lkejte zvony Moravěnkou sirou,
že přestalo už bítí srdce ryzí, zlaté,
kéž z nebe požehnání vždy s námi bude spjaté...“*

31. květen

KONČÍME STOJANŮV KVĚTEN

Naše májové pobožnosti končí. Rok co rok podáváme nové kytice a věnce naší Matce a Královně. Jsou uvity z nevadnoucích modliteb, písní a promluv. Poroučíme se do mocné ochrany té, o níž mluví kniha Sirachovcova (kap. 24): „Já jsem vyšla z úst Nejvyššího jako prvorozená před veškerým tvorstvem. Já přebývám na výsostech a můj trůn stojí na oblakovém sloupu. Na celé zemi dlím u všech národů, v každém národě mám prvenství a podrobila jsem si srdce všech vznešených a obyčejných lidí. Kdo mne poslouchá, nevyjde naprázdno, a kdo se o mne snaží, nezhrěší. Kdo o mně rozšiřují světlo pravdy, budou věčně žít.“

Po celý letošní květen k nám promlouval, s námi se modlil, s námi zpíval, nás k pravé lásce k Boží Rodičce učil jeden z našich největších mariánských ctitelů Služebník Boží ANTONÍN CYRIL STOJAN, moravský metropolita, šedesátý čtvrtý nástupce na stolci svatého Metoděje. Aspoň kratince jsme si ukázali velikost jeho apoštolského srdce. Opravdu jen kratince. Vždyť Stojanův životopis je objemná kniha, a kdyby bylo vydáno všechno to, co o Stojanovi napsali jeho pamětníci, byla by to kniha, druhá, ještě větší. Stojanova duše je nádherná jako vnitřek velehradské baziliky a vznešená jako posvátná hora Hostýn, ze které vytéká pramen živé vody...

Zajděme v duchu na závěr našich májových pobožností do velehradské svatyně, kterou Stojan tolik miloval a do které přiváděl nesčetná procesí od kaple Cyrilly.

Poklekáme se Stojanovou vírou na schodech hlavního oltáře a klaníme se svátostnému Kristu slovy Stojanovými: „Ó Ježíši, můj Božský Spasiteli! Před Tebou je vesmír jako zrnko, moře jako kapka vody na klasu. Ty vládneš všemi živly. Ty tišíš bouři. Před Tebou se třesou andělé a zakrývají svou tvář. A přece, Bože, se ke mně snižuješ. Se sv. apoštolem Tomášem volám: „Můj Bože, můj Pane! Můj Spasiteli, Tobě se klaním!“

Od velehradského hlavního oltáře vejďme do boční kaple zvané Královská, kterou ozařují okna se znaky Přemyslovců a velehradských opatů. Na čelní straně je sousoší Kalvárie. Ukřižovaný Spasitel, Bolestná Matka a apoštol Jan. Kaple slouží o Svatém týdnu jako Boží hrob. A zde je místo, kde od 3. října 1923 v nádherném náhrobku odpočívá balzamované tělo moravského metropolity Antonína Cyrila. Ze země mezi dvěma okny ční mohutný kamenný náhrobek, zbudovaný roku 1936 podle návrhu brněnského architekta Klaudiva Madlmayera akademickými sochaři Juliem Pelikánem z Olomouce a Josefem Axmanem z Brna. Na mramorovém náhrobku spočívá v životní velikosti bronzová socha zvěčnělého metropolity v biskupském rouše, s berlou a mitrou, v sepjatých rukou kříž. Tak jak odpočíval na smrtelné posteli před uložením do rakve. Na zdi nad sarkofágem reliéf Matky Boží Svatohostýnské, sv. Cyrila a sv. Metoděje. Texty pro náhrobek vybral prof. František Cinek, Stojanův životopisec. Okraj náhrobku zdobí text z knihy Sirachovcovy, vrytý do bronzu: „Kněz veliký, který za života svého podepřel dům Boží a za dnů svých upevnil chrám... Jako oheň svítící a kadidlo hořící v ohni...“ (Sir 50,1.9) Čelní stěna náhrobku nese slova ze Skutků apoštolů, která pronesl svatý Pavel při loučení v Milétě: „Ve všem ukázal jsem vám, že takto se lopotíte, máte se ujímat slabých, pamětlivi slov Pána Ježíše: „Lepší je dát nežli brát.““ (Sk 20,35) Pod reliéfy sv. Cyrila a

Metoděje, jež s Hostýnskou Pannou Marií zdobí stěnu nad náhrobkem, čteme slova autora velehradských písní P. Jana Soukupa: „Cyrilem a Metodem – bdí Bůh nad svým národem.“

To je náhrobek jediného moravského metropolity, který odpočívá ve velehradské bazilice. Z olomouckých biskupů zvolil si Velehrad za pohřebiště r. 1240 světitel velehradského chrámu biskup Robert. Od roku 1222 odpočívá v tomto chrámě jeho zakladatel markrabě Vladislav, bratr Přemysla Otakara I. Hrob Vladislavův, Robertův, stejně jako hrob sv. Metoděje propadly zkáze... Hrob metropolity Antonína Cyrila ode dne jeho pohřbu je zasypan květy. A na klekátku před jeho náhrobkem denně poklekají poutníci a jeho ctitelé v usebraných modlitbách. Od Stojanova hrobu zaměříme své kroky ještě do sousední kaple. Je to kaple Matky svaté jednoty. Kaple chová velehradské paladium – drahocenný obraz Boží Rodičky s Dítětem. Podnět k jeho pořízení dal cyrilometodějský horlivel a spisovatel P. Josef Jaroš. S velikou pietou podle římského starobylého obrazu v chrámu P. Marie Sněžné zobrazil Matku Boží s Dítětem pražský profesor Emanuel Dítě. Ve svatozáří P. Marie čteme nápis: „Já jsem Matka krásného milování.“ Ve svatozáří Jezulátka: „Beránku Boží, daruj nám mír.“ Nad obrazem se vznášejí andělé, drží svatováclavskou korunu, nad ní je ve zlatě vsazena částečka z trnové koruny Kristovy. V rámu perlami posázeném jsou zobrazeni sv. Cyril, sv. Metoděj, sv. Josef, papež sv. Kliment, sv. Ludmila, sv. Václav, sv. Jan Nepomucký a sv. Jan Sarkander. Tento vzácný obraz, provedený předními umělci na zlatém plechu, posetý drahokamy, je vyjádřením mariánské, cyrilometodějské a unijní velehradské myšlenky. Obraz přivezli z Prahy 6. září 1909 lurdští poutníci. Průvodu poutníků tehdy vyšel vstříc celý velehradský misijní ústav v čele s kroměřížským proboštem Dr. Antonínem Cyrilem Stojanem. Ten uvítal s jásajícím srdcem Matku svaté jednoty na posvátném Velehradě.

My, na závěr našich májových pobožností, v duchu poklekáme před tímto velehradským paladiem a přednášíme své Matce a Královně prosbu: „Před obrazem tvým, ó Matko Páně, chceme prosby svoje skládati; kéž nás chrání tvé mateřské rámě, kdykoliv tě budem žádati. V smutku světa, v nouzi, v těžkém kříži k tobě srdce s důvěrou se blíží: přimluvkní buď nám na nebi, pomocnicí v dobách potřeby.“ (Z písně Tisíckráté pozdravujem Tebe, č. 812, sloka 9).

*Jako děti za své matky klínem s touhou spějí ze všech světa stran,
tak my k Tvému obrazu se vinem, k paladiu z velehradských bran:
Křesťanů všech Matko Jednoty, v jedno všechny spojíš jenom Ty!“
(Píseň k Matce křesťanské jednoty)*

K ZAMYŠLENÍ:

1. „Spím, ale mé srdce bdí.“ (Pís 5,2) – to platí i o Stojanovi.
2. Stojan byl a zůstane velikým apoštolem lásky.
3. Láska k Matce Boží a ke sv. Cyrilu a Metoději, a apoštolská práce pro sjednocení odloučených bratří, to je stále živý odkaz metropolity Antonína Cyrila Stojana.

APOŠTOLSKÁ CESTA PAPEŽE FRANTIŠKA DO MAĎARSKA *(dokončení)*

28. - 30. dubna 2023

Druhý den apoštolské cesty do Maďarska zahájila soukromá návštěva v budapešťském katolickém institutu pro mladé lidi a děti s postižením, převážně zrakovým. Středisko nesoucí jméno blahoslaveného maďarského lékaře Lászla Batthyány-Strattmanna, v němž žije zhruba 72 postižených, založila nevidomá řeholnice Anna Fehérová, nazývaná maďarskou „Matkou Terezou“. O děti a mladé lidi se zde nejenom pečuje, ale jsou vzděláváni k budoucímu povolání, kupříkladu ošetřovatelství.

Papeže Františka přivítal ředitel střediska György Inotay a ukázal mu vnitřní vybavení tohoto zařízení, včetně moderních rehabilitačních sálů, tělocvičny, bazénu, dílen a učeben. Poté papeže doprovodil do hlavního sálu, kde jej očekávali slavnostně oblečení obyvatelé centra, zpívající písně za klavírního doprovodu. Atmosféra je velice důstojná a kultivovaná a již z přítomnosti klavírního křídla je patrné, že umění se zde příkládá významná role, jak poté dokazuje jeden z nevidomých mladých mužů při klavírním sólu. Ředitel centra papeže pozdravil františkánskou modlitbou a Svatý otec poté pronesl spontánní pozdrav:

„Velice vám všem děkuji za přijetí a vlídnost. Děkuji za vaše zpěvy, gesta, za vaše oči. Děkuji, pane řediteli, protože jste toto setkání zahájil modlitbou sv. Františka, která je životním programem: tento světec totiž prosí o milost, abychom dokázali něco učinit tam, kde to lze, když

se něčeho nedostává. A to na cestě realitou takovou, jaká je. Nést vpřed tuto realitu, aby putovala dál, je čiré evangelium. Ježíš přišel, aby nesl vpřed realitu takovou, jaká byla. Bylo by jednodušší vybrat si některé myšlenky, ideologie, pokračovat v nich a nedbat na realitu. Avšak taková je cesta evangelia, Ježíšova cesta.“

Řekl papež uživatelům a personálu Institutu bl. Lászla Batthyány-Strattmanna, který před jedenačtyřiceti lety založila a až do své smrti (roku 2021) řídila pedagožka a nevidomá řeholnice Anna Fehérová. Středisko pro děti se zrakovým postižením původně sídlilo v bytě o rozloze sta metrů čtverečních, avšak když jeho kapacity nestačily, za pomoci Kolpingova díla a Maďarské biskupské konference se přestěhovalo (1989) do stávající, mnohem rozlehlejší a moderní budovy, kde poskytuje péči rovněž dětem a mladým lidem s jinými druhy postižení. Institut nese jméno blahoslaveného maďarského

očního lékaře Lászla Batthyány-Strattmanna, který se narodil ve šlechtické rodině roku 1870. Ve dvanácti letech jej bolestně poznamenala ztráta matky, což jej přivedlo k rozhodnutí vystudovat medicínu a poskytovat bezplatnou lékařskou péči. V roce 1900 získává lékařský diplom ve Vídni a již o dva roky později zakládá první nemocnici, po níž následovala roku 1915 druhá na rodovém hradě Körmend. V žádném z těchto zařízení se nevyžaduje platba – resp. jejich zakladatel o jednu „odměnu“ prosí: o modlitbu Otče náš, a to nikoli proto, že by se považoval za všemohoucího, ale protože sám sebe vnímal jako pouhý nástroj v Božích rukou. Mnozí Batthyány-Strattmannovi pacienti jej už za jeho života považovali za světce. Tento lékař nejposlednějších zemřel po více než ročním utrpení 22. ledna 1931 ve Vídni a byl pohřben v rodinné hrobce v Güssingu. Proces jeho blahorečení byl zahájen v roce 1944, ale posléze upadl v zapomnění. Teprve po vědecky nevysvětlitelném uzdravení muže, který trpěl nevyléčitelnou rakovinou a který prosil László Batthyányho-Strattmanna o přimluvu, se v procesu pokračovalo a byl korunován beatifikací v roce 2003. Dodejme, že po odjezdu z Institutu pro děti s postižením se papež František zastavil v sousední farnosti, aby se individuálně pozdravil se skupinou asi sta dětí a mladých lidí, kteří na něj čekali venku, modlili se a zpívali. Spolu s nimi byli přítomni i někteří místní obyvatelé.

Víra mluví jazykem lásky

Druhým bodem sobotního dopoledního programu apoštolské cesty papeže Františka do Maďarska bylo setkání s klienty maďarské Charity – chudými lidmi a ukrajinskými uprchlíky, kteří jej očekávali v kostele sv. Alžběty Durynské. Setkání se zúčastnilo asi šest set lidí, na venkovním prostranství se jich shromáždila asi tisícovka. Papeže Františka přivítal ředitel maďarské Charity a poté zaznělo trojí svědectví – jedné řecko-katolické rodiny, dále rodiny ukrajinských uprchlíků a manželského páru, kde manžel vykonává službu stálého jáhna. Svědectví citlivě a vkusně prokládala hudba v provedení mladého houslového virtuosa, kostelních varhan či romské kapely, která vyzpívala papeži své požehnání.

Papež František reagoval na tato svědectví a ve své promluvě vyšel z odkazu sv. Alžběty Uherské (či Durynské), uctívané maďarské světice, královské dcery, která se vzdala bohatství a světské marnosti a stejně jako sv. František z Assisi pocítila volání k péči o nejpotřebnější. Hovořila jazykem milosrdné lásky, který by si měla osvojit celá církev, prohlásil papež:

„Nikdy nezapomínejme, že chudí a potřební stojí v jádru evangelia. Ježíš totiž přišel, aby „přinesl chudým radostnou zvěst“ (Lk 4,18). Jsou tedy pro nás vzrušující výzvou k tomu, aby víra, kterou vyznáváme, nezůstávala uvězněna v bohoslužbě vzdálené

životu a nestala se kořistí jakéhosi „duchovního sobectví“, tedy spirituality, kterou si sám utvářím na míru svému vnitřnímu klidu a uspokojení. Pravá víra je naopak nepohodlná, riskuje, pobízí, abychom vycházeli chudým vstříc, a uschopňuje nás k tomu, abychom hovořili jazykem milosrdné lásky. (...) Potřebujeme církev, která by tímto jazykem plyně hovořila, protože je to univerzální jazyk, jemuž všichni naslouchají a každý mu rozumí, včetně lidí nejvzdálenějších i těch, kteří nevěří.“

Papež František ve svém proslovu vzpomněl svědectví, která si předtím vyslechl od těch, kteří se podílejí na službě milosrdenství. Tato svědectví ukázala, že Pán neřeší naše problémy shora, ale přibližuje se, zahrnuje nás svou něžností, vzbuzuje soucit našich bratrů a sester, kteří nám podávají pomocnou ruku a nejsou lhostejní.

Papež zmínil svědectví Olega, uprchlíka z Ukrajiny, který vyjádřil touhu žít daleko od hrůz války, a tak se jeho „cesta do budoucnosti“ začala „cestou do paměti“, a řekl:

„Oleg si vzpomněl na vřelé přijetí, kterého se mu dostalo v Maďarsku před léty, kdy přišel pracovat jako kuchař. Vzpomínka na tento zážitek ho povzbudila, aby spolu s rodinou opustil zemi a přišel do Budapešti, kde se setkal se štědrú pohostinností. Vzpomínka na lásku, kterou zažil, v něm zapaluje naději a povzbuzuje ho, aby se vydal na nové životní cesty. I uprostřed bolesti a utrpení člověk nachází odvahu jít vpřed, pokud jen dostal tento balzám lásky: je to síla, která pomáhá věřit, že není všechno ztraceno a že je možná jiná budoucnost“.

V proslovu se papež zaměřil i na pokušení lhostejnosti a zdůraznil sílu lásky, když řekl:

„Láska, kterou nám Ježíš dává a kterou nám přikazuje žít, přispívá k tomu, abychom ze

společnosti, z našich měst a z míst, kde žijeme, vykořenili zlo lhostejnosti a sobectví. Zároveň vzbuzuje naději na nové lidstvo, spravedlivější a bratrštější, ve kterém se každý může cítit jako doma.“

Svatý Otec poukázal na to, že dnes všude na světě zůstává mnoho lidí

smutných bez domova, mnoho je lidí postižených různými tělesnými a duševními chorobami, kteří jsou kvůli slabosti nebo stáří odkázáni sami na sebe. Papež František poukázal na svědectví Zoltána a jeho manželky Anny. Poděkoval manželům za to, že přijali inspiraci Ducha svatého, která je vedla k vytvoření centra přijímajícího bezdomovce s odvahou a velkorysostí.

„Oslovilo mě, že kromě materiálních potřeb věnujete pozornost zraněné historii a důstojnosti těchto lidí, staráte se o nápravu jejich osamělosti, jejich boje cítit se milovaní a přijatí ve světě. Jak řekla Anna, „je to Ježíš, živé Slovo, který uzdravuje jejich srdce a vztahy, protože člověk se obnovuje zevnitř“; to znamená, že [člověk] se znovuzrodí, když zažije, že je milován a požehnaný v Božích očích. To platí pro celou církev: nestačí dávat chléb, který nasytí žaludek, je třeba nasytit lidská srdce!“

„Charita není jen o materiální a sociální pomoci, ale stará se o celého člověka a snaží se ho postavit na nohy Ježíšovou láskou: láskou, která pomáhá lidem znovu získat jejich krásu a důstojnost.“

Poslední zastávkou sobotního dopoledne byla návštěva řeckokatolické komunity v Budapešti. Z kostela svaté Alžběty Uherské (Durynské), kde se konalo setkání s chudými lidmi a uprchlíky, se papež František na invalidním vozíku vydal do asi padesát metrů vzdáleného řeckokatolického kostela Matky Boží Ochránkyně, aby navštívil zástupce řeckokatolické církve v Maďarsku. U vchodu do řeckokatolického kostela papeže přivítal Fülöp Kocsis, arcibiskup metropolita eparchie v Hajdúdorogu, kterou papež František ustavil pro katolíky byzantského obřadu.

„Od papeže Jana Pavla II. jsme se dozvěděli důležitou pravdu, že Kristova církev dýchá dvěma plícemi, duchem Východu a duchem Západu, které společně ožívují mystické Tělo“. Těmito slovy pozdravil papeže Františka Fülöp Kocsis, arcibiskup metropolita hajdudorožské eparchie pro katolíky byzantského obřadu a pokračoval:

„Pro nás řeckokatolíky je příslušnost ke katolické církvi obzvlášť důležitá a mnoho jsme kvůli ní vytrpěli. Naši mučedníci zemřeli nejen pro svou křesťanskou víru, ale především pro svou věrnost katolické církvi: místo aby se podřídili diktátu komunistického násilí, zůstali věrni katolické církvi a zemřeli pro ni“, dodal a potvrdil, že „nikdo nemůže pochybovat o tom, že se sice snažíme zůstat věrni svým východním kořenům, ale nechceme se oddělit, nýbrž stát se mostem mezi oběma sesterskými církvemi, protože v jistém smyslu patříme k oběma. Vaše dnešní návštěva je silným potvrzením toho, že jsme rovnocennými členy katolické rodiny, a slibujeme, že budeme pracovat na tom, abychom všem přinášeli poselství jednoty a bratrství“, uzavřel.

V Maďarsku se k řeckokatolické církvi hlásí něco přes 300 tisíc věřících. Jedná se o církev sui iuris, tedy s vlastním kanonickým právem. Zástupci jejího společenství, shromáždění v kostele Matky Boží ochránkyně, darovali papeži podomácku vyrobený byzantský růženec a ikonu, společně se s ním pomodlili a přijali jeho požehnání.

Dodejme, že v roce 2015 papež František provedl reorganizaci řeckokatolické církve v Maďarsku a povýšil ji na metropolitní církev s větší autonomií. Od té doby se její církevní struktury skládají z hajdudorožské arcieparchie a dvou podřízených eparchií Nyiregyhaza a Miskolc.

Postavte se k životu čelem

V sobotu odpoledne se papež vydal do největší multifunkční arény v Budapešti. Setkal se zde s mladými lidmi, kteří přicestovali k této příležitosti z celého Maďarska i z ostatních zemí.

Papež k nim pronesl sérii povzbuzení inspirovanou svědectvími, která zazněla z úst mladých lidí na začátku setkání.

František začal svá povzbuzení odkazem na pozdrav biskupa Ference, který je pověřen pastoračí mladých a který se věnoval také tématu velkých otázek, kterým čelí mladí lidé:

„Biskup Ferenc nám řekl, že mládí je časem velkých otázek a velkých odpovědí. Je to pravda a je důležité, aby tu byl někdo, kdo bude provokovat a naslouchat vašim otázkám a nebude vám dávat snadné, předem připravené odpovědi, ale pomůže vám nebojácně čelit dobrodružství života a hledat velké odpovědi. To ostatně dělal i Ježíš. Předem připravené odpovědi jsou k ničemu. Nepomohou vám.

Kristus je Bůh v těle, živý Bůh, který se nám přibližuje; je Přítel, nejlepší z přátel, je Bratr, nejlepší z bratrů, a umí velmi dobře klást otázky. V evangeliu vlastně On, který je Mistrem, spíše klade otázky, než dává odpovědi.”

Papež se také věnoval tématu velkých snů a vytýčených priorit mladých lidí a v povzbudil je po vzoru Ježíše ke zvyšování náročnosti jejich cílů, ovšem v Ježíšově stylu:

“Ježíš nechce, aby jeho učedníci byli školáky opakujícími učivo, ale mladými lidmi svobodnými a na cestě, společníky Boha, který naslouchá jejich potřebám a je pozorný k jejich snům.

Jak v životě zvítězit? Stejně jako ve sportu existují dva základní kroky: za prvé, vytýčit si vysoký cíl; za druhé, trénovat.

Máte talent? Určitě ano! Neodkládejte ho stranou v domnění, že ke štěstí vám stačí jakési minimum, třeba titul, práce, která vám vydělá peníze, trocha zábavy... Ne, dejte do hry to, co máte.

Máte dobré vlastnosti? Bez obav do nich investujte! Cítíte v srdci, že máte nějakou schopnost, která může přinést mnoho dobrého? Cítíte, že je dobré milovat Boha, založit velkou rodinu, pomáhat potřebným? Nemyslete si, že jsou to nedosažitelné touhy: investujte do velkých životních cílů!”

Tématem papežovy promluvy se stal také aktuální problém příliš velkého tlaku na výkonnost a následného přetížení nejen mladé generace:

„Dnes vám všechno říká, že musíte být rychlí, výkonní, prakticky dokonalí, jako stroje! Pak si ale uvědomíme, že nám často dochází energie a nevíme, jak dál.

Je tedy dobré umět se zastavit a doplnit palivo, dobít baterie. Ale pozor: nepropadejte se do vlastních melancholií a nerozjímejte nad svými smutky, není dobré omílat myšlenky na to, kdo mi udělal to či ono, vytvářet teorie o tom, jak se chovají druzí!”

Lékem na nedostatky a neduhy současnosti je podle papeže ticho:

„Ticho je půdou, na níž můžeme pěstovat prospěšné vztahy, protože nám umožňuje svěřit Ježíši to, co prožíváme, přinést mu tváře a jména, svěřit mu své starosti, prohlédnout si své přátele a modlit se za ně.

Ticho nám dává příležitost přečíst si stránku evangelia, která promlouvá k našemu životu, sklonit se před Bohem, a tak najít pokoj ve svém srdci.

Ticho umožňuje vzít do ruky knihu, kterou nemusíme číst, ale která nám pomáhá číst v lidské duši, pozorovat přírodu, abychom nebyli v kontaktu jen s věcmi vytvořenými lidmi a objevovali krásu, která nás obklopuje.

Ale ticho není od toho, abychom se přilepili k mobilům a sociálním sítím; ne, prosím: život je skutečný, ne virtuální, neodehrává se na obrazovce, ale ve světě!”

Nakonec papež předložil krátký výklad jednoho příběhu v Janově evangeliu, kterým všechny zve k velkorysosti sdílení:

“Drazí přátelé, rád bych se s vámi podělil ještě o jednu věc, o stránku z evangelia, která shrnuje to, o čem jsme mluvili.

V Janově evangeliu, v 6. kapitole, je krásný eucharistický text, jehož středem je jeden mladý muž. Vypráví o mladém muži, který byl v zástupu a naslouchal Ježíši. Pravděpodobně věděl, že shromáždění bude trvat dlouho, a byl prozíravý: vzal si s sebou oběd.

Ježíš má se zástupem soucit a chce ho nasýtit; proto ve svém stylu klade učedníkům otázky, aby osvobodil jejich energii. Ptá se jednoho z nich, jak to má udělat, a přichází "účetní" odpověď: "Dvě stě denárů chleba nestačí ani na to, aby každý dostal kousek" (J 6,7). Jako by říkal: matematicky nemožné.

Jiný mezitím vidí onoho chlapce a vysloví postřeh, ale opět pesimistický: "Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby, ale co je to pro tolik lidí?" (v. 9). Nakonec však stačí, aby Ježíš vykonal slavný zázrak rozmnožení chlebů a ryb.

Evangelium však neuvádí detail, který nechává na naší představivosti: jak se učedníkům podaří přesvědčit onoho mladíka, aby dal všechno, co má?

Možná ho požádají, aby jim poskytl svůj oběd, a on se rozhlédne a uvidí tisíce lidí. A možná stejně jako oni odpoví: "To nestačí, proč to žádáte po mně a nepostaráte se o to vy, Ježíšovi učedníci?"

Pak mu možná řeknou, že to byl sám Ježíš, kdo se ptal. A on dělá neobyčejnou věc: svěřuje se, dává všechno, nic si nenechává pro sebe. Přišel, aby od Ježíše přijímal, a zjišťuje, že sám Ježíši dává.

Tak se právě stane ten zázrak. Pochází ze sdílení: rozmnožení, které Ježíš způsobil, začíná tím, že se onen mladík dělí s ním a pro druhé. Málo toho mladíka se v Ježíšových rukou stává mnoho.

K tomu vede víra: ke svobodě dávat, k nadšení z dávání, k překonávání strachu a k nasazení sebe sama!"

Třetí a poslední den apoštolské cesty do Maďarska zahájila mše svatá na ústředním náměstí Kossutha Lajose v Budapešti. V půl desáté dopoledne projel papež František papamobilem zcela zaplněným náměstím Kossutha Lajose v Budapešti, které se o dnešní čtvrté neděli velikonoční proměnilo v obrovskou katedrálu pod širým nebem. Podle odhadu se jí účastnilo padesát tisíc lidí, z toho třicet tisíc přímo na náměstí. Sobotní oblačné počasí přenechalo vládu slunci, v němž se ještě více rozzářila pestrobarevnost maďarských národních krojů. Kromě maďarských katolických kněží a biskupů byli na náměstí přítomni prezidentka této země a její premiér, představitelé jiných křesťanských vyznání, včetně pravoslavného metropolity Hilariona, zástupci židovské obce a dalších náboženství. Liturgie probíhala v latině a maďarštině, přímluvy věřících také v dalších jazycích sousedních zemí (němčina, ukrajinština, rumunština, chorvatština, slovinština a slovenština). Hudebně ji doprovázel třísetčlenný sbor, z toho sto pěvců pochází z různých maďarských diecézí, hrál orchestr budapešťské opery. Zazněly úryvky ze Zoltána Kodályho, Césara Francka, Franze Liszta a Sergeje Rachmaninova, maďarské národní písně a zpěvy z Taizé.

Při mši svaté pronesl Svatý otec následující homílii:

Nechme se doprovázet Dobrým Pastýřem

Poslední slova, která Ježíš pronáší v evangeliu, jež jsme vyslechli, shrnují smysl jeho poslání: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti“ (Jan 10,10). Toto činí dobrý pastýř: dává život za své ovce. Stejně tak se nás Ježíš vydal hledat, když jsme se

ztratili, jako pastýř hledá své stádce, jako pastýř přišel, aby nás vyrval smrti, a jako pastýř, který zná každou ze svých ovcí a miluje je s nekonečnou vlídností, nám dal vstoupit do Otcova ovčince a učinil nás Božími dětmi.

Rozjímejme tedy nad obrazem dobrého Pastýře a zaměříme se na dvě činnosti, které – podle evangelia – koná pro své ovce: nejprve je povolává a poté je vyvádí ven.

1. Především své ovce „volá jménem“ (verš 3). Na počátku příběhu naši spásy nestojíme my sami se svými zásluhami, schopnostmi a

strukturami, nýbrž Boží povolání, kterým nás Bůh touží oslovit, jeho starostlivost o každého z nás, jeho překypující milosrdenství, kterým si nás přeje vysvobodit z hříchu a smrti, aby nám daroval život v hojnosti a nekonečnou radost. Ježíš přišel jako dobrý Pastýř lidstva, aby nás povolal a přivedl domů. Když se na to s vděčností upamatujeme, můžeme si vzpomenout na jeho lásku k nám – k nám, kteří jsme od něj byli vzdáleni. Ano, neboť „jsme všichni bloudili jak ovce, každý šel svou vlastní cestou“ (Iz 53,6). On se obtížil našimi zločiny a vzal na sebe naše viny, aby nás opětovně přivedl do Otcova srdce. „Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší“ (1 Pt 2,25), slyšeli jsme v druhém čtení z listu apoštola Petra. A ještě dnes nás Bůh volá – v každé životní situaci, v tom, co si nosíme v srdci, v našich zmatcích, obavách a pocitech selhání, které na nás občas doléhají, v poutech smutku, která stále hrozí svým sevřením. Přichází jako dobrý Pastýř a volá nás jménem, aby každému z nás řekl, jak jsme v jeho očích vzácní, aby léčil naše rány a bral na sebe naše slabosti, aby nás v jednotě shromáždil ve svém ovčinci a posilovat naši důvěru k Otci i mezi sebou navzájem.

Bratři a sestry, dnes dopoledne zde vnímáme radost z toho, že jsme svatým Božím lidem: všichni jsme se zrodili z Božího povolání, On nás svolal, a proto jsme jeho lidem, jeho stádcem, jeho církví. Shromáždil nás zde, aby nás, navzdory naší různorodosti a příslušnosti k různým společenstvím, velikost jeho lásky

spojovala v jediném objetí. Je pěkné, když se takto společně scházíme: biskupové a kněží, řeholníci a laici. Je pěkné tuto radost sdílet s ekumenickými delegacemi, s představiteli židovské obce, se zástupci občanských institucí a diplomatického sboru. Toto je katolicita: my všichni, které dobrý Pastýř zavolal jménem, jsme povoláni, abychom přijali a šířili

jeho lásku a přispívali k tomu, aby jeho ovčinec byl začleňující, a nikoli vyřazující. Z toho důvodu jsme povoláni k pěstování bratrských vztahů a spolupráce a k otevřenosti vůči vzájemné lásce, aniž bychom se jeden od druhého oddělovali a považovali své vlastní společenství za vyhrazené prostředí, aniž bychom úzkostlivě střežili své vlastní prostory.

2. Poté, co pastýř své ovce zavolal, „vyvádí je ven“ (Jan 1,3). Nejprve je svolával, aby vešly do ovčince, nyní je tlačí ven. Nejdříve jsme shromažďováni v Boží rodině, abychom byli ustaveni Božím lidem, pak jsme ale vysíláni do světa, abychom se odvážně a beze strachu stávali hlasateli

radostné zvěsti a svědky Lásky, která nás obrodila. Tento vstupující a vycházející pohyb můžeme zachytit rovněž na jiném obrazu, který Ježíš užívá: na symbolu dveří. Říká: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu“ (verš 9). Na jedné straně tvoří Ježíš dveře, které se otevřely dokořán, abychom mohli vstoupit do společenství s Otcem a zakusit jeho milosrdenství. Jak ale všichni vědí, otevřené dveře slouží ve vstupu, ale také k východu z nějakého místa, v němž se člověk ocitá. A proto poté, co nás Ježíš opětovně přivedl do Boží náruče a ovčince, jímž je církev, stává se dveřmi, jimiž máme vycházet do světa. Podněcuje nás k tomu, abychom vycházeli vstříc bratrům. Dobře si však zapamatujme, že jsme k tomu povoláni všichni, nikoho nevyjímaje: máme opustit vlastní pohodlí a nebojácně se vydat na každou periferii, která potřebuje světlo evangelia (srov. apoštolská exhortace Evangelii gaudium, 20).

Bratři a sestry, „vycházet“ znamená, že se každý z nás, stejně jako Ježíš, stává otevřenými dveřmi. Je smutné a zraňující, když vidíme, že jsou dveře zavřené: zavřené naším sobectvím, které si nevšímá lidí, denně kráčejících po našem boku, zavřené naším individualismem ve společnosti, chřadnoucí osamělostí, zavřené naší lhostejností,

nedbající na nouzi a utrpení, dveře zavírané před tím, kdo je cizí, jiný, chudý, zavírané před migranty. A dokonce jsou zde zavřené dveře v našich církevních společenstvích – zavíráme je mezi sebou navzájem, před světem, před lidmi, kteří „nesplňují pravidla a nemají to v pořádku“, i těmi, kteří dychtí po Božím odpuštění. Bratři a sestry,

pěkně prosím: otevřme dveře! Také sami se jako Ježíš snažme svými slovy, gesty a každodenním jednáním stávat otevřenými dveřmi, kterými nikdy nikomu nepráskneme

před nosem, dveřmi, které všem umožní vstoupit, aby zakusili krásu Hospodinovy lásky a odpuštění.

Opakují to především sám sobě, bratrům biskupům a kněžím – nám, pastýřům, neboť, jak Ježíš praví, pastýř není zloděj či lupič (srov. Jan 10,8), netěží tedy ze své role a neutiskuje stáde, které mu bylo svěřeno, „nezcizuje“ prostor bratrům laikům, neuplatňuje přísně svou pravomoc. Bratři, povzbuzujme se navzájem, abychom byli stále otevřenějšími dveřmi, „zprostředkovateli“ Boží milosti, znalci blízkosti, abychom byli ochotni vydat život tak, jak nás to učí Ježíš Kristus, náš Pán a naše všechno, s rozpřaženou náručí ze svého stolce, jímž je kříž, a pokaždé na oltáři, když se za nás láme jako živý Chléb. Také bratrům laikům a sestrám laičkám, katechetům, pastoračním pracovníkům, nositelům politické a společenské odpovědnosti i všem, kteří prostě a leckdy namáhavě jdou vpřed svým každodenním životem, říkám: Buďte otevřenými dveřmi. Buďte otevřenými dveřmi. Povolme Pánu života, aby spolu se svým útěšným a uzdravujícím Slovem vstoupil do srdce, abychom pak vycházeli a sami se stávali otevřenými branami ve společnosti, byli otevření a vstřícní jeden k druhému navzájem, a tak pomohli Maďarsku, aby rostlo v bratrství, které je cestou k míru.

Nejdražší, Ježíš, dobrý Pastýř, nás volá jménem a pečuje o nás s nezměrnou laskavostí. On je branou a kdo vstupuje skrze Něj, má život věčný. On je tedy naší budoucností, budoucím „životem v hojnosti“ (Jan 10,10). Nikdy tudíž neklesejme na mysl, nenechme se obrát o radost a pokoj, jimiž nás obdařil,

neuzavírejte se do svých problémů a netečnosti. Nechme se svým Pastýřem doprovázet: s Ním se náš život, rodiny, křesťanská společnost i celé Maďarsko rozzáří novým životem!

Dopolední mši svatou na náměstí Kossutha Lajose v Budapešti uzavřela mariánská modlitba Regina Caeli. V krátké promluvě, která jí předcházela, papež František nejprve poděkoval hostitelské zemi a jejím státním i církevním představitelům za přijetí a organizaci apoštolské cesty. Poté zareagoval na předchozí pozdrav budapešťsko-ostřihomského arcibiskupa, kardinála Petera Ěrdo.

Kardinál Ěrdo prohlásil, že zde již tisíc let žijete na východním pomezí západního křesťanství. Je krásné, že toto rozhraní nemá podobu rozdělujících hranic, nýbrž styčných ploch, a že věřící v Krista kladou na první místo milosrdnou lásku, která je sjednocuje, a nikoli dějinné, kulturní a náboženské rozdíly. Spojuje nás evangelium – a pouze když se k němu vrátíme jako k prameni, bude naše společná křesťanská pouť pokračovat podle Ježíšovy vůle. Dobrý pastýř si přeje, abychom se sjednotili do jediného stáde.

Obraťme se nyní k Matce Boží. Jí, *Magna Domina Hungarorum*, kterou vzýváte jako Královnu a patronku, svěřuji všechny Maďary. A z tohoto velikého města a této ušlechtilé země bych do jejího srdce rád vložil víru a budoucnost celého evropského kontinentu, na který jsem v těchto dnech myslel, a to zejména se zřetelem k míru.

Svatá Panno, pohleď na národy, které nejvíce trpí. Pohleď zvláště na blízký, sužovaný ukrajinský národ a na ruský národ, které se ti zasvětily. Jsi Královnou pokoje, vlij do lidských srdcí a do srdcí těch, kteří nesou odpovědnost za národy, touhu po budování míru, po tom, aby pro mladé lidi utvářeli nadějnou, a nikoli válečnou budoucnost, naplněnou kolébkami, a nikoli hroby, svět bratrů, a nikoli zdí.

Pozvedáme k tobě zrak, svatá Boží Matko. Po Ježíšově zmrtvýchvstání jsi provázela první kroky křesťanského společenství a povzbuzovala je k vytrvalosti a svornosti v modlitbě (srov. *Sk 1,14*). Takto jsi věřící udržovala pospolu a vzorem své poddajnosti a služebnosti jsi zachovávala jednotu. Prosíme tě za evropskou církev, aby opětovně našla sílu v modlitbě, aby skrze tebe znovu objevila pokoru a poslušnost, planoucí svědectví a krásu z hlásání evangelia. Svěřujeme ti tuto církev a tuto zemi. Jásala jsi nad svým zmrtvýchvstalým Synem – naplň naše srdce jeho radostí. Drazí bratři a sestry – přeji vám právě toto: abyste šířili Kristovu radost. *Isten éltessen!* [Bůh vám žehnej!] S vděčností za tyto dny si vás odnáším v srdci a prosím, abyste se za mě modlili. *Isten áld meg a magyart!* [Bůh žehnej Maďarům!]

V neděli 30. dubna odpoledne se papež František v rámci svého posledního setkání v Budapešti sešel se zástupci maďarské akademické a kulturní obce. K setkání došlo na Fakultě informatiky a bioniky Katolické univerzity Pétera Pázmánye. Tato fakulta je v Maďarsku, a dokonce i v Evropě, jedinečná tím, že kombinuje studium elektrotechniky a výpočetní techniky s molekulární a neuronovou biologií a medicínou. František se ve svém projevu věnoval východiskům z rizik současné společnosti.

Toto je poslední setkání v rámci mé návštěvy Maďarska a s vděčným srdcem rád pomýšlím na tok Dunaje, který spojuje tuto zemi s mnoha dalšími a propojuje tak nejen její geografii, ale i historii. Kultura je v jistém smyslu jako velká řeka: protéká různými oblastmi života a historie a spojuje je, umožňuje člověku pohybovat se po světě a obsáhnout vzdálené země a kraje, hasí žízeň mysli, zavlažuje duši a umožňuje společnosti

růst. Samotné slovo kultura je odvozeno od slovesa kultivovat: poznání znamená každodenní setbu, která pohroužena do brázd reality přináší plody.

Před sto lety Romano Guardini, velký intelektuál a věřící člověk - viděl velké nebezpečí: "Člověk ztrácí všechna vnitřní pouta, která mu dávají organický smysl pro míru a formy vyjádření v souladu s přírodou", a "zatímco se ve svém nitru stal bez obrysů, bez míry, bez směru, svévolně si stanovuje cíle a nutí jím ovládané přírodní síly, aby

je realizovaly" (*Lettere dal Lago di Como. La tecnica e l'uomo*, Brescia 2022, s. 60). A potomkům zanechal znepokojivou otázku: "Co se stane se životem, skončí-li pod tímto jhem? [...] Co se stane [...], až budeme čelit převládajícím imperativům techniky? Život je již nyní zasazen do systému strojů. [...] Může v takovém systému zůstat život živý?" (s. 61).

Může život zůstat živý? Tuto otázku je dobré si položit, zvláště na tomto místě, kde se zkoumá informatika a "bionické vědy". To, co Guardini zahlédl, je ostatně zřejmé i dnes: vzpomeňme na ekologickou krizi, kdy příroda jednoduše reaguje na to, jak ji jen využíváme.

Kolik je tu izolovaných jedinců, velmi přítomných na "sociálních sítích" ale nepřiliš sociálních. Tito se jakoby v bludném kruhu uchylují k útěchám techniky jako k výplni prázdnoty, kterou pociťují, a ještě zběsileji utíkají, zatímco, podlehnoucí nespoutanému kapitalismu, pociťují své vlastní slabosti jako ještě bolestivější, ve společnosti, kde vnější rychlost jde ruku v ruce s vnitřní křehkostí. Tím, co říkám, nechci vyvolávat pesimismus - to by bylo v rozporu s vírou, kterou s radostí vyznávám -, ale chci se zamyslet nad touto "nadutostí bytí a vlastnění", kterou už na úsvitu evropské kultury Homér považoval za hroživou a kterou technokratické paradigma ještě prohlubuje svým využíváním algoritmů, jež mohou představovat další riziko destabilizace lidskosti.

Pustil jsem se do tohoto ponurého zkoumání, protože právě v tomto kontextu nejlépe vynikne role kultury a univerzity. Univerzita je totiž, jak naznačuje její samotný název, místem, kde se myšlení rodí, roste a symfonicky zraje. Je to "chrám", kde je vědění vyzýváno k tomu, aby se vymanilo z úzkých hranic mít a vlastnit a stalo se kulturou, tedy "kultivací" člověka a jeho zakládajících vztahů: k transcendentnu, ke společnosti, k dějinám, ke stvoření.

Ti, kdo milují kulturu, se ve skutečnosti nikdy necítí být hotovi a na svém místě, ale nosí v sobě zdravý neklid. Bádají, kladou si otázky, riskují a zkoumají; umí vystoupit z vlastních jistot a pokorně se odvážit vstoupit do tajemství života, což jde ruku v ruce s neklidem, nikoli se zvykem; otevírají se jiným kulturám a cítí potřebu sdílet poznání. To je duch univerzity a já vám děkuji, že ho takto žijete.

Další vodítko se vztahuje k pravdě. Vychází z výroku Ježíše Krista, který řekl: "Pravda vás osvobodí" (J 8,32). Maďarsko zažilo střídání ideologií, které se vnucovaly jako pravda, ale svobodu nedávaly. A ani dnes toto riziko nezmizelo: mám na mysli přechod od komunismu ke konsumerismu. Společným znakem obou "ismů" je falešná představa svobody.

Ježíš naopak nabízí východisko, když říká, že pravdivé je to, co člověka osvobozuje od jeho závislosti a uzavřenosti. Klíčem k přístupu k této pravdě je poznání, které není nikdy odtržené od lásky, je vztahové, pokorné a otevřené, konkrétní a komunitní, odvážné a konstruktivní. Právě k tomu jsou povolány univerzity, aby ho kultivovaly, a víra, aby ho živila.“

Tímto setkáním se v neděli večer završila apoštolská cesta papeže Františka do Maďarska. Bezprostředně před papežovým odletem se na letišti uskutečnilo krátké rozloučení za přítomnosti maďarské prezidentky Katalin Novákové a delegace občanských a církevních představitelů.

INTERVIEW PAPEŽE FRANTIŠKA V LETADLE PŘI ZPÁTEČNÍ CESTĚ Z MAĎARSKA

Antal Hubai (Rtl Klub)

Svatý otče, víme, že jste měl během svého života několik osobních zkušeností s Maďary: změnil se váš pohled na Maďary po setkáních v těchto dnech?

Ano, skutečně jsem měl zkušenosti v šedesátých letech, když jsem studoval v Chile, bylo tam mnoho maďarských jezuitů, museli někam jít, protože je z Maďarska vyhnali. Pak jsem se velmi

spřátelil s maďarskými řeholicemi Sester Mary Ward, které měly školu 20 km od Buenos Aires. Navštěvoval jsem ji dvakrát měsíčně a působil jsem jako mimořádný kaplan. Pak také se spolkem maďarských laiků z Buenos Aires, kteří pracovali v maďarském internátu, ty jsem znal docela dobře. Nerozuměl jsem sice jejich jazyku, ale rozuměl jsem dvěma slovům: guláš a Tokaj! Byla to dobrá zkušenost a hrozně se mě dotkla bolest uprchlíků, kteří se nemohli vrátit domů, a sestry Mary Ward, které tam zůstaly, byly schované v bytech, aby je režim neodvezl pryč. Pak jsem se dozvěděl víc o celé té kauze přesvědčování dobrého kardinála Mindszentyho, aby přijel do Říma, a také jsem poznal to nadšení v 56. roce a pak to zklamání po něm. Víceméně toto.

... Změnil se od té doby váš názor na Maďary?

Ne, nezměnil: možná se obohatil, obohatil v tom smyslu, že Maďaři, které jsem poznal, měli velkou kulturu, velkou kulturu; i ti, kteří nebyli z vysoké společenské vrstvy, i ti prostí měli velmi vysokou základní kulturu. Běžně mluvili německy nebo anglicky, protože maďarštinou se mimo Maďarsko nemluví - mluví se jí jen v ráji, protože prý trvá věčnost, než se ji naučíš, maďarštinu (smích). A to se nezměnilo, naopak: viděl jsem styl, který jsem znal.

Eliana Ruggiero (AGI)

Svatý otče, vyslovil jste výzvu, abychom otevřeli - znovu otevřeli - dveře našeho sobectví chudým, migrantům, těm, kteří nejsou v žádné situaci. Při setkání s maďarským premiérem Orbánem jste ho požádal, aby znovu otevřel hranice balkánské trasy, které uzavřel? Pak jste se v minulých dnech setkal také s metropolitou Hilarionem. Mohou se Hilarion a sám Orbán stát kanály otevřenosti vůči Moskvě, aby se urychlil mírový proces pro Ukrajinu, nebo umožnit setkání mezi Vámi a prezidentem Putinem? Děkuji.

Věřím, že mír se vždy vytváří otevíráním kanálů, nikdy ho nemůžete dosáhnout jejich zavíráním. Vyzývám všechny, aby otevřeli vztahy, kanály přátelství... Není to snadné. Totéž, co jsem říkal veřejně, jsem řekl i Orbánovi a říkal jsem to ostatně i všude jinde. K migraci: Myslím, že je to problém, který musí Evropa vzít do svých rukou, protože je pět zemí, které trpí nejvíce: Kypr, Řecko, Malta, Itálie, Španělsko, protože jsou to středomořské země a většina se vyloďuje tam. A pokud to Evropa nevezme do svých rukou, tedy nenastane spravedlivé rozdělení migrantů, pak budou mít problém jen tyto země. Myslím, že Evropa musí dát lidem pocit, že je Evropskou unií i tváří v tvář tomuto. S migrací souvisí ještě jeden problém, a to je porodnost. Jsou země jako Itálie a Španělsko, které ... nemají děti. Loni jsem o tom mluvil na setkání rodin a v poslední době vidím, že o tom mluví i vláda a další vlády. Průměrný věk v Itálii je 46 let, u Španělska je ještě vyšší. Existují malé vylidněné vesnice. Migrační program, ale dobře provedený podle vzoru, který používaly některé země při migraci - mám na mysli například Švédsko v době latinskoamerických diktatur - může pomoci i těmto zemím, které mají nízkou porodnost. A co tedy nakonec bylo to poslední? Ach ano, Hilarion: Hilarion je člověk, kterého si velmi vážím, a vždy jsme měli dobré vztahy. A byl tak laskav, že mě přišel navštívit, pak přišel na mši svatou a viděl jsem ho i tady na letišti. Hilarion je inteligentní člověk, se kterým se

dá mluvit, a tyto vztahy je třeba udržovat, protože pokud mluvíme o ekumenismu, musíme mít s každým nataženou ruku, i tu ruku přijmout, ne jen říkat "Toto se mi líbí, toto se mi nelíbí". S patriarchou Kirillem jsem od začátku války mluvil jen jednou, 40 minut na Toomu, pak přes Antonia, který je teď na Hilarionově místě, který za mnou jezdí: je to biskup, který byl farářem v Římě a dobře zná prostředí, a přes něj jsem stále v kontaktu s Kirillem. Loni v červenci nebo červnu jsme měli mít setkání v Jeruzalémě, ale to bylo kvůli válce přerušeno: to se bude muset uskutečnit. A pak s Rusy mám dobré vztahy s velvyslancem, který teď odchází, byl sedm let velvyslancem ve Vatikánu, je to skvělý člověk, člověk comme il faut. Seriózní, kultivovaný člověk, velmi vyrovnaný. Vztahy s Rusy jsou hlavně s tímto velvyslancem. Nevím, jestli jsem řekl všechno. To bylo všechno? Nebo jsem něco přehlédl?

... pokud by Hilarion a také Orbán mohli nějak urychlit mírový proces na Ukrajině a také umožnit setkání mezi Vámi a Putinem, pokud by mohli působit - v uvozovkách - jako prostředníci...

Samozřejmě jsme na našich schůzkách neměli jenom small talk, že? Mluvili jsme o všech těchto věcech. Mluvili jsme o tom, protože každý má zájem na cestě k míru. Já jsem k dispozici. Jsem ochoten udělat vše, co je třeba. Také teď probíhá jedna mise, ale zatím není veřejná. Uvidíme, jak ... Až bude veřejná, řeknu vám to.

Aura Maria Vistas Miguel (Rádio Renascença)

Vaše Svatosti, další zastávkou je Lisabon. Jak se cítíte po zdravotní stránce? Protože nás překvapilo, když jste šel do nemocnice: někteří říkali, že jste omdlel. Cítíte se tedy dostatečně energický na to, abyste během těch srpnových dnů v Lisabonu navštívil tisíce mladých lidí? A chtěl byste na Světové dny mládeže pozvat také mladého Ukrajince a mladého Rusa jako znamení pokoje pro nové generace?

Nejprve zdraví. To, co jsem měl, byla silná nevolnost na konci střeďeční audience, nechtělo se mi na oběd, trochu jsem si poležel, neztratil jsem vědomí, ale ano, byla tam vysoká horečka, vysoká horečka, a ve tři hodiny odpoledne mě lékař okamžitě odvezl do nemocnice: akutní a silný zápal plic, v dolní části plic. Díky Bohu vám mohu říci, že organismus, tělo, na léčbu reagovalo dobře. Díky Bohu. Tohle jsem měl. Pak Lisabon: den před odjezdem jsem mluvil s Mons. Américem (Mons. Américo Manuel Alves Aguiar, pomocný biskup lisabonský a prezident Nadace WYD 2023), který se přijel podívat, jak to tam vypadá... A ano, pojedu, pojedu, pojedu a doufám, že to zvládnou. A vidíte, že už to není takové jako před dvěma lety, ale s tou holí je to teď lepší, ale zatím se cesta neruší. Pak je tu cesta do Marseille, pak je tu cesta do Mongolska a pak je tu poslední, teď si nevzpomínám kam... Pořád mě ten program nutí se hýbat... uvidíme!

... A setkání s mladými lidmi z Ruska a Ukrajiny?

Américo má něco v hlavě, něco připravuje, říkal mi. Připravuje to dobře!

Nicole Winfield (Associated Press)

Svatý otče, chtěla jsem se vás zeptat na něco trochu jiného: nedávno jste učinil velmi silné ekumenické gesto, daroval jste Řecku tři fragmenty soch z Parthenonu, které byly vystaveny ve Vatikánských muzeích. Toto gesto mělo odezvu i mimo pravoslavný svět, protože mnoho muzeí na Západě diskutuje právě o navrácení předmětů získaných v koloniálním období jako o aktu spravedlnosti vůči těmto lidem. Chtěla jsem se zeptat, zda byste byl otevřený dalším restitučním aktům. Mám na mysli například domorodé národy a skupiny v Kanadě, které vznesly požadavek na vrácení předmětů z vatikánských sbírek jako součást procesu nápravy škod utrpěných v koloniálním období...

Ale to je přece sedmé přikázání: pokud jsi ukradl, musíš vrátit! Ale všechno má svůj příběh. Někdy války a kolonizace vedou k těmto rozhodnutím vzít druhému jeho dobré věci. Tohle bylo správné gesto, to se muselo udělat: Parthenon - něco vrátit. A když zítra přijdou Egypťané a budou chtít obelisk, co uděláme? Ale tam je třeba v každém případě rozlišovat. A pak to vrácení domorodých věcí, to se děje, s Kanadou jsme se alespoň dohodli, že to uděláme. Teď se tedy zeptám, jak to probíhá. Ale zkušenosti s původními obyvateli Kanady jsou velmi plodné. Jezuité také něco dělají s tou skupinou původních obyvatel ve Spojených státech. Generální představený [jezuitů] mi o tom nedávno vyprávěl. Ale zpět k restitucím. Do té míry, do jaké můžete vracet, co je to potřeba, je to gesto, které je lepší udělat. Někdy to nejde, není politická možnost nebo reálná nebo konkrétní možnost. Ale v míře, v jaké to vrátit lze, se to prosím má dělat, to je dobré pro všechny. Nezvykat si strkat ruku do cizí kapsy!

Eva Fernandez (Rádio COPE)

Ukrajinský premiér vás požádal o pomoc při návratu dětí násilně odvláčených do Ruska. Myslíte si, že mu pomůžete?

Myslím, že ano, protože Svátý stolec působil jako prostředník v některých situacích výměny vězňů prostřednictvím velvyslanectví a tato situace dopadla dobře, myslím, že i tato může dopadnout dobře. Je to důležité, přinejmenším Svátý stolec je ochoten to udělat, protože je to správné, je to spravedlivá věc a my musíme pomoci, pomoci, aby to nebyl casus belli, ale lidská kauza. Je to problém lidskosti dříve než problém válečné kořisti nebo odsunu (deportace) z války. Všechna lidská gesta pomáhají, ale gesta krutosti nepomáhají. Musíme udělat vše, co je v lidských silách. Myslím také, a to chci říci, na ženy, které přicházejí do našich zemí: Itálie, Španělsko, Polsko, Maďarsko, tolik žen, které přicházejí s dětmi a jejich manželé jsou buď mrtví, nebo bojují ve válce. Je to pravda, že je tu nadšení, v tuto chvíli se jim pomáhá, ale neztrácejte nadšení to dělat, protože když nadšení opadne, tyto ženy zůstanou bez ochrany, s nebezpečím, že padnou do rukou těch supů, kteří to vždycky hledají. Dávejme si pozor, abychom toto zaměření na pomoc uprchlíkům neztratili. Dělejme to všichni. Děkuji.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Apoštolská cesta do Maďarska

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 3. května 2023)

Bud' veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, (na dědictví) skvělé a trvalé. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. (1 Petr 1,3.4a.6-7)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Před třemi dny jsem se vrátil z cesty do Maďarska. Rád bych poděkoval všem, kteří tuto návštěvu připravili a provázeli modlitbou. Opětovně vyslovuji uznání maďarským státním představitelům, místní církvi a srdnatému maďarskému národu, který má bohatou dějinnou paměť. Během svého pobytu v Budapešti jsem vnímal náklonnost všech Maďarů a dnes bych rád o této návštěvě hovořil za použití dvou symbolů: kořenů a mostů.

Kořeny. Vydal jsem se jako poutník k národu, v jehož dějinách – jak prohlásil sv. Jan Pavel II. – „zanechali svou stopu mnozí světci a hrdinové, které obklopovaly zástupy prostých a pracovitých lidí“ (*Promluva při přivítání, Budapešť, 6.9.1996*). Je to skutečně pravda: viděl jsem mnoho prostých a pracovitých lidí, kteří hrdě uchovávají své vazby k vlastním kořenům. Jak zvýraznila svědectví pronesená při setkáních s místní církví a s mládeží, k těmto kořenům náleží především světci, kteří za svůj národ položili život, dosvědčovali evangelium lásky a byli světlem v temných okamžicích. Mnozí tito minulí svatí dnes vyzývají k překonání hrozícího poraženectví a strachu z budoucnosti a připomínají, že *Kristus je naše budoucnost*. Světci nám připomínají, že Kristus je naše budoucnost.

Pevné křesťanské kořeny maďarského národa však byly podrobeny zkoušce a jeho víra prošla ohněm. Ateistické pronásledování ve dvacátém století totiž na křesťany dolehlo s nebývalým násilím – biskupové, kněží, řeholníci a laici byli zabíjeni nebo zbavováni svobody. Ačkoli tu pokračovaly snahy o pokácení stromu víry, jeho kořeny zůstaly nedotčeny a vytrvala zde skrytá, avšak živá a silná církev, čerpající sílu z evangelia. Komunistickému pronásledování v Maďarsku předcházelo nacistické, včetně tragické deportace velkého počtu židovského obyvatelstva. Za oné kruté genocidy se mnozí lidé vyznamenali v odboji a byli schopni její oběti bránit, což umožnily právě pevné kořeny společného soužití. Zde v Římě máme jednu vynikající maďarskou básničku, která prošla všemi těmito zkouškami a vypráví mladým lidem o nezbytnosti zápasit za ideál, abychom nepodlehli pronásledování a neklesali na duchu. Tato básnička se dnes dožívá dvaadevadesáti let: vše nejlepší, Edith Brucková! Avšak jak vyplynulo ze setkání s mladými lidmi a představiteli kultury, také dnes je svoboda v ohrožení. Jak? Děje se to

převážně „v sametových rukavičkách“, prostřednictvím znečitlivujícího konzumismu, jehož vinou se člověk spokojí s trochou hmotného blahobytu a zapomíná na minulost, „plave“ na hladině přítomnosti, uzpůsobené podle měřítek jednotlivce. Takto jsme nebezpečně pronásledováni zesvětštěním, které konzumismus nadále prohlubuje. Kořeny chřadnou, jestliže to jediné, co se počítá, je myslet sám na sebe a dělat, co se mi zlíbí. Tento problém se týká celé Evropy, kde se ocitly v krizi obětavost pro druhé, vnímání pospolitosti, vnímání krásy společných snů a možnosti utvářet početné rodiny. Celá Evropa je v krizi. Zamysleme se tudíž nad tím, jak důležité je zachovávat kořeny, neboť jediné při jejich hlubokém ukotvení porostou větve do výšky a přinesou ovoce. Každý z nás si může položit otázku – a to i rovině národa: jaké jsou nejdůležitější kořeny mého života? Z čeho vycházejí? Pamatuji na ně, pečuji o ně?

Od kořenů přejdeme k druhému obrazu: *mostům*. Budapešť, která vznikla před půldruhým stoletím sjednocením tří měst, se proslavila svými mosty, které tyto části spojují a procházejí jimi. Zvláště při setkání se stánými představiteli tato skutečnost poukázala na nutnost stavění mírových mostů mezi různými národy. A zejména na povolání Evropy jako „stavitelky mírových mostů“, začleňování různorodosti a přijetí těch, kteří tlučou na její brány. V tomto ohledu je krásný most ve formě humanitárního koridoru, který byl vytvořen pro mnohé uprchlíky ze sousední Ukrajiny, s nimiž jsem se mohl setkat a obdivovat přitom rozsáhlou charitativní sít' maďarské církve.

Maďarsko se dále velice zasazuje o budování mostů k zítřku a věnuje velikou pozornost péči o životní prostředí a udržitelnou budoucnost, což je opravdu velmi krásné. Pracuje na tom, aby utvářelo mezigenerační mosty mezi starými a mladými lidmi, které jsou dnes všeobecně nepostradatelné. Jak vyplynulo ze setkání s místní církví, existují také mosty, které by se měly vyklenout směrem k dnešním lidem, protože hlásání Krista nemůže spočívat pouze v opakování minulosti, nýbrž žádá si neustálou modernizaci, aby tak mužům a ženám naší doby pomáhalo k seznámení s Ježíšem. A konečně, když s vděčností vzpomenu na pěkné liturgické momenty – modlitbu s řecko-katolickým společenstvím a hojnou účast při slavnostní nedělní eucharistii, myslím také na krásné mosty mezi věřícími. Na nedělní mši svaté byli přítomni křesťané různých obřadů a vyznání, pocházející z různých zemí, kteří v Maďarsku dobře spolupracují. Budovat mosty, přinášející soulad a jednotu.

Na této návštěvě mne zaujala důležitost přikládána hudbě, což je typickým rysem maďarské kultury. A konečně bych na prahu měsíce máje rád připomenul, že Maďaři chovají velikou úctu ke svaté Matce Boží. Zasvětili se jí z podnětu svého prvního krále, sv. Štěpána, a z úcty se k ní obracejí jako ke Královně, aniž by vyslovovali její jméno. Královně Maďarska tedy svěťme tuto drahou zemi, Královně míru svěťme budování mostů ve světě, a Královně nebes, již vzdáváme hold v této velikonoční době, svěťme svá srdce, aby spočívala v Boží lásce.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (7. 5. 2023)

PUSTIMĚŘ: 5.100,-Kč; **DRYSICE:** 3.700,-Kč; **PODIVICE:** 1.150,-Kč; **TOPOLANY:** 920,-Kč
Pán Bůh zaplat' vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti!

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Tak jsem se vydal na sociálku, abych získal sociální dávky pro svého psa. Paní u okénka mi řekla, že to nejde, že psi nemohou dávky dostat. Tak jsem jí vysvětlil, že můj pes je černý, nezaměstnaný, líný, neumí česky. Byl několikrát napomínán za sexuální obtěžování, má plno potomků po celé vesnici. Navíc neplatí daně, na toaletu chodí do parku, obtěžuje cizí lidi a žebrá. Krade jídlo a netuší, kdo byl jeho otec. Paní se ještě jednou podívala do papírů a v pondělí se mám stavit pro peníze.

II.

Leží si pes a kočka na peci a přimhouřenýma očima sledují svého pána. Pes přemýšlí: „Krmí mě, stará se o mě, dává mi střechu nad hlavou, určitě je Bůh.“ Kočka přemýšlí: „Krmí mě, stará se o mě, dává mi střechu nad hlavou, určitě jsem Bůh.“

III.

„Tati, jaký je rozdíl mezi skromný a lakomý?“ „No, když si koupím laciný kabát, tak jsem skromný. Když ho koupím mamince, jsem lakomý!“

IV.

Starostlivý otec se ptá dcery: „Jsi si jistá, že to s tebou přítel myslí vážně. Dcera: „Myslím, tati, že jo. Zrovna včera se ptal, kolik vyděláváš, jaká jídla vaří maminka a jestli se s vámi dá vydržet.“

V.

Povídá maminka synovi Lád'ovi: „Skoč do sklepa pro uhlí!“ „Ať jde Petr, mně se nechce.“ Petr: „Já nepůjdu, ať jde Olda.“ Olda: „Ne, ne! Já byl posledně!“ Táta to poslouchá a pak se ozve: „Vidíš matko, já jsem ti pořád říkal, že ty tři děti budou málo...“

VI.

Dcera se ptá matky: „Mami, proč tatínek nemá skoro žádné vlasy?“ - „Protože je moudrý a hodně přemýšlí...“ - „Aha..., a proč ty máš tak moc vlasů?“ - „Hm..., kolikrát ti má říkat, že u jídla se nemluví...!“

VII.

„Krásné dítě,“ chválí všichni novorozeně, „celý tatínek...“ „To teda jo,“ na to maminka. „Také hned napoprvé přišel o půl třetí ráno.“

VIII.

Ptá se dcera: „Tati, co to je čestný titul?“ Otec: „To je asi, jako když se mně říká hlava rodiny!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 21. - 28. května 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 21. května	SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ SVĚTOVÝ DEN SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Miroslava VÁVRU, syna, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Josefa CHYTILA, manželku, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 22. května	SV. RITA Z CASCIE, VDOVA A ŘEHOLNICE	PUSTIMĚŘ 18.00	ke cti sv. Rity za živé a +členy modlitby živého růžence ve farnosti Pustiměř
ÚTERÝ 23. května	ÚTERÝ PO 7. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PODIVICE 8.00	za živou a +rodinu CUPÁKOVU, příbuzné a duše v očistci
STŘEDA 24. května	PANNA MARIA POMOCNICE KŘESŤANŮ DEN MODLITEB ZA CÍRKEV V ČÍNĚ	DRYSICE 18.00	ke cti Pomocnice křesťanů za živé a +členy modlitby živého růžence ve farnosti Drysice
ČTVRTEK 25. května	SV. BĚDA CTIHODNÝ, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE SV. ŘEHOŘ VII., PAPEŽ	PODIVICE 8.00	za živé a + členy modlitby živého růžence ve farnosti Podivice
PÁTEK 26. května	SV. FILIP NERI, KNĚZ	PUSTIMĚŘ 18.00	za+rodinu ADAMCOVU, BAYEROVU, SCHWEIDLEROVU a Boží požehnání pro živou rodinu
SOBOTA 27. května	SV. AUGUSTIN Z CANTERBURY, BISKUP		
NEDĚLE 28. května	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO KONČÍ DOBA VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Marii ŠEDOVIČOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	na poděkování za dar zdraví s prosbou o další Boží pomoc pro pět rodin
		PODIVICE 11.00	za +rodiče MALÍKOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30

POŘAD BOHOSLUŽEB: 28. května - 4. června 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 28. května	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO KONČÍ DOBA VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Marii ŠEDOVIČOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	na poděkování za dar zdraví s prosbou o další Boží pomoc pro pět rodin
		PODIVICE 11.00	za +rodiče MALÍKOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 29. května	PANNA MARIA, MATKA CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
ÚTERÝ 30. května	SV. ZDISLAVA	PODIVICE 8.00	za +rodiče MALÍKOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
STŘEDA 31. května	SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE	DRYSICE 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU SMETANOVU a VELECKOU
ČTVRTEK 1. června	SVÁTEK - JEŽÍŠ KRISTUS NEJVYŠŠÍ A VĚČNÝ KNĚZ	OLOMOUC 10.00	na poděkování Pánu Bohu za 35 let kněžství
PÁTEK 2. června	SV. MARCELIN A PETR, MUČEDNÍCI PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	za nenarozené děti a za obnovu kultury života v naší zemi
SOBOTA 3. června	SV. KAREL LWANGA A DRUHOVÉ, MUČEDNÍCI (SV. JAN XXIII. +3.6.1963)	PODIVICE 8.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
NEDĚLE 4. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa a Věru SMĚKALOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Ludvíka a Ludmilu HORECKÝCH, rodiče, živou a + rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Vlastu POSPÍŠILOVOU, zetě, bratry a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30